SANDRA BROWN

VIAȚĂ ASCUNSĂ

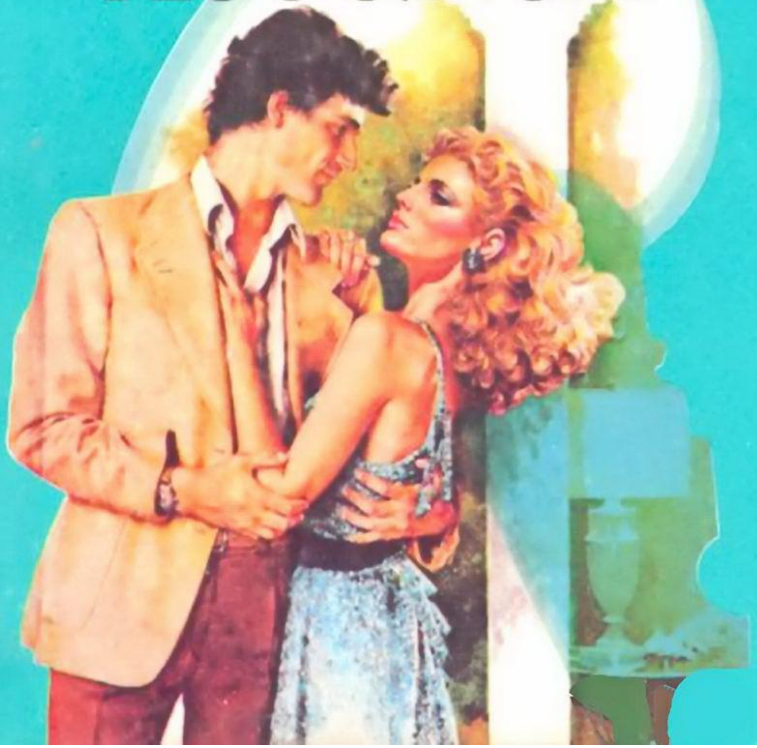

SANDRA BROWN

VIAŢĂ ASCUNSĂ[1]

Traducere de Mădălina Marin

Editura Imprimeria Ardealul, 1990

[1] Nu există corespondent în bibliografia oficială (reală) a Sandrei Brown. Pentru a seduce cumpărătorii români, după 1989 s-au publicat foarte multe cărţi, cărora, în mod fals, li s-au dat ca nume de autor - numele autorilor americani de best-seller-uri.
În acest volum, am înlocuit numele eroului principal ("Şoimu" - în "originalul" contrafăcut) cu Hawk.

PROLOG

Black Hawk stătea pe culmea dinspre Tombigbee Bluff. Luminile oraşului strălucesc senin în noapte: la periferie, pădurea Tombigbee e atât de liniştită încât pare să doarmă. Nicio adiere nu clinteşte ramurile pinilor; creaturile nopţii îşi urmează drumul în linişte. Ar putea fi o noapte de vară ca oricare alta în Mississippi. Black Hawk ştie că nu este aşa. Încordându-şi privirea, el urmări straja tăcută a indienilor CHICKASAW, poporul lui, pătrunzând adânc în pădure, veghind pământurile străbune. În zori, indienii chickasaw vor înfrunta straja la fel de ageră a oamenilor albi, politicieni şi industriaşi din Tombigbee Bluff, hotărâţi să transforme o bucată din pământurile tribului într-o zonă comercială.

Oamenii lui păzeau baricada de două luni, într-o încleştare aprigă cu autorităţile oraşului. Tensiunea creştea, iar răbdarea ajunsese la limită.

Incidentele violente izolate micşorau şansele unei înţelegeri paşnice. Deja fusese vărsare de sânge… şi va mai fi.

Black Hawk părăsi creasta. Veghea lui luase sfârşit. Era timpul să se întoarcă, dincolo de imensele întinderi ale tribului Chickasaw, la ferma lui. Armăsarul îl aştepta la poalele muntelui.

Se ridică în şa şi porni în galop spre casă. Copacii îşi şopteau la ureche secretele ancestrale, un şoim de noapte singuratic se înălţa măreţ în văzduh. În scurt timp ajunse în luminişul ce mărginea ferma.

Îşi opri calul cu un semn mut. Black Hawk trase în piept miresmele subtile ale pământului, mirosul reavăn al pământului negru, fecund, aroma puternică a pinilor, dulceaţa parfumului de caprifoi. Deodată, se încordă în şa. În aer mai plutea un alt miros, un miros care nu avea ce căuta aici: de

fum.

Înfigându-şi călcâiele în coastele calului, începu să galopeze spre casă. În depărtare se auzea urletul sirenelor.

Galopând puternic, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ocoli un tufiş şi ajunse în faţa casei. Era învăluită în flăcări. Maşinile pompierilor se aflau în curte, rotindu-şi luminile roşii.

Black Hawk îşi opri calul şi privi scena. Săptămâna trecută maşina îi fusese aruncată în aer, săptămâna asta urmaşe casa. Inamicul îl voia mort pe Black Hawk. Flăcările se înălţau spre cer trosnind ca o voce prevestitoare de rău. Îşi mână calul înainte, oprindu-se numai în dreptul maşinii şerifului Blodgett. Şeriful coborî şi veni încet spre Black Hawk, gâfâind din cauza kilogramelor în plus şi ştergându-şi sudoarea de pe faţă.

— E mai cald decât în cazanul unei vrăjitoare în noaptea asta, zise, strecurând batista între ceafa sa bovină şi gulerul cămăşii.

Când ajunse în dreptul lui Black Hawk, prinse frâul negru.

— Bună seara, Blackie.

— Chiar e bună? Black Hawk privi spre ceea ce fusese casa lui. Nimic nu va mai putea fi salvat; era prea târziu.

— Îmi pare al naibii de rău. Ştii asta. Wayne îşi mai şterse o dată faţa. E în legătură cu industriaşii. Îţi vor viaţa.

— De ce?

— Ştii al naibii de bine de ce. Eşti liderul existenţei. Dacă n-ai fi fost tu, totul s-ar fi terminat acum şase săptămâni.

— Şi o porţiune de pădure ar fi fost distrusă ca să facă loc unei alte zone comerciale urâte monumentul pe care omul alb îl ridică civilizaţiei.

Black Hawk descălecă, apoi se aplecă şi culese o bucată de lemn

ars ce sărise din flăcări. Strângându-l în mână, se ridică privind spre prietenul său.

— Mai bine mor decât să las un singur copac de pe pământurile strămoşilor mei.

Şeriful Blodgett înjură până când faţa îi deveni purpurie ca focul din fundal.

Apoi îşi puse mâna pe umărul lui Black Hawk.

— Este exact ce vor şi ei, Blackie, te vor mort.

Black Hawk tăcu, privindu-şi prietenul cu ochi întunecaţi ca noaptea. Wayne scoase o bucăţică de hârtie din buzunar. Era ruptă şi murdară.

— Citeşte asta. Black Hawk ţinu hârtia în lumina flăcărilor. „Urmezi tu, indianule. Scoate-ţi banda aia de renegaţi din pădure sau ai să mori".

— De unde ai scos asta? Wayne scuipă.

— Am găsit-o înfiptă cu o săgeată în stejarul de colo.

— N-o să mă intimideze pe mine asta. Black Hawk îi dădu şerifului hârtia. Cercetează asta. Lucrează cu poliţia din Tombigbee Bluff dacă nu cumva sunt deja la mâna industriaşilor.

— Vreau să pleci din oraş, Blackie. Dă-te la fund pentru o vreme.

— Nu, rămân.

— La naiba. A fost şi aşa destulă violenţă.

— Nimeni n-a fost ucis. Nu se va ajunge la asta. Industriaşii nu vor merge atât de departe.

— Nu am de unde să ştiu, şi, nici tu. Wayne puse hârtia în buzunarul de la spate. Nu te pot proteja, Hawk Negru. Nu am cu ce.

— Mă voi apăra singur. Îşi bătu prietenul pe umăr. Ne-am arătat gata să negociem cu oraşul şi cu industriaşii pentru o înţelegere paşnică. Totul o să se termine în curând.

— Sper că ai dreptate, Blackie… altfel cineva este în pericol de moarte.

— Te îngrijorezi prea mult, bătrâne. Supraveghetorul fermei lui Black Hawk şi toţi muncitorii, scoşi din pat de incendiu se alăturară luptei împotriva flăcărilor. A fost o bătălie lungă şi în cele din urmă Black Hawk şi Wayne rămăseseră în faţa unei grămezi de tăciuni care, cândva, fusese o casă.

— Vino la mine în seara asta, Blackie. Jane se va bucura şi tu ştii cât ţin copiii la tine. Te cred vreun afurisit de erou.

— Mulţumesc, prietene, dar rămân aici. S-ar putea ca cineva să se întoarcă să vadă cât de bine şi-au făcut meseria.

— Ai grijă de tine. Avertismentul lui Wayne încă îi mai suna în urechi, când Black Hawk luă o pătură din hambar şi îşi făcu patul sub aerul liber. Nu prea îi stătea în fire să aibă grijă de sine însuşi, îndrăzneala şi pasiunea îl conduceau pe Black Hawk, îl conduceau până acolo că familia şi prietenii ajunseseră să-l socotească o bombă cu ceas gata să explodeze.

Simţea pasiunea luptei născându-se în el. Duşmanul putea veni. El era gata.

Duşmanul apăru din noapte, cu agilitatea nevăzută a omului alb. Black Hawk stătea întins pe pământ, ascuns de un desiş de pini, aşteptând şi zâmbind. Îi auzise apropiindu-se de cincisprezece minute. Erau tot atât de agili ca o turmă de bizoni în goană.

Bărbaţii se înşiruiră în luminiş. Erau zece, învârtindu-se în jurul

casei lui, căutându-i semnele morţii printre ruine. Black Hawk recunoscu patru dintre ei; erau cei mai belicoşi dintre susţinătorii zonei comerciale, cei puşi pe scandal, cei gata oricând să se bată, mai curând decât să discute.

Ei bine, el era gata oricând să discute; era chiar nerăbdător. Voia răspunsuri. Se ridică din locul de pândă cu intenţia să se apropie de duşman, când zări licărul unei ţevi de puşcă. Se opri brusc, cântărind situaţia. Walter Martin, în faţa grupului, ţinea o puşcă Winchester. Un om înarmat poate incita la tulburări o întreagă mulţime cu mâinile goale. Erau zece contra unul. Deşi nu-i stătea în fire să fugă, Black Hawk nu avea de gând să pornească un război – nici să fie o ţintă atât de uşoară.

Alergă prin pădure, îndepărtându-se de bărbaţii aceia şi de proprietatea lui, cu paşi înăbuşiţi de mocasinii uşori şi de pământul afânat. Alerga de câteva minute când îi auzi înaintând în spatele lui.

— N-o să-l prindem niciodată pe indianul ăla dacă nu ne împrăştiem, strigă unul din ei.

Black Hawk se dezbrăcă de cămaşă şi o lăsă pe tufiş, pentru a-i deruta.

În spatele lui auzi zgomotele mulţimii încercând să-şi dea seama încotro o luase. Black Hawk urmă cursul unui râuleţ spre nord, până când acesta se bifurcă.

Deodată se auzi un strigat în desişul din dreapta lui Black Hawk.

— L-am prins! Simţi muşcătura unui glonţ în braţul drept. Black Hawk se lăsă în jos, strângându-şi braţul. Putea să tragă atât de bine încât să-i facă acelui om cărare fără să-i atingă scalpul, chiar şi cu sângele curgându-i cald pe propria piele. Dar nu voia să se coboare la felul lor de a rezolva lucrurile. Dacă nu-şi putea speria duşmanul astfel încât ei să

părăsească pădurea, îi va aştepta afară.

Scoţându-şi cuţitul, începu să-şi facă loc prin desiş. Dintr-odată pământul se deschise şi-l înghiţi. Se rostogoli, împiedicându-se, într-o mică eternitate. Pietre şi rădăcini puternice îl loviră în cădere.

Când ateriză mai era conştient. Strigătul mulţimii părea să vină de undeva de departe.

CAPITOLUL 1

Pe podeaua din bucătăria ei era sânge.

Elizabeth McCade îngenunche în costumul de serviciu şi pantofii cu tocuri înalte ca să cerceteze. În lumina becurilor fluorescente, pata strălucea, întunecat pe fondul dalelor.

— Nu poate fi sânge, zise ea neîncrezător. Sunt obosită de munca peste program şi mintea îmi joacă feste.

Totuşi, umezi un deget în pata de pe jos şi îl cercetă cu atenţie. O străbătu un fior. Substanţa aceea roşie era cu certitudine sânge.

Elizabeth se ridică liniştită şi atentă, încheindu-şi jacheta de parcă ventilatorul străvechi din fereastra bucătăriei ar fi aruncat dintr-odată valuri de aer polar. Îşi scoase pantofii şi, numai în ciorapi, merse în cămară, unde ţinea o lanternă. Cea mai logică ascunzătoare pentru un intrus era pivniţa, iar acolo becurile se arseseră de mult. Încordându-se, porni spre pivniţă, apoi se răzgândi şi cercetă mai întâi restul casei. Afară, vântul gemea la fereastră, fluierând printre apărători. Elizabeth nu se speria uşor, dar nici nu era obişnuită să vină acasă la două dimineaţa şi să găsească sânge pe podeaua din bucătărie.

După o inspecţie la parter şi la etajul unu, deschise uşa pivniţei, cercetând întunericul cu lanterna.

Ascuns în umbră, Black Hawk auzi uşa deschizându-se, apoi paşi pe scări. Cercetă împrejurimile, căutând o ascunzătoare. Nu era niciuna… în afara rafturilor pentru sticlele de vin. Din fericire, erau destul de solide, aşa cum se construiau în casele bogate din secolul nouăsprezece, din stejar roşu. Rapid şi într-o linişte desăvârşită, se caţără pe raft şi se făcu una cu

el. O sticlă ameninţă să cadă. O prinse cu mâna dreaptă şi o puse la loc, strângând din dinţi de durere.

Cel care căuta, cu paşi uşori ca de pisică, traversă subsolul şi plimbă lumina lanternei peste pereţii din jur şi peste podea. Black Hawk îşi ţinu respiraţia, rugându-se să nu îndrepte lanterna în sus.

— E cineva aici? Cel care căuta era o femeie.

— Ieşi afară cu mâinile sus. Am o armă şi ştiu să o folosesc. În ciuda situaţiei, lui Black Hawk îi veni să zâmbească. Femeia era speriată de moarte. Îşi ridică uşor capul şi privi în jos. O zări în lumina lanternei. Avea un păr negru strălucitor, faţa ei iradia inteligenţă şi pasiune, iar în mână ţinea un pistol Magnum 44 cu ţeava scurtă. Black Hawk adăugă şi dură la lista de calităţi.

Femeia ascultă o vreme, ţinând arma cu mâna sigură, cercetând încă o dată pivniţa.

— Trebuie să fi fost o pisică fără adăpost, zise ea, apoi se întoarse şi urcă scările.

Black Hawk nu se dădu jos din ascunzătoare până nu se convinse că e în siguranţă. Corpul îi era lovit şi plin de sânge şi îl durea la fiecare mişcare.

Ce o făcuse pe femeie să bănuiască un intrus în casă? Fusese foarte atent când îi cercetase locuinţa. Găsise bandaje şi dezinfectant şi le luase fără a se simţi vinovat, bănuind că nu-i vor lipsi. Băuse apă din plin, apoi spălase paharul şi îl pusese la loc. Mâncarea nu era încă o problemă. Avea de gând să aştepte până în ziua următoare ca să vadă cât de mult poate lua fără să îi stârnească bănuieli.

Mişcându-se încet din cauza rănilor, Black Hawk îşi făcu un culcuş

pe nişte saci, apoi începu să chibzuiască la starea în care se află. Avea încă pistolul şi cuţitul. Îşi sacrificase cămaşa ca să scape de duşman, dar avea pantalonii şi mocasinii. Rana de la braţ era dureroasă, dar nu gravă. Glonţul trecuse rupând câteva ţesuturi. Majoritatea vânătăilor cauzate de cădere erau pe piept şi pe braţe.

Black Hawk se va restabili în câteva zile. Între timp, trebuia să-şi cerceteze gazda acum lipsită de bănuieli. Dacă era tot atât de mortală ca şi arma ei, atunci nimerise într-o ascunzătoare periculoasă. Îl vegheaseră zeii când căzuse în groapă şi descoperise un pasaj secret care ducea în pivniţa aceasta sau îşi bătuseră joc de el?

Cu o răbdare veche de când lumea, Black Hawk aşteptă până când zgomotele casei încetară. Gâlgâitul apei prin ţevi şi scârţâitul podelelor făcură loc liniştii.

Înarmat cu cuţitul, Black Hawk se strecură pe scări până în bucătărie. Rămase aici până când vederea se obişnui cu întunericul, apoi merse pe urmele femeii. Nu era greu de urmărit; parfumul ei persista în aer, o boare de mosc ce îi amintea de dansatoare exotice acoperite de văluri. Gândul îl duse mai departe; nu mai făcuse dragoste cu o femeie de multă vreme.

În curând va trebui să corecteze asta. Apetitul lui pentru femei era tot atât de mare ca apetitul pentru pericol. Iar el şi le satisfăcea adesea.

O găsi într-o cameră la etaj. Dormea întinsă, de-a lungul patului, pe burtă. Părul negru pe care îl văzuse mai devreme era acum desfăcut pe spate ca o draperie de mătase. O cămaşă de noapte din satin roşu îi modela picioarele frumoase, şoldurile puternice, talia fină. Trupul ei fusese creat pentru un bărbat.

Black Hawk se aplecă, deasupra patului, apropiindu-se atât de mult încât putea atinge coapsele mătăsoase. Dorinţe ancestrale zvâcneau în el şi ameninţau să-i oprească respiraţia. Se sili să-şi regăsească stăpânirea de sine.

Stătu aşa deasupra patului, privind-o, cunoscând-o, apoi se întoarse şi începu în linişte deplină să-i cerceteze dulapurile. La primul drum în casă căutase strictul necesar – medicamente şi apă. Acum dorea răspunsuri.

Le găsi în dulapuri şi în birou. Femeia aceasta era un adevărat paradox: un suflet de cochetă pozând ca arhiconservatoare. Costumele de serviciu erau simple, chiar severe; dar lenjeria acoperea o gamă de la provocator până la scandalos.

Se numea Elizabeth McCade, funcţionară la banca locală, fiica în vârstă de 27 de ani a lui Lonnie şi a Reginei McCade, născută în Tombigbee Bluff şi educată la Yale. Era licenţiată în engleză, cu diplomă de profesoară şi avea un jurnal cu cheie. Black Hawk puse hârtiile la loc în sertarul biroului şi se întoarse spre pat. Elizabeth McCade nu se mişcase. Se aplecă şi trase cu degetul conturul coapsei.

— Cine eşti tu, Elizabeth McCade? şopti el. Femeie de foc sau femeie de gheaţă?

Parfumul ajunse până la el făcându-l să inspire adânc. Altă dată, în alt loc, i-ar fi plăcut să o cunoască. Dar acum patima îl mână spre distrugerea duşmanului.

Părăsi dormitorul şi se întoarse în ascunzătoarea din pivniţă.

Elizabeth observă că dispăruseră o bucată de brânză şi puţin lapte. Şi-a dat seama pentru că în chiar dimineaţa aceea, înainte de a pleca la bancă, verificase proviziile pentru a întocmi lista de cumpărături.

Ieri sângele, azi mâncarea. Nu mai putea să dea vina pe pisica fără adăpost. Pisicile nu pot deschide frigiderul.

Mai întâi, luă din cămară revolverul. Apoi se aşeză la masa din bucătărie pentru a decide ce să facă. Afară se întunecase deja… Şeriful Wayne Blodgett plecase desigur de la biroul său, iar ea ezita să-l cheme acasă pentru că nu s-ar putea dovedi nimic. Poate că totuşi se înşelase în privinţa mâncării. Dar nu şi a sângelui. Pata se mai afla încă pe podea. Va trebui să cumpere un detergent special ca s-o poată curăţa.

Dacă se gândea bine, putea să elimine de pe lista suspecţilor prietenii care obişnuiau să-i facă câte o vizită şi vecinii curioşi. Cel mai apropiat vecin se afla la 2 mile, iar prietenii nu făceau astfel de vizite. De când se întorsese acasă în Mississippi, Elizabeth făcuse orice pentru a le descuraja apropierea. Oamenii care veneau în casa ei erau invitaţi sau fuseseră, până ieri. În aparenţă avea de-a face cu un musafir nepoftit, iar ea avea de gând să-l invite afară.

Luându-şi pistolul, mai inspecta odată cu atenţie casă, începând cu primul etaj. Tocmai când căuta în dulap, auzi telefonul. Elizabeth nu-şi întrerupse inspecţia. Nu aştepta niciun telefon de la bancă şi nici nu avea chef de conversaţie politicoasă. Robotul se puse în funcţiune:

— Elizabeth, sunt Kenneth… Kenneth, Spain… tipul care te tot sună de trei săptămâni. Elizabeth simţi că începe să se enerveze. Bărbatul ăsta chiar n-avea de gând să renunţe? Vocea continuă pe un ton înalt, amplificat de receptor:

— Ascultă, ştiu tot ce se spune despre tine, dar nu cred o iotă. Cred că nu aştepţi decât să întâlneşti bărbatul potrivit… iar eu sunt pur şi simplu perfect. Sună-mă.

Elizabeth n-avea de gând să-i răspundă, aşa cum nu o făcuse nici până acum cu o jumătate de duzină de bărbaţi care umblaseră după ea în ultimele luni. Vara părea să trezească instinctul sexual în bărbaţi. Ea nu va lăsa să i se întâmple la fel. De data asta era absolut singură.

Căutarea intrusului s-a dovedit zadarnică până aici. Asta înseamnă că mai rămâne în pivniţă. Apucând arma şi lanterna, Elizabeth începu să coboare plină de hotărâre scara.

— Ştiu că eşti aici şi am de gând să te găsesc. Stând pe penultima treaptă, roti lanterna prin pivniţă. Nu văzu decât praf, pânze de păianjen, un şoarece şi rafturile cu sticle de pe vremea când casa era a părinţilor ei.

— Am un pistol şi ţintesc mortal. Aşteptă, ascultând. Niciun sunet, dar avu senzaţia stranie că nu e singură. Pe şira spinării o treceau fiori.

— Îţi dau timp să ieşi afară cât număr până la zece. Pe urmă încep să trag. Asta era o cacealma, fiindcă gloanţele ar fi ricoşat în ziduri, dar spera ca intrusul să nu-şi dea seama. Puse lanterna pe scări, îndreptând fasciculul de lumină spre întunericul din faţa ei, apoi se aşeză în poziţia de tragere, ţinând arma cu ambele mâini.

— Un… doi… trei… Braţul se încolăci în jurul ei. O mână fierbinte îi acoperi mâna şi oţelul rece al unei lame de cuţit îi atinse gâtul.

— Nu trage, Elizabeth McCade, s-ar putea ca amândoi să fim ucişi.

Deşi ţinea o armă în mână, îşi dădu seama că acel cuţit i-ar fi tăiat gâtul înainte ca glonţul să-şi găsească ţinta. Se sili să respire normal şi să stea nemişcată. Nu voia să-i dea străinului niciun motiv să-şi folosească cuţitul.

— Nu am de gând să-ţi fac rău decât dacă faci scandal.

Asta era o veste bună. Vestea proastă era că el îi cunoştea numele.

Citise că cele mai violente confruntări se petrec între oamenii care se cunosc. O cuprinse frica. Ştia că dacă nu se controlează era fără scăpare.

— Am să iau mâna de pe gura ta şi să-ţi iau pistolul. Nu te întoarce şi nu scoate niciun sunet, sau te omor.

Lama cuţitului se îndepărtă de gâtul ei şi ea făcu semn din cap că a înţeles. Mâna fierbinte îi luă arma.

— Aşa e bine, Elizabeth McCade. Eşti o femeie deşteaptă.

Cel care o luase prizonieră avea una dintre cele mai pline şi mai melodioase voci pe care le auzise. Frica începu s-o părăsească, iar furia îi luă locul. Un răufăcător n-avea dreptul să aibă o astfel de voce.

Era o armă de temut împotriva celor neştiutori.

— Ce vrei? întrebă ea, surprinsă că vocea ei era puternică şi reţinută.

— Trebuie să rămân aici câteva zile, iar tu nu vei spune nimănui.

Încercă să se întoarcă, dar lama cuţitului se apropie din nou de gâtul ei.

— Nu face asta, zise ea. Cine eşti?

— Nu sunt un criminal.

— Cum de îmi cunoşti numele?

— Ţi-am cercetat actele noaptea trecută pe când dormeai.

— Ai intrat în dormitorul meu?

— Da. Aveai părul răsfirat pe pernă şi erai îmbrăcată în roşu. Am fost tentat să cercetez mai mult din ceea ce îţi aparţine.

Pe Elizabeth o străbătu un fior. Deveni dintr-odată conştientă de trupul bărbatului, de braţele musculoase în jurul umerilor săi, de pieptul larg, de picioarele puternice lipite de ale ei. Era înalt şi bine legat. Dacă ar

trebui să-l înfrunte, ea ar fi pierdut cu siguranţă. Totuşi, nu-şi putea stăpâni furia.

— Nu ai niciun drept să-mi violezi intimitatea. Este casa mea. Este sanctuarul meu. Supărarea îi dădu forţă să se zbată.

— Nu mişca, Elizabeth. Dintr-odată retrase cuţitul. Simţi o mişcare scurtă în spate, apoi mâinile străinului îi cuprinseră părul.

Acele de păr căzură pe podea şi masa grea a coculuі se desfăcu. Simţi cum mâinile lui o mângâiau, răsfirându-i părul.

Opreşte! îi venea să strige. Dar nu îndrăzni să meargă până acolo. Spusese că nu e criminal, dar nu-şi spusese numele şi ea nu avea niciun motiv să-l creadă.

— Cine eşti? întrebă ea din nou.

El nu răspunse, în schimb, mâinile continuară să se joace în părul ei, o mică eternitate.

— Părul îţi miroase ca întreaga făptură exotic şi misterios.

Simţi răsuflarea lui fierbinte în ceafă.

— Chiar eşti exotică şi misterioasă, Elizabeth. Străinul acesta avea o putere magnetică, stranie. Ea se simţi aproape de parcă l-ar cunoaşte, de parcă ei s-ar mai fi întâlnit cândva.

— Cine eşti? urmă o tăcere lungă, întunecată. Sunetele respiraţiei lor întretăiate se amestecau, dându-le senzaţia că ceva urmează să se întâmple. Elizabeth făcu apel la toate resursele pentru a-i rezista acestui bărbat care pătrunsese în casa ei. Sudoarea îi năpădi palmele şi fruntea.

— Sunt Black Hawk şi îţi cer să mă adăposteşti câteva zile.

Ea se întoarse încet. Black Hawk. Era liderul rezistenţei Chickasaw în mişcarea împotriva progresului fără conştiinţă, proprietarul unuia dintre

cele mai mari ranchuri din Mississippi, erou şi victimă a presei, bărbat misterios, periculos şi incitant, iar acum stătea în pivniţa ei, rănit şi sângerând. Figura lui puternică, necruţătoare, apăruse pe prima pagină a multor ziare, iar vocea îi răsunase de multe ori în emisiunile târzii de ştiri în apărarea poporului său Chickasaw.

Îl cunoştea nu ca om, ci ca simbol a tot ceea ce era curajos şi neînfricat. Era un adevărat cruciat, un bărbat ce luptă pentru păstrarea demnităţii lumii în care trăieşte.

În lumina slabă a lanternei văzu bandajul improvizat de pe antebraţul drept, zgârieturile şi loviturile urâte de pe piept şi braţe. Fără să mai simtă frica sau supărarea, ea întinse mâna şi îi atinse fruntea. El o privea în tăcere, cu ochii negri ca noaptea.

— Ai febră, zise ea. Îşi dădu seama că din cauza febrei avea mâinile fierbinţi, deşi văzându-l chiar şi în lumina slabă ştia că un bărbat ca el poate să fie înfierbântat şi de patimă. Sufletele gemene se recunosc.

Văzându-l, atingându-l, pasiunea o cuprinse ca o flacără, îi urmă uimirea. După Mark Laton niciun bărbat nu-i mai stârnise o, asemenea senzaţie fizică.

— Dumnezeule, se rugă ea în gând. Nu lăsa asta să se întâmple din nou. Black Hawk o privea cercetător cu ochii lui adânci. Simţea senzaţia nebunească a atingerii lui. Aproape că dădu drumul unui geamăt. Bărbatul ăsta avea scris mare pe el „pericol”. Dacă Mark fusese mesagerul iadului, omul ăsta era diavolul însuşi.

Elizabeth îşi muşcă buza până la sânge. Senzaţia de durere o ajută să se stăpânească să nu-l atingă pe acest bărbat care părea partenerul, stăpânul şi sclavul ei.

— Vino cu mine. Se întoarse cu spatele ca să scape de farmecul lui.

— Unde?

— La etaj. Am un dormitor.

— Al tău? Imaginea lui în patul ei, cu trupul de bronz, răscolindu-i aşternuturile, cu ochii negri, pecetluindu-i sufletul, îi înmuie genunchii.

Încercă să reziste acestor impulsuri primitive.

— Nu al meu. Se întoarse încă o dată să-l privească. Am un dormitor mic de rezervă la parter. Voi avea grijă de tine.

— Nu trebuie să se afle. Viaţa ta ar putea fi în primejdie, ca şi a mea.

— Nu te teme. Trăiesc retrasă. Cum el tăcu, adăugă: Nu sunt împotriva vieţii de societate, dar nimeni nu vine aici neinvitat. Vom fi singuri. El zâmbi.

— Captivitatea e răsplătită uneori.

— Cine e prizonier? Tu sau eu? O luă de mână şi o conduse spre dormitor.

— Amândoi. Black Hawk nu-i lăsă mâna când ajunse la capătul scării şi nici Elizabeth nu încercă să şi-o desprindă. Deşi n-ar fi trebuit să ştie unde se află dormitorul liber, el a fost cel care a condus-o.

Ea presupuse fie că el cercetase întreaga casă, fie că amândoi comunicau printr-un limbaj al trupului. Şi trupul ei vorbea într-adevăr! Sânii i se întăriră sub bluza de mătase, încercând să scape din strânsoarea ei precum sălbăticiunile caută libertate. Picioarele îi erau ca de cârpă, iar căldura din centrul corpului creştea încet şi se împrăştia în jur. Pentru o clipă se văzu înapoi în Yale, ţinându-l de mână pe Mark Laton, îndreptându-se spre patul îngust din biroul lui aflat în clădirea veche unde

îl preda pe Chaucher.

Aruncă o privire laterală spre cel ce-i ţinea mâna prizonieră. Nu semăna deloc cu Mark. Mark era mic de statură, blond şi solid. Black Hawk era zvelt şi osos, cu o înfăţişare ce putea fi totodată plăcută, dură şi neîmblânzită.

— Trage draperiile, îi ceru el brusc, oprindu-se în uşa dormitorului.

Elizabeth traversă iute camera şi trase draperiile grele. Apoi aprinse o veioză mică de pe măsuţa de lângă pat. În lumina ei slabă apăru patul simplu, acoperit cu o pătură albă.

Black Hawk intră în cercul de lumină şi se opri privind patul. Elizabeth abia mai respira. Ce se petrecea cu ea? Flăcările pasiunii o sfâşiau, flăcările ţinute în frâu timp de şapte ani.

Black Hawk se întoarse spre ea şi o privi lung. Nici măcar Mark Laton, cu limba lui de argint şi cu mâinile-i pricepute nu o făcuseră să se simtă ca în prezenţa acestui războinic străin. Şapte ani din viaţa ei fugise nu numai de Mark Laton, dar şi de propriile impulsuri. Brusc, se simţi invadată de trecut. Inspiră adânc, până când camera începu să se rotească în jurul ei. Când fu aproape gata să leşine, îl auzi vorbindu-i.

— Ai dormit aici, Elizabeth?

— Da.

— Bine. Trupul meu va sta întins acolo unde a stat şi al tău. Se întoarse cu spatele şi începu să-şi dezbrace jeans-ii. Ea îl urmărea cu nestăvilită plăcere. Trupul lui era o operă de artă. Când rămase gol, se întoarse spre Elizabeth.

— Acum poţi avea grijă de mine, Elizabeth. Ea nu se clinti, plimbându-şi privirile peste corpul lui. Era lipsit cu totul de ruşine, ca un

Adam pentru Eva din ea. Nu era nici stânjenit, nici încrezut, nici conştient de goliciunea lui. Ea nu putea vorbi. Nu putea nici măcar să se mişte.

— Vreau o mână răcoroasă să-mi aline trupul, Elizabeth.

Elizabeth nu îndrăzni să-i arate cât de vulnerabilă era. Nu dorea ca acest bărbat misterios să ştie că tot ce îşi dorea mai mult era să-l ia în patul ei şi să i se supună. Dumnezeule? Va muri vreodată trecutul ei? îşi va putea face trupul să uite?

Întorcându-se ca să reziste asediului senzualităţii, ea se îndreptă spre pat şi trase învelitoarea. Când netezi aşternutul, îi spuse lui Black Hawk.

— Culcă-te. El se întinse, un bărbat înalt ce făcea patul să pară şi mai mic.

Sunt al tău, Elizabeth. Fă ce vrei cu mine. Oare îi citea gândurile? Dacă ar fi făcut ce dorea ea, ar fi început să-i dezmierde gâtul, apoi întreg trupul.

— Mai întâi trebuie să-ţi curăţ toate rănile, spuse ea, îndreptându-se brusc spre baia alăturată.

Intră în baie şi închise uşa, apoi se sprijini de toaletă. Simţea că i se face rău. Stomacul i se întoarse pe dos şi o presiune imensă îi apăsa pieptul. Ridicând capul, inspiră adânc de câteva ori. În oglindă faţa îi apăru palidă ca moartea.

— Să te ia naiba, Hawk Negru, şopti ea. Eşti doar un alt bărbat.

Reuşi să se stăpânească: apoi porni să îndeplinească ce-şi propusese. Îl simpatizase pe Black Hawk de când aflase despre el din emisiunile de ştiri. Avea dreptate în privinţa progresului. Progres nu înseamnă să distrugi pământul fără să respecţi trecutul sau viitorul. Progres

însemna îmbinarea armonioasă a trecutului cu prezentul, a omului cu natura.

Îi va oferi adăpost. O să-i panseze rănile, o să-i dea hrană şi apă şi adăpost. Iar când el va fi din nou gata să înfrunte duşmanul, îl va lăsa să plece şi îl va uita. Era vorba doar de câteva zile. Putea să-şi stăpânească trupul până atunci.

Încărcată cu prosoape, tampoane, o sticlă cu apă oxigenată, un lighean cu apă caldă, se întoarse în dormitor. Black Hawk nu-şi clintise un muşchi. Arăta aşa ca o sculptură în bronz… şi era la fel de frumos.

Ezită câteva clipe în prag, admirându-l. El întoarse încet capul şi o privi. Pasiunea părea că scoate scântei în spaţiul dintre ei.

— Ai tot ce-ţi trebuie? întrebă el într-un târziu.

— Da.

— Atunci vino. Întinse mâna. Atinge-mă. Ea veni spre pat şi se aplecă deasupra lui, astfel încât părul alcătuia o perdea ce-i ascundea partea de jos a capului.

N-avea de gând să-l acopere cu pătura. Nu va lăsa să-i scape un cuvânt sau un gest care s-o trădeze.

— Nu e nevoie să faci cuvintele să sune atât de erotic. Ceea ce fac e strict medical. El nu tresări de durere când începu să-i şteargă tăietura de pe piept.

— Cuvintele mele ţi se par erotice, Elizabeth?

Ea nu răspunse, nici nu-l privi. Stătea nemişcat, lăsând-o să-l îngrijească. De fiecare dată când simţea că îşi pierde răsuflarea, Elizabeth îşi muşca adânc buza de jos. Mâine o să se vadă, o să arate desigur umflată. N-avea ce face. Era un preţ mic plătit pentru integritatea ei.

Pe când îi curăţa pieptul şi braţele, încercă să facă din tampon un scut care să o protejeze de atingerea lui. Era imposibil. Din când în când degetele ei îi atingeau pielea. Era atât de mătăsoasă, iar dedesubt se simţeau muşchii puternici.

Timpul o prinse din nou în mrejele lui. Închise ochii şi se clătină. Simţea cum o năpădesc valuri de senzaţii.

— Îţi iubesc atingerea mâinilor. Ea deschise speriată ochii. Black Hawk o privea profund, ca un vrăjitor. Îi puse mâna şi o lipi de pieptul lui. Ascultă cât de tare îmi bate inima.

— Te rog, şopti ea.

— Ai mâini pricepute, Elizabeth. Ea îşi smuci mâna. Să-l atingă era mai mult decât o dovadă de slăbiciune; era periculos.

— Cred că poţi să termini singur acum. În dulapul din baie găseşti lenjerie curată şi bandaje. Dezinfectează-te cu apă oxigenată înainte să aplici pansamentul.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. El nu îi vorbi decât când ajunse aproape acolo.

— Elizabeth. Vocea lui îi porunci să se întoarcă, se ridicase şi îşi pusese pătura în jurul şoldurilor, iar de sub pernă se vedea cuţitul. Nu-l auzise mişcându-se. Trebuie să-mi curăţi rănile de pe spate.

— În baie e un duş, zise ea cu mâna pe clanţă. Asta va fi de ajuns.

— Nu. Am nevoie de tine. Vocea lui avea calmul dinaintea furtunii, şi prevestea tot atâta pericol. Ea se simţi din nou târâtă de valul pasiunii. Ochii lui îi porunceau, iar ea se supuse, îndreptându-se din nou spre pat ca o somnambulă.

Când ajunse în faţa lui, privirile lor se încleştaseră într-o luptă

mută, ochi negri războindu-se cu alţi ochi negri. Ea strânse pumnii până simţi cum unghiile îi intră în carne.

— Întinde-te pe burtă, îi porunci.

El întinse mâna şi îi urmări conturul obrazului, apoi se supuse. Când îi văzu spatele, ea trase aer în piept. Era lovit şi sfâşiat. Aplecându-se, îi atinse uşor rănile. El nu tresări.

— Te doare?

— Durerea e doar o chestiune de perspectivă. Rănile de pe trup sunt un nimic faţă de durerea pe care o simt la gândul atingerii pământului strămoşesc. Trebuie să mă vindec repede ca să pot lupta din nou.

— Te voi ajuta. Începu să lucreze repede, în tăcere, fără să-şi dea seama că trupul ei aproape năştea muzică.

Black Hawk stătea nemişcat, atent la atingerea ei, la cântecul ei. Nu ştia dacă era un cântec de plăcere sau de jale. Dar ştia că avea nevoie de femeia aceasta. Curând… curând o va avea. Dar mai întâi trebuia să se odihnească, trebuia să închidă o clipă ochii.

— Îţi aduc nişte supă… şi aspirină. Arzi de febră. Vocea ei se stinse. Black Hawk încercă să rămână conştient, pentru a simţi încă atingerea răcoroasă a mâinilor ei. Elizabeth îi pansa rănile, apoi se ridică.

— Am terminat. Nu te mişca. Îl atinse uşor pe umăr. Hawk Negru? Dar el adormise adânc. Somn uşor. Ieşi în vârful picioarelor şi se aşeză la masa din bucătărie. Îl va lăsa să doarmă. Avea nevoie de odihnă. Hrana şi aspirina puteau să mai aştepte. Între timp ea o să se pregătească de luptă… împotriva duşmanului şi împotriva demonilor din sufletul ei.

Mai întâi se întoarse la subsol să îşi recupereze arma. O găsi pe podea, lângă puşca lui Black Hawk.

— Ai un adevărat arsenal aici, Elizabeth McCade. Zâmbind, culese armele şi le duse la etaj. Nu îi era frică să-i înfrunte pe duşmanii lui. Dar pentru a-i învinge pe ai săi, arsenalul era inutil.

Noaptea veni să-l bântuie pe Black Hawk cu fantasme şi visă flăcările înalte, care îi cuprindeau cu furie casa. Apoi flăcările deveniră o sclipire de satin roşu, foşnind senzual, atingându-i pielea. Visul se împletea cu realitatea, încât nu mai ştia care e una şi care e cealaltă.

Elizabeth? şopti el cu buze uscate, arse de sete.

— Şşş… şşş. O adiere răcoroasă îl atinse, apoi se transformă în aripa unei păsări, mângâindu-l uşor. Gemu.

Ceva îi atinse buzele – o ceaşcă, o mână, amândouă. Căldura i se risipi în vene… apoi veni liniştea, aşa cum de mult nu mai simţise. Se lăsă în voia ei.

La miezul nopţii febra cedă. Deschise ochii, perfect conştient. Fără sunet, întoarse uşor capul, ca să cerceteze camera. Ochii lui, obişnuiţi să vadă duşmanul de la mare distanţă şi pe orice vreme, se adaptară rapid la întuneric.

Zări silueta lui Elizabeth, în dreptul ferestrei. O rază palidă de lumină pătrunse prin crăpătura draperiei şi i se prinse de păr.

Black Hawk o studie în tăcere. Era o femeie puternică fi curajoasă. O licărire de metal îi atrase atenţia. În mână ţinea pistolul Magnum 44. Îl veghea cu arma în mână.

— Nu trage, Elizabeth. Nu sunt înarmat.

— Te-ai trezit. Veni repede spre pat. El chicoti. Nu găsesc nimic de râs, Hawk Negru.

— Prietenii îmi spun Blackie, iubitele îmi spun Hawk.

— Eu nu sunt niciuna, nici alta. Eu sunt gazdă, iar el zări o bucăţică de satin roşu prin crăpătura capotului ponosit. Deci Elizabeth încerca să-şi ascundă trupul de el.

— Asta se va schimba în curând, Elizabeth.

— Ştiu. Imediat ce te pui pe picioare pleci de aici. Şi nu vei mai fi decât o amintire neplăcută. Întotdeauna lupţi împotriva sentimentelor?

— Nu mai lupt. Am învins deja. Se întoarse şi se grăbi spre uşă. Vocea lui Black Hawk o opri.

— M-ai vegheat pe când dormeam. Se întoarse spre el cu oarecare resemnare… Vocea, ochii lui îi porunceau, îi vor porunci întotdeauna.

Îi era greu să accepte asta. O întorsătură neaşteptată a sorţii îi scoase în drum bărbatul în stare să descuie porţile trecutului şi să dea frâu liber impulsurilor ei.

Strânse arma atât de tare, încât încheieturile i se albiră, rugându-se să găsească puterea de a-i rezista lui Black Hawk. Ridică gulerul capotului ca să-şi acopere gâtul şi se întoarse spre el.

— Aveai nevoie de hrană şi medicamente. Ţi le-am dat pe amândouă.

— Mi-ai mângâiat fata.

— Ţi-am luat temperatura. Nu cred că era bine să te las cuprins de febră.

— Încă mai ard, Elizabeth. Ea traversă camera şi se aplecă deasupra patului, atingându-i fruntea. Ochii lui întunecaţi se măriră când o privi.

— Febra a cedat.

— Nu. Încă mai ard… El întinse mâinile şi îi cuprinse gâtul

mângâindu-i bărbia şi împingându-i capul înainte. Răsuflarea ei se acceleră, pistolul îi alunecă din mână şi căzu pe pat cu un zgomot uşor. Black Hawk îşi strecură mâna sub cămaşa de noapte. Ea închise ochii, gemând uşor.

— Acelaşi foc ne arde pe amândoi, Elizabeth. Bucata de satin ce-i acoperea sânii nu-i putea sta în cale. O dădu la o parte. Mâinile lui fierbinţi se mişcau cu o libertate ce nu-i fusese permisă nici unui alt bărbat.

— Mă doreşti, Elizabeth… tot atât de mult cât te doresc şi eu.

Ea simţea cum căldura îi cuprindea fiecare centimetru de piele. Ardea toată, gata să explodeze.

— Nuuu… gemu ea. Mâinile o provocau, o vrăjeau, o aduceau în pragul nebuniei. Cu un efort supraomenesc îşi aduse în minte imaginea lui Mark Laton. NU!

Se smulse din îmbrăţişarea lui şi îşi încheie capotul. Black Hawk se lăsă pe pernă nemişcat ca un zeu de bronz aşteptând ofranda. Ea întoarse privirea şi începu să caute pistolul. Sclipea între aşternuturile albe.

— Mi-am adus arma ca să o folosesc împotriva duşmanilor tăi. Te avertizez. Nu voi ezita să o folosesc împotriva ta.

Ieşi din cameră, strângându-şi halatul în jurul corpului. Uşa se închise cu zgomot. Black Hawk zâmbi în întuneric, cuprins de două patimi gemene. În acel moment patima pentru femeie trecuse înaintea patimii pentru război. O va avea. O va avea pe Elizabeth McCade.

Când ajunse sus, Elizabeth dezbrăcă halatul urât şi îl aruncă pe un scaun. În lumina slabă a veiozei îşi privi trupul în oglindă. Îşi prinse sânii în căuşul palmelor, tânjind după atingerea altor mâini, ale lui. Mâinile lui Black Hawk.

Un geamăt lung îi scăpă printre buze, apoi brusc, deschise sertarul şi scoase jurnalul. Avea nevoie de ceva care să-i consume arderea şi, timp de şapte ani, jurnalul făcuse asta.

Scrise hotărât, cu litere înşiruite precum soldaţii în atac. „Un străin mi-a pătruns în casă şi mi-a trezit pasiunea pe care o credeam stinsă. Black Hawk e tot atât de înfricoşător ca şi numele lui – m-a întâmpinat cu un cuţit, iar eu l-am primit cu pistolul. Şi amândoi ne-am dat seama că suntem la fel, fiinţe dominate de pasiune şi că suntem destinaţi unul altuia, fie şi numai pentru a-i îmblânzi pe zei. Cerul să ne ajute".

Închise jurnalul şi se culcă. Un somn agitat o cuprinse, bântuit de fantasmele unor mâini de bronz cercetându-i trupul.

— Nu o să cedez, spuse ea în dimineaţa următoare, în timp ce-şi strângea părul într-un coc franţuzesc şi îmbrăca cel mai sever costum pe care-l avea. Dacă treceai cu vederea buzele umflate şi ochii strălucitori, totul părea în regulă. Spera să-i poată păcăli şi pe colegii săi, deşi niciunul dintre ei n-ar îndrăzni să-i pună vreo întrebare. Ea descurajase orice familiaritate de acest gen.

La parter îşi văzu de treburi ca de obicei. Micul dejun, apoi răsfoitul ziarului la cafea. Se gândi o clipă să plece fără să vadă ce face Black Hawk, dar hotărî că ar fi fost o laşitate din partea ei. Iar ea nu dăduse niciodată dovadă de laşitate, nici chiar când Mark Laton îi distrusese viaţa şi o trimisese înapoi în Mississippi.

Verificându-şi ceasul, îşi oferi cinci minute, apoi luă tava cu micul dejun şi intră în dormitor. Black Hawk tocmai ieşea din baie, îmbrăcat numai în jeans.

— Se spune că eşti mort, îl întâmpină ea punând pe măsuţă tava şi

ziarul de dimineaţă.

— Şi cum am murit? Ridică ceaşca de cafea şi o privi pe deasupra.

— Ai fost ucis cu o puşcă Winchester. Şeriful Wayne Blodgett a găsit în pădure cămaşa ta pătată de sânge. Au găsit glonţul într-un copac, iar cartuşul gol era într-un tufiş.

— Se ştie cine m-a ucis?

— Nu. Sunt mai multe versiuni. Cea mai interesantă le aparţine lui Walter Martin şi lui Bobby Clayburn. Spun că erau la vânătoare de şerpi când te-au văzut omorât de o bandă de hipioţi cu părul lung. Aceia ţi-au pus cadavrul într-un sac şi te-au luat cu ei. Bineînţeles erau prea înspăimântaţi ca să-ţi sară în ajutor.

— Walter Martin şi Bobby Clayburn sunt plătiţi de industriaşi. Speră ca astfel să îmi demoralizeze oamenii şi să le slăbească apărarea.

— Vor reuşi? Oricum, tu eşti şeful lor.

— Vor fi alţii în locul meu când nu sunt eu. Nu vor reuşi.

— Cum de poţi fi sigur?

— Indienii Chickasaw n-au mai pierdut o luptă de când. De Soto a încercat să ne facă sclavi. Motto-ul nostru neoficial este „Suntem neînvinşi şi de neînvins”. Zâmbi. Nu vom pierde, Elizabeth.

— Vrei să transmit cuiva că eşti în viaţă?

— Nu. Ar fi periculos. Oamenii mei nu vor înceta lupta şi nu vor renunţa să mă caute până nu vor avea dovezi concrete. Oricum, voi pleca în câteva zile.

Elizabeth se prefăcu ocupată cu tava, îndreptându-şi tacâmurile de argint, netezind şervetul, aşezând paharul cu suc de portocale, orice care să-i îndepărteze gândurile şi mâinile de Black Hawk.

— Nu ştiam ce mănânci la micul dejun, aşa că am pus câte puţin din toate.

— Îţi mulţumesc, Elizabeth.

— Nu te răsfăţa. Îndată ce te pui sigur pe picioare, te ocupi singur de toate astea.

Niciodată nu văzuse un om cu o tăcere atât de autoritară. Ridică privirea în linişte şi tresări când o întâlni pe a lui. Black Hawk nu era genul care trebuie să vorbească pentru a obţine atenţia cuiva. Era de ajuns să fie acolo, şi tot restul era uitat. El nu rosti un cuvânt, nu făcu o mişcare, şi totuşi inima ei părea că se zbate într-un lasou, ca şi mintea, ca şi trupul. Tânjea după el, atrasă de aerul mistic şi periculos ce-l înconjura.

Cu un efort, strânse pumnii în buzunarul jachetei şi îşi reveni.

— Vreau să ştii că vă bucuraţi de toată simpatia mea, tu şi poporul tău. Am detestat întotdeauna aşa-zisul „progres” care nesocoteşte mediul înconjurător şi istoria. Progresul trebuie să păstreze trecutul în aceeaşi măsură în care trebuie să asigure viitorul. Sper să câştigaţi. El zâmbi.

— Acolo, în pivniţă… când te ameninţam cu cuţitul, când ţi-am simţit trupul lipit de al meu… şi ţi-am respirat parfumul părului, când te-am simţit vibrând de dorinţă… am ştiut că pot avea încredere în tine. Zâmbetul îi pieri când se apropie de ea. Nu trebuie să renunţi la mine Elizabeth. Mă războiesc cu un inamic periculos.

Nu s-ar da înapoi să-ţi facă rău, aşa cum au încercat să mă distrugă şi pe mine.

— Nu-ţi face griji. Pot să-mi port singură de grijă. În plus nimeni n-ar bănui că adăpostesc un bărbat, ca să nu mai vorbim de o celebritate ca tine. Am reputaţia de… Brusc îşi dădu seama că spusese prea mult.

— Trebuie să plec la serviciu, spuse, întorcându-se repede şi părăsi camera.

Black Hawk se repezi şi o luă de umeri, apoi o întoarse spre el. Îi mângâie conturul feţei cu degetul, studiind-o atent.

— Lenjerie neagră ziua şi satin roşu noaptea. Privirea lui îi ardea buzele, ochii. Greşesc cu toţii, Elizabeth. Eşti o femeie de foc, plină de pasiune. Se apropie şi mai mult, încât ea îi simţi respiraţia caldă pe obraz. Eşti o femeie care cere să fie sărutată. Crezu că are de gând s-o sărute. Arăta de parcă ar fi fost gata să-i sărute buzele, apoi întregul trup. Simţea vibraţia anticipării şi încerca zadarnic să lupte cu dorinţa ce izvora din ea.

Mâna lui se încorda, iar ochii i se întunecară, încât Elizabeth simţi că priveşte în puţurile iadului. Apoi brusc, inexplicabil, îi dădu drumul. Ea încercă să-şi mişte genunchii moi, dar trebui să se sprijine de uşă.

— Du-te, Elizabeth. Du-te la serviciu şi ai grijă să nu mă trădezi.

Ea plecă repede, ştiind că el o urmăreşte cu privirea, ştiind că rămâne în dormitorul ei şi, mai presus de toate, ştiind că va fi acolo când ea se va întoarce.

Grăbindu-se, reuşi să ajungă la bancă la timp. Gladys, care lucra la biroul de primire, o privi puţin ciudat, dar nu făcu niciun comentariu. Când Elizabeth se întorsese în Tombigbee Bluff cu şapte ani în urmă, Gladys o întâmpinase plină de întrebări şi intenţii bune.

— Credeam că ai plecat la Yale să te faci profesoară, spusese ea atunci. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nimic, îi răspunsese Elizabeth, sperând să descurajeze următoarele întrebări.

— Pariez că e frumos pe-acolo. Şi pe unde e Yale ăsta?

— În Connecticut.

— Ah, da, în Connecticut. Cred că ninge de fiecare dată la Crăciun… Prietena mea Marvis – o mai ţii minte pe Marvis, nu? – ei, Marvis mi-a spus că a auzit că te-ai încurcat cu un tip pe acolo. Nu avea niciun pic de răutate în voce, era doar curioasă. Elizabeth nu răspunsese nimic.

— Păcat de tine, dar ăsta nu e sfârşitul lumii. Lac să fie, că broaşte sunt destule, aşa se spune, nu? Ce zici, prietenul meu – îl mai ţii minte pe Charles Estes, nu? – oricum, el are un prieten Jerry Morgan. Locuia în Chicago. Un tip a-ntâia… Aş putea să-ţi aranjez să te întâlneşti cu el.

— Mulţumesc, dar mai bine nu.

Gladys mai încercase de câteva ori să afle despre trecutul ei ascuns şi să o atragă în societatea din Tombigbee Bluff, dar Elizabeth îşi păstrase secretele şi refuzase orice în afară de cele mai nevinovate reuniuni sociale. Mergea la câte un ceai, la o petrecere oferită de bancă, la întâlnirile de la biserică, întotdeauna în locuri unde era multă lume şi nicio şansă de intimitate. Bineînţeles că nu putea să se izoleze total. Oricum, locuia într-un orăşel sudic unde unul din cele două mijloace esenţiale de petrecere a timpului era bârfa. Celălalt erau petrecerile cu grătar în curtea din spatele casei. De obicei se împleteau. Multe reputaţii fuseseră ridicate sau distruse la o porţie de friptură de porc, bine rumenită.

Aşa că atunci când Elizabeth intră pe poarta băncii, zâmbi şi îşi salută cordial, colegii, apoi trecu în biroul ei de parcă ar fi fost o dimineaţă ca oricare alta – şi nu ziua când tânjea după acel războinic Chickasaw ascuns în dormitorul ei.

Elizabeth termină lucrul mai devreme decât de obicei. Ieşirea ei făcu multe frunţi să se încreţească de uimire, mai ales pe cea a lui Gladys.

— Nu-mi vine să cred, exclamase Gladys. Femeia care atunci când nu doarme e la banca pleacă la o oră rezonabilă. A venit cumva sfârşitul lumii?

— Dacă da, Gladys, sunt sigură că tu vei afla prima. Gladys râse, apoi îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

— Ascultă, Elizabeth, nu trebuie să te simţi stânjenită că pleci şi tu o dată la timp. Oricum, eşti prea tânără ca să te îngropi aici când ai putea să te distrezi cu vreun flăcău. Imaginea lui Black Hawk îi răsări în minte.

Elizabeth ezită cu mâna pe clanţă. Era indiciul de care Gladys avea nevoie.

— Aha. Deci ai un prieten. Am ştiut tot timpul. O femeie frumoasă ca tine… Cine e? Elizabeth îşi adună gândurile.

— Te înşeli, Gladys. Viaţa mea în comunitate e încă foarte plictisitoare.

— Of, la naiba! Gladys părea atât de dezamăgită, încât Elizabeth se hotărî să fie generoasă, o trăsătură de caracter pe care o neglijase în ultima vreme, de fapt de vreo şapte ani.

— Hai, Gladys, nu fi supărată. Poate că am să accept invitaţia de a cunoaşte unul din numeroşii bărbaţi din viaţa ta. Când?

Încă o dată Elizabeth se gândi la Black Hawk, întins pe patul ei, cu cuţitul spre pernă.

— Poate peste două săptămâni… când mai prind curaj. Nu era cinstită, bineînţeles. Nu-i lipsise niciodată curajul. Nu-i era teamă de niciun bărbat. Singurul lucru era voinţa.

Când ajunse acasă, Elizabeth nu-l văzu pe Black Hawk. Casa era liniştită ca întotdeauna, şi tot atât de goală. Pentru o clipă intră în panică.

— Oh, nu. A plecat, şopti ea „stând în mijlocul bucătăriei şi apăsându-şi pieptul cu palmele.

— Frumuseţea ta dă viaţă acestei case, Elizabeth. Se întoarse brusc la sunetul vocii lui. El se sprijinea de frigider, avea cuţitul vârât în teacă, iar pieptul dezgolit îi arăta rănile.

— Nu te strecura aşa, că nu mă sperii.

— Nu mă strecuram. Mergeam în linişte.

— Ei, bine, atunci nu mai merge în linişte.

— Aşa merg indienii Chickasaw. Fusese nervoasă toată ziua. Văzându-l, se simţi şi mai încordată.

Avusese o viaţă liniştită şi sigură înainte ca Black Hawk să apară din senin în pivniţa ei, iar acum toate o luaseră razna.

Tocurile înalte loviră dalele într-un ritm furios în timp ce ea se îndreptă spre frigider şi smuci uşa. Expresia lui nu se schimbă; arăta tot atât de detaşat ca o statuie de bronz expusă într-un muzeu.

— Cât timp eşti în casa mea, o să fac lucrurile aşa cum vreau eu, se răsti ea.

Black Hawk nu spuse nimic. Nu-mi face asta, îi veni ei să strige, deşi el nu făcea altceva decât să stea şi să privească. Ea se răsuci încet şi-i întoarse privirea. Asta a fost prima greşeală.

— Nu te descurci prea bine, Elizabeth. Ea trânti uşa frigiderului. El o prinse de umeri. A doua greşeală a fost să-l atingă. Căldura se născu în palme şi se răspândi în tot corpul. Îşi umezi buzele, încercând să le stingă dogoarea.

— Mi-ai spus Hawk. Ochii lui se întunecară.

— Mi-a scăpat. Ea încercă să-şi desprindă mâinile, dar el nu-i dădu drumul, ci o trase mai aproape, până când trupurile lor se lipiră.

— Numai iubitele îmi spun Hawk. Mâinile lui îi cuprinseră cocul. Acele căzură unul câte unul pe podea. Masa grea a părului se desfăcu în jurul umerilor şi i se încolăci între degete.

Elizabeth respira gâfâit. Niciunul nu vorbea. Simţeau că voinţa le-a fost anulată şi singură soarta îi atrage irezistibil unul către celălalt. Ochii lui Hawk o priveau avid când se aplecă spre faţa ei.

Ştia ce o să urmeze, ştia şi ar fi vrut să fugă, ştia şi ar fi vrut să ţipe. Dar nu făcu nimic din toate astea, pentru că mai presus de orice dorea să fie sărutată. Şi nu de orice bărbat, ci numai de Hawk, omul care o vrăjise.

— Hawk, şopti ea adânc.

— Mă doreşti.

— Nu.

— Eu te doresc. Braţele lui se încordară când o sprijini cu spatele de masa din bucătărie. Putea să-i simtă puterea şi căldura. Elizabeth simţi că i se învârteşte capul.

— Ar putea veni cineva.

— Obloanele sunt trase şi te-am văzut încuind uşa. El îi dezbrăcă uşor jacheta, apoi îi dădu drumul pe podea. Aplecându-se, o sărută lung pe gât.

— Ai o piele atât de fină, Elizabeth. Făcută pentru atingerea unui bărbat. Limba lui îi trimise fiori de plăcere în tot corpul. Fără să-şi dea seama, Elizabeth îşi înfipse degetele în spatele lui, trăgându-l mai aproape.

— Ah, te rog, nuuu…

— Buzele tale spun nu, trupul tău spune da.

Îşi apăsă gura pe gura ei, iar ea se pierdu întreagă în acest sărut, copleşită de un instinct primar.

Hawk dorise doar să-i guste buzele, dar în momentul când o sărutase simţise că vrea mai mult. Ce avea femeia asta atât de aparte încât îl înnebunea? O dorea aşa cum nu mai dorise altă femeie.

Fără să ţină seamă de rănile de pe trup, el începu să o mângâie până când o simţi vibrând. Asta n-a durat prea mult, iar când s-a întâmplat l-a năucit prin intensitate. Avusese dreptate: Elizabeth McCade era o femeie de foc.

O ridică pe masă şi îşi strecură mâna sub fustă, fără să-şi desprindă gura de a ei. Pe deasupra purta un taior obişnuit, modern şi bine croit, dar desuurile erau cu adevărat provocatoare. Simţi pielea caldă deasupra ciorapului cu portjartier şi chilotul de mătase. Femeia asta era o comoară aşteptând să fie descoperită treptat. Iar el descoperea tot mai, mult. Gura lui alunecă pe gât spre curbura sânilor. Ea se lăsă pe spate ca să-l simtă mai bine.

— Hawk, şoptea ea fierbinte, iar şi iar. Atunci el îşi dădu seama de intensitatea dorinţei pe care o stârnise. Ştiu atunci că ea îl aşteaptă, că o putea avea pe femeia asta. Puse deoparte cuţitul ca să nu o rănească, apoi se strecură între genunchii ei.

— Vei fi a mea, Elizabeth, spuse el mângâindu-i umerii. Numai a mea. Mătasea foşni când începu să-i descheie nasturii bluzei.

Elizabeth se lăsă mai tare pe spate, murmurând cuvinte neînţelese, neauzite, ca noaptea când cuprinde pădurea.

El dădu bluza la o parte, apoi sutienul. Pielea ei era caldă şi

catifelată.

— Eşti minunat concepută, Elizabeth, opera zeilor. O mângâia uşor, plin de uimire, de parcă ar fi fost un vas de porţelan preţios. Nu se aşteptase să simtă asta. Îndată ce o simţise că cedează, voise să o seducă acolo, în bucătărie rapid şi fără complicaţii. Nu dorise decât o satisfacţie imediată. Acum voia mai mult – să o admire, să o simtă, să descopere ce avea această femeie atât de aparte. Şi îşi dădu seama într-o străfulgerare că, o dată ce o avea, va fi a lui pentru totdeauna.

Şi, cu toate astea, dorea încă să facă dragoste cu ea. Coborî capul şi-i sărută pielea parfumată. Inspiră parfumul profund, apoi începu să o mângâie cu limba şi cu buzele.

Elizabeth îi răspunse cu intensitate, lăsându-se cuprinsă de căldură până când începu să dogorească. Mâna lui începu să o mângâie, până când descoperi ceea ce căuta.

— Nuuu… Ea se zbătu de câteva ori, apoi deveni rigidă. Opreşte-te. Te rog, opreşte-te! îl împinse la o parte.

— Elizabeth? Ridică privirea. Faţa ei era aprinsă de dorinţă, dar ochii erau tulburi de temeri neştiute.

— Hawk. Se agăţă de el lipsită de putere. Apoi o hotărâre bruscă o făcu să se ridice. Nu trebuia să facem asta.

— De ce nu, Elizabeth? Şi el respira greu, iar inima îi bătea puternic, de parcă alergase kilometri întregi. Elizabeth încercă să se îmbrace. El întinse mâna să o ajute.

— De ce nu? întrebă el pe un ton mai blând.

— Pentru că… Se aplecă să se încheie la nasturi, iar părul îi ascunse faţa.

Încă lipit de ea, el aştepta, o simţea tremurând.

— Ţi-e teamă de mine, Elizabeth? Ea nu răspunse.

Black Hawk întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Nu vreau să-ţi fac rău.

— Nu e vorba de asta. Ea ridică privirea şi atunci observă cât era de palidă. Nu de tine mi-e teamă; mi-e teamă de mine însămi. Hawk încercă să priceapă.

— Nu-ţi cer să fii a mea şi numai a mea. Am nevoie de tine acum. Am crezut că dorinţele tale sunt la fel de puternice.

— E vorba de mai mult decât de apetit sexual. Elizabeth se ridică de pe masă şi îşi îndreptă hainele. El nu-i dădu drumul, ci o privi drept în ochi.

— Spune-mi, îi porunci el.

— Nu pot. E ceva strict personal. Niciodată nu mai simţise Hawk nevoia să cunoască gândurile intime ale unei femei. Acum această nevoie îi măcina fiinţa.

— Care este secretul tău, Elizabeth McCade? Ce demoni te bântuie?

Ea îşi eliberă mâna şi se aplecă să ridice jacheta.

Chipul ei arăta stăpânit în timp ce-şi încheie nasturii. Dar mâinile îi tremurau când încercă să-şi strângă părul. Nu mai avea agrafe, erau împrăştiate pe podea.

Hawk le culese una câte una, apoi i le dădu fără un cuvânt. Tot fără un cuvânt, Elizabeth le luă şi le prinse în păr. Culoarea îi reveni în obraji, tremurul mâinilor încetă.

— Îţi interzic să mă mai atingi, îi zise ea.

— N-am să te mai ating… până n-ai să mi-o ceri tu însăţi.

— N-am să ţi-o cer. El zâmbi şi luă cuţitul de pe masă, apoi îl puse la loc în teacă.

— Noi doi simţim la fel, Elizabeth. Ai să mi-o ceri. El plecă repede, fără să se uite înapoi. O auzi apoi ieşind din bucătărie, îi auzi paşii pe scări, apoi zgomotul de la dormitorul ei. Rănile îl dureau, dar mai mult îl durea frustrarea. Sentimentul că a fost respins şi mai ales senzaţia că într-un fel o pierduse, că îi stârnise o mare nefericire.

Black Hawk medita la felul cum se purtaseră şi el şi ea. Care era secretul lui Elizabeth? Nu avea un răspuns pentru această întrebare, numai sentimentul copleşitor că trebuie să afle.

Sus, în dormitorul ei, Elizabeth privea pierdută jurnalul deschis la o dată mai veche, de şapte ani.

Ne-am aventurat pe tărâmul iubirii interzise", notase ea atunci cu un scris rotund şi stângaci de şcoliriţă. „Doctorul Laton Mark e profesor, iar eu sunt studentă. Tradiţia îndelungată şi politica facultăţilor, deopotrivă, ne interzic să ne întâlnim". Elizabeth îşi sprijini capul în mâini şi privi în gol.

Ei se întâlniseră de mai multe ori. Mark o urmărise cu atenţiile lui până cedase. Fusese profesorul ei, mentorul ei, idolul ei. El era mai în vârstă, mai înţelept; ea era atât de tânără şi de naivă.

Coborî din nou privirea asupra jurnalului şi continuă să citească. „Mark m-a dus la „Ascunzătoarea cerească". Am stat la o masă în colţ şi ne-am privit ţinându-ne de mână".

"— Vreau să fac dragoste cu tine, Elizabeth, mi-a spus cu vocea lui profundă. Vreau să te învăţ ce fac împreună un bărbat şi o femeie".

Împotrivirea mea era slabă, iar el o ştia. În noaptea aceea am fost în biroul lui. M-a dezbrăcat şi m-a culcat pe patul lui îngust. La început mi-a fost frică, dar el s-a dovedit un bun profesor de amor, tot atât de bun ca în literatura lui Chaucer".

Elizabeth sări mai multe rânduri, apoi citi din nou: „Nu-l visez decât pe Mark, la ziua când să putem ieşi împreună în societate, când am să-i port inelul şi am să fiu numai a lui. El râde când îi povestesc visele mele, apoi mă potoleşte cu un sărut. E de ajuns un sărut, o mângâiere şi devin gheişa lui. Aşa-mi spune. M-a învăţat bine, acum vin la cursuri, dar nu mă gândesc decât cum să-i ofer plăcerea. El îmi spune că sunt făcută pentru dragoste, iar eu nu pot să neg asta. Nu mă gândesc la altceva". Elizabeth închise jurnalul şi-l aruncă în colţul camerei.

— Să te ia naiba, Mark Laton!

— Elizabeth? Hawk bătu la uşă. Te simţi bine?

— Pleacă. Nu vreau să te văd. Uşa se deschise şi el intră cu o tavă încărcată de mâncare, cu şerveţele roşii şi o lumânare aprinsă. Elizabeth îngheţă.

— De unde le-ai luat?

— Eu am preparat-o cu mult efort şi voinţă. Niciun sacrificiu pentru femeia care m-a salvat.

— Nu mâncarea… şerveţelele.

— Le-am găsit în dulap. Elizabeth ştia că reacţionează disproporţionat, dar nu se putea stăpâni. Orice lucru roşu, mai ales când era asociat cu lumina lumânărilor, îi amintea de Mark.

Hawk o privea atent, de parcă ar fi fost gata să explodeze, iar el trebuia să ştie de unde să adune resturile. Ei bine, ea nu va lăsa să se

întâmple asta. Elizabeth îşi adună gândurile şi se îndreptă spre el.

— Îţi mulţumesc că ai preparat cina. A fost un gest înţelept.

Elizabeth nu dorea să-l vadă. Nu dorea să stea la masă cu el, nici măcar în aceeaşi cameră cu el. Dar n-avea de gând să o arate. Bineînţeles că putea suporta o cină în doi.

Îi luă tava şi aruncă o privire în cameră. Măsuţa de lângă pat era suficientă, dacă aduceau două scaune. Dar nu voia să stea închisă cu Hawk în dormitorul ei, nici măcar pentru o jumătate de oră.

— Îţi propun să mâncăm la parter.

Coborâră împreună, fără un cuvânt. În sufragerie, Elizabeth stinse lumânarea şi înlocui şerveţelele roşii cu altele albe. Hawk observă, dar nu făcu niciun comentariu, iar ea nu avea de gând să ofere explicaţii sau scuze.

El o ajută să se aşeze, iar ea îi mulţumi. Totul decurgea politicos şi civilizat. Elizabeth aproape că zâmbi la gândul că erau aceeaşi oameni care mai devreme se îmbrăţişară atât de pasionat pe masa din bucătărie.

Se aşteptase ca cina să fie stânjenitoare, dar Hawk o surprinse din nou. Se purtă plin de nonşalanţă şi farmec, discutând degajat despre literatură, distracţii, dar mai ales politică. Erau de acord asupra majorităţii problemelor. Părea că singura neînţelegere dintre ei rămăsese nerostită – pasiunea.

— Văd că ai un joc de şah, observă el la sfârşitul mesei.

— Da, zâmbi ea. Presupun că talentul tău pentru iscodit te-a pus la curent cu tot ce am în casă.

— Nu se cheamă iscodit. Cercetare. Îi plăcea la el simţul umorului. De fapt îi plăceau o grămadă de lucruri la Black Hawk – pe lângă

înfăţişarea lui, iar asta încă îi mai dădea fiori.

— Jucăm?

— Ce? întrebă ea absentă.

— Şah, Elizabeth. El râse nestăvilit. Brusc Elizabeth simţi că se înfurie pe Mark Laton, pe faptul că îi răpise capacitatea de a se relaxa în faţa unor bărbaţi ca Black Hawk. Obosise să se tot controleze atât.

— Sigur. Se ridică de la masă. Sper să fii un adversar pe măsură.

— Sunt de neînvins. Elizabeth aflase deja cât de greu e să i te împotriveşti. Strânseseră masa împreună, apoi se făcură comozi în „Vizuina" ei, cum îi spunea Elizabeth. Era un locşor din camera de zi, plăcut şi confortabil, cu fotolii, covoare colorate şi lămpi de abajur.

— Întotdeauna ţii draperiile trase, Elizabeth? o întrebă Hawk în timp ce aranja piesele pe tabla de şah.

— De ce mă întrebi?

— Dacă ar veni cineva pe neaşteptate, ar observa ceva neobişnuit în legătură cu casa?

— Nu. Îmi place să trăiesc retrasă. Şi nu-ţi face griji. Nu va veni nimeni.

Începură să se joace. Erau foarte pricepuţi amândoi, dar Hawk câştigă repede.

— Eşti un jucător agresiv, observă Elizabeth. Întotdeauna ataci primul?

— Întotdeauna. Sunt un războinic.

— În viaţă, ca şi în joc, dacă ceea ce am aflat despre tine e adevărat.

— Din punctul ăsta de vedere este. Deşi unele din aventurile mele

au fost exagerate.

— Ca atunci când ai luat porcul fript al primarului lăsându-i flămânzi pe cei 150 de invitaţi?

— Da. Hawk izbucni în râs.

— Nu-mi amintesc ce te-a determinat să faci asta.

— N-a vrut să ia în seamă, nici măcar să discute, propunerea noastră de reciclare a deşeurilor. Cred că suntem datori să avem grijă de lumea asta în care trăim.

— Dar atunci când ai intrat călare în sala de consiliu a primăriei?

— Era singurul mod de a-i face să asculte. Era în legătură cu delimitarea unui mic teritoriu.

— Parcă nu era chiar aşa de mic. Încercai să păstrezi intactă una din puţinele zone împădurite ale oraşului, zonă pe care doreau s-o transfere într-un parc industrial.

— Parcurile industriale existente nu sunt încă pline. Dacă ar fi să ne luăm după comisia de planificare, în curând nu va mai fi loc nici pentru cetăţenii din Tombigbee Bluff. Aranjară piesele şi începură să joace din nou. Hawk o făcu şah-mat într-un timp record.

— Nu te aştepta să câştigi întotdeauna atât de uşor.

— Ba da. Black Hawk zâmbi. Cred că nu prea eşti atentă.

Avea dreptate. Numai o parte din gânduri îi erau la joc, restul la adversarul ei. Îşi promise să fie mai atentă. Jucau amândoi cu o concentrare sălbatică. Când ea îi ameninţă regele, conversaţia încetă.

În cameră era linişte deplină. Nu se auzea decât zgomotul uşor al mutării pieselor pe tablă. Afară începu o ploaie scurtă de vară. Stropii grei răpăiau pe pervazul geamurilor şi pe acoperiş. O adiere uşoară făcea pinii

din jur să susure lin… Black Hawk ridică privirea de pe tabla de joc.

— E plăcut aici, Elizabeth… doar noi doi.

Ea nu-i răspunse, dar în gândul său îi dădu dreptate. După şapte ani de viaţă de călugăriţă, se simţea bine în prezenţa acestui oaspete, jucând liniştită şah.

Se priviră lung, apoi, aproape silit, se întoarseră spre tabla de joc. Amândoi încercară să facă o mutare, iar mâinile li se întâlniră pe unul din pioni.

Se priviră din nou. Niciodată ochii unui bărbat nu spuseseră mai mult. Elizabeth simţi că i se taie respiraţia.

— Scuză-mă, şopti ea. Am crezut că e rândul meu.

Desigur, Elizabeth nu îndrăzni să admită că uitase. El îi mai spuse că nu e atentă la joc. Nu-i va da prilejul să o facă din nou.

Încercară să se concentreze asupra mutărilor şi nu mai făcu greşeli până la sfârşitul jocului. Ploaia se înteţise şi biciuia cu furie geamurile.

— Cred că e remiză, spuse el.

— Aşa e. N-a câştigat nimeni. Ai dreptate. Niciunul din noi n-a câştigat. Privirea lui o ardea. Încă o partidă?

— Nu. E foarte târziu. Elizabeth aşează piesele în ordine pentru un nou joc, în timp ce el o urmărea aşezat în fotoliu. Ea îl privi dintr-o parte. Pieptul lui mai purta încă semnele rănilor, dar umflăturile trecuseră. Se vindeca rapid. În curând va putea să plece.

— Ţie ţi-o datorez, Elizabeth.

— Ce îmi datorezi?

— Vindecarea rapidă.

— Citeşti gândurile oamenilor?

— Nu, le citesc fețele. Mă priveai cercetându-mi rănile. Ea nu se mai osteni să nege. Ai mâini pricepute, Elizabeth, continuă el.

Ea era sigură că folosise intenţionat cuvinte cu două înţelesuri. Îi stătea pe limbă să-i răspundă că nici nu putea fi altfel. Mark o învăţase. În schimb, porni spre uşă.

— Noapte bună, Hawk Negru, zise ea, atentă să-i folosească ambele nume.

— Vise plăcute, Elizabeth. Urcând scările spre dormitorul ei, ştia că nu vor fi deloc plăcute. Niciodată nu erau. O torturau cu fantasmele trecutului.

Se dezbrăcă şi intră în baie, fără să se grăbească. Nu se grăbea să se culce. De şapte ani, patul nu mai era un sanctuar pentru ea.

Îmbrăcată într-o cămaşă de un albastru ca cerul, se aşeză la fereastră să privească ploaia. Amintiri dureroase îi paralizau trupul. La parter, probabil că Hawk urcase în pat. Poate că acum se întindea gol în aşternuturi.

Toate senzaţiile pe care el le dezlănţuise, o cuprinseră din nou, răvăşind-o. Aproape că simţea mâinile lui pe trup. Dorea să meargă la el, dorea să fie cu el. Trecuse atâta vreme – atât de multă vreme – de când dorise un bărbat. Iar el nu era orice bărbat. Îl dorea pe Hawk. Numai pe el.

Se întoarse de la fereastră şi tresări la amintirea cuvintelor de adio ale lui Mark Laton.

— Prima ta greşeală a fost că ai avut încredere în mine. A doua – că te-ai îndrăgostit. Nu eu ţi-am făcut rău, Elizabeth. Tu singură ţi-ai făcut.

Stătu nemişcată, sfâşiată de nehotărâre şi îndoieli. Timp de şapte ani fugise, ascunzându-se într-o casă veşnic închisă, împărţindu-şi viaţa

între munca de la bancă şi puţinele vizite pe care şi le îngăduia. Singură. Viaţa ei fusese sigură. Şi în acelaşi timp această protecţie forţată o sufoca.

— Să te ia naiba, zise ea, strângând pumnii la amintirea lui Mark Laton. Mi-ai distrus viaţa cândva. Mi-ai luat virginitatea, visurile, profesia, viitorul. Dar n-am să te las să-mi distrugi prezentul. N-am să te las.

Mătasea cămăşii de noapte foşni în jurul picioarelor în timp ce se îndrepta spre uşă. Se ducea la Hawk. El îi spusese că următoarea mişcare trebuie să o facă ea. Și acum avea de gând să acţioneze.

Acum era mai matură, mai deşteaptă şi mult mai înţeleaptă. Nu cobora scările având în minte o căsuţă, căsătorie şi doi copii şi nici fericire veşnică. Dorea doar puţină căldură umană şi descătuşare. Două, trei zile, apoi totul o să se termine. Nimeni nu va suferi. Hawk o să plece, iar ea îşi va continua viaţa.

Grăbi pasul, mânată de o putere ascunsă. Când ajunse în faţa uşii nu ezită, ci o deschise brusc şi intră plină de îndrăzneală.

Ploaia încă bătea în geamuri şi luna fusese cu totul acoperită de nori. Îşi încorda privirea, încercând să desluşească unde stătea Hawk.

— Ai venit. Vocea lui era puternică şi plină.

Elizabeth nu-şi dădea seama dacă îl trezise din somn.

— Da. Acum că ajunsese aici începu să ezite.

— Știam că vei veni.

— Știai?

— Da. Ţi-am spus că eşti a mea, Elizabeth. Acum că se obişnuise cu întunericul, îl văzu dându-se jos din pat. Era înalt, plin de nobleţe, o statuie vie. Elizabeth începu să tremure, gata să dea înapoi.

— N-ai de ce să te temi, Elizabeth. Stătea acum în faţa ei, fără să o

atingă.

— Nu mi-e teamă, şopti ea.

— Vino. O luă de mână şi o duse spre pat. Sunt Hawk. Ne vom înălţa împreună până la cer.

CAPITOLUL 2

Hawk ştiuse că Elizabeth va veni. Întins îmbrăcat pe pat, o aşteptase tot timpul. Acum că era aici, el aprinse lumina.

— De ce? întrebă ea.

— Vreau să te văd. Începu să o mângâie. Cămaşa de noapte avea două despicături adânci în părţi, lăsând să se vadă trupul minunat, musculatura fină şi pielea catifelată. El simţi căldura dulce a anticipării. Plimbă-te puţin, Elizabeth, îi porunci el blând. Ea începu să se mişte cu graţia unei femei conştiente de atracţia pe care o exercită. Cămaşa îi dezvăluia picioarele lungi şi zvelte. Îşi lăsase părul pe umeri şi acum o învăluia până la umeri, strălucind negru şi mătăsos. Când ajunse la uşă, puse mâna pe clanţă, ca şi cum ar fi avut de gând să plece, apoi îl privi peste umăr, uşor bosumflată.

— N-ai să pleci, până nu obţii ceea ce vrei, spuse el. Elizabeth se întoarse încet.

— Nu, n-am să plec până nu te am pe tine, Hawk, şopti ea. Vreau fiecare bucăţică din tine.

Ochii lui se întunecară şi respiraţia i se îngreuna, privind-o cum îşi mângâie trupul. Elizabeth McCade era cea mai seducătoare femeie pe care o întâlnise vreodată. Chiar şi îmbrăcată îl făcea să o simtă ca şi cum ar fi făcut dragoste cu ea.

— Cum îţi place să te iubeşti – încet şi în voie, sau rapid, cu furie? întrebă ea.

— Şi aşa şi aşa… Ea îşi umezi buzele, apoi îşi arcui umărul, lăsând breteaua cămăşii de noapte să alunece. Privirea îi deveni ceţoasă, plină de

promisiuni nerostite când îşi dezgoli cu totul sânul drept.

— Pentru tine, şopti ea. El se ridică până la ea, privind-o cum îşi resfiră părul, acoperindu-şi sânul. Hawk dădu uşor la o parte acea perdea de mătase neagră, apoi atinse uşor sfârcul cu buzele, dulce, provocator. Elizabeth gemu. El îi cuprinse talia cu braţul şi îi sărută sânul până când îi auzi inima bătând nebuneşte. Când el ridică privirea, ea îi zâmbi.

— Ai o gură vrăjită, Hawk.

— Tu îmi dai vraja, frumoasa mea. Hawk o dezbrăcă încet, iar cămaşa de noapte alunecă vaporos pe covor. Apoi începu să o descopere, parte cu parte, fără grabă, atingând cu buzele şi cu limba fiecare locşor.

— Tu eşti ca mierea, Elizabeth. Iar eu sunt ursul care se hrăneşte cu tine. Îi prinse şoldurile şi o trase mai aproape, simţind intensitatea pasiunii ce o stăpânea, intensitatea focului dinăuntru. Atingerea lui o aprinse atât de tare, încât dogorea totul în jur, iar el simţi că se topeşte până când deveni o parte din ea. Unghiile ei i se înfipseră în carne, dar Hawk nu simţi durerea. Simţea numai bucurie, de parcă era chiar un şoim şi se ridica spre cerul înalt, gustând libertatea acestei lumi. Într-un târziu, când simţi că puterile ei slăbiră, Hawk o ridică în braţe şi o puse pe pat. Cu părul lung şi negru răspândit pe pernă, Elizabeth arăta exotic, aproape ca o indiancă. Hawk duse mâna spre curea, dar ea îl opri.

— Vreau să te dezbrac eu.

— Da, răspunse el.

Se ridică şi îşi lipi faţa de abdomenul lui. Răsuflarea ei caldă îi atinse pielea, iar limba îi trimise fiori de plăcere prin tot corpul.

— Încă mai porţi cuţitul, îi scoase arma din teacă. Lama luci în lumina slabă.

— Un războinic e întotdeauna pregătit. Ea îşi plimbă degetele peste coapsele lui.

— Văd. Hawk o prinse de bărbie şi o privi adânc.

— Lama îmi este puternică şi sigură, Elizabeth. Ea zâmbi uşor.

— Arată-mi, iubitule. Dintr-o mişcare, el îşi dezbrăcă jeans-ii. Hawk se aplecă deasupra ei, cumpănind momentul până când camera începu să se rotească în jurul lor. Elizabeth îşi plimbă degetele pe pieptul lui, pe abdomen, din ce în ce mai jos, până când îl cuprinse cu totul în palmă.

— Arată-mi, Hawk. Acum. El veni cu o mişcare lină. Împreunarea lor fu atât de perfectă, încât amândoi dădură un strigăt de uimire.

— Ştiam, Elizabeth… am ştiut din momentul când te-am văzut că va fi minunat.

— Hawk. Îşi încleşta braţele în jurul lui, iar el începu dansul străvechi al dragostei. La început ca un izvor, rătăcind prin pajişti umezite de rouă. Dar repede deveni un râu furios, tăindu-şi albia în pământul fertil, săpând adânc până ajunse miezul fierbinte al pământului.

Simţi tumultul zguduindu-i trupul şi în acel moment dădu un strigăt victorios în limba poporului său.

O ţinu strâns o vreme, şoptindu-i la ureche cuvinte de dragoste. Ea era atât de nemişcată, încât Hawk crezu că adormise; apoi se ridică uşor şi îl privi zâmbind.

— Crezi că bătălia s-a terminat, viteazul meu războinic? El îi cuprinse obrazul în căuşul palmei, îl netezi părul umed.

— Îndrăzneşti să mă provoci?

— Da, iubitule. El râse încântat. Elizabeth era exact aşa cum îşi

imaginase, ba nu, mai mult, mult mai mult. Era o femeie cu pofte tot atât de mari ca şi el. Soarta îi stătuse alături când îl aruncase în pivniţa ei.

Ochii lui Elizabeth se aprinseră de dorinţă. Se aplecă asupra lui, lăsând părul să-i mângâie pielea. Mâinile şi gura ei începură să mângâie uşor. O auzi şoptind şi numai după un timp îşi dădu seama că erau versuri de dragoste. Dar lui nu-i păsa ce spune, atâta timp cât făcea ceea ce făcea.

— Eşti o adevărată vrăjitoare, Elizabeth, gemu el. Se ridică să o stăpânească din nou, dar ea îl opri.

— Nu încă. Îi apăsă uşor pieptul, iar el se lăsă pe spate, cu fiecare fibră încordată dureros aproape, tânjind să fie din nou una cu ea. Mă vrei? îl întrebă ea, privindu-l.

— Mai mult decât pământul uscat vrea ploaia, mai mult decât cerbul îşi caută căprioara, mai mult decât muribundul tânjeşte după viaţă.

— E bine pentru început, zise ea zâmbind dulce. Apoi Elizabeth McCade îl luă în stăpânire, îl duse într-un galop nebun care dură până târziu, în noapte.

Când primele raze ale dimineţii pătrunseră prin fereastră, ea îşi culese de pe podea cămaşa de noapte şi traversă camera cu paşi uşori. Hawk o privea întins pe pat. Când ajunse la uşă, el îi spuse:

— Eşti a mea, Elizabeth.

— Nu, Hawk, îi răspunse ea întorcându-se spre el. Tu eşti al meu.

Uşa se închise încet în urma ei. Hawk închise ochii, lăsându-şi trupul să guste odihna. După ce închise uşa, Elizabeth se rezemă de ea, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Buzele îi erau umflate, iar trupul parcă îi amorţise. Nicio pasiune nu e mai puternică decât cea reprimată atâta vreme, se gândi ea.

Îşi muşcă buza ca să-şi stăpânească un geamăt, pentru că nu voia ca Hawk să o audă. În ceea ce o privea, era o femeie care profită de situaţia ce i se oferise, şi avea de gând să se poarte ca atare. Când coborâse în camera lui nu voise decât să-şi potolească poftele.

Ce se întâmplase? în ce punct ceea ce făcuseră ei încetase să fie doar sex? Când o atinsese prima dată? Când o pătrunsese? Când se contopiseră cu totul?

Îşi ascunse faţa în mâini. Hawk era acum mai mult decât bărbatul care să o satisfacă şi pe care apoi să-l uite. Devenise o obsesie.

Elizabeth simţi un gol în stomac gândindu-se la cele întâmplate demult. Nu trebuia să mai repete greşelile trecutului. Hawk nu era Mark Laton. Acest indian avea o nobleţe, o tărie de caracter, o generozitate care nu îl caracterizase niciodată pe Mark.

Nu, nu de Hawk îi era ei teamă, ci de ea însăşi. Mark o făcuse să-şi piardă controlul, să lase pasiunea să-i domine viaţa. Acest lucru nu trebuia să se întâmple cu Hawk. Nu va lăsa să se întâmple asta. Strângând pumnii, repetă promisiunea, nu mă voi lăsa dominată de pasiune. Am să iau ce-mi trebuie, apoi am să-l părăsesc. Eu voi fi cea care decide.

Elizabeth se apropie şi mângâie uşor uşa dormitorului.

— Somn uşor, mândrul meu războinic, şopti ea, apoi se întoarse şi plecă.

Dimineaţa plecă la bancă fără să-l vadă. Având în vedere felul cum petrecuseră noaptea, probabil că dormea.

Elizabeth se simţea prea înviorată ca să poată dormi. Pasul îi devenise mai elastic şi o nouă încredere o împingea înainte. Când deschise uşa biroului, era convinsă că poate face minuni. Se surprinse chiar

îngânând o melodie în timp ce studia corespondenţa.

— Dumnezeule, râse în sinea ei. Apoi roti scaunul ca să poată privi pe fereastră. Îl vedea pe Hawk pretutindeni: În stejarul uriaş din faţa clădirii, în soarele vesel, în pasărea care se înalţă spre cer ca o săgeată. Era doar o stăncuţă, dar gândul ei se duse la şoimul ei de acasă.

Toată ziua nu făcu altceva decât să viseze la el, se întreba cum o să o întâmpine când se întoarce acasă. Îşi închipui ce va face, unde o va duce, cum o va atinge. Acele ceasornicului păreau că se târăsc. De două ori se gândi să invoce o indispoziţie şi să plece.

— Elizabeth McCade, îşi spuse încet când în sfârşit programul se termină, iar ea gonea pe autostradă ca un şofer al iadului. Elizabeth McCade, eşti o femeie nestăpânită. Hawk o întâmpină la uşă.

— Te-am aşteptat toată ziua, şopti el lipind-o de perete şi începând să o sărute sălbatic. Ea lăsă poşeta şi cheile de la maşină să cadă pe podea şi îl învălui cu braţele. Nu-i mai păsa de nimic altceva.

Gura lui era fierbinte şi provocatoare. Pasiunea lor evolua rapid, explodând cu furie. Hawk îi ridică fusta până la şolduri şi o îmbrăţişa acolo lipită de perete. Se iubiră cu o putere care îi lăsă gâfâind, epuizaţi pe amândoi.

— Toată ziua mi-am dorit să fac asta, zise ea lăsându-şi capul pe pieptul lui.

— Şi eu, Elizabeth. O luă în braţe şi o duse la etaj, apoi o puse pe pat şi o dezbrăcă încet. Ea rămase întinsă în pat în timp ce el merse în baie.

Îl auzi dând drumul la robinete, lăsând apa să curgă în cadă, apoi căutând spumantul de baie. Elizabeth se întinse pe pat, simţindu-se languroasă şi perversă în acelaşi timp, îi zâmbi când îl văzu că apare în

prag.

— Nimic nu e mai minunat decât să ai un sclav al dragostei în casă, zise ea.

Hawk veni spre ea cu ochii sclipind jucăuş. Ea întinse mâinile şi îi dezbrăcă jeans-ii.

— Cine e sclavul, Elizabeth? Tu sau eu?

— Amândoi, şopti ea, amintindu-şi cuvintele rostite de el atunci, în pivniţă.

O luă în braţe şi o duse în baie. Intrară amândoi în cadă, fără să le pese că era prea strâmtă. Începură să se stropească, râzând şi provocându-se unul pe altul. Joaca lor se transformă rapid în erotism şi făcură din nou dragoste în apă.

Când o ajută să se şteargă, Elizabeth îşi plimbă degetele pe semnele rănilor de pe pieptul lui.

— Ai să pleci curând. Da. Nu mai avem mult de stat împreună.

— Cât?

— Până mâine. Ea trase aer adânc în piept. Hawk îi mângâie uşor obrazul. Plec mâine, Elizabeth. Tăcură amândoi. Nici nu aveau nevoie de cuvinte: trupurile lor vorbeau de ajuns. Erau atât de tensionate de tumultul de emoţii încât explodară din nou împreună.

— Hawk. Ea îi strigă numele şi întinse braţele spre el.

Îi ridică braţele deasupra capului şi o ţintui de pat.

— Spune-mi că mă doreşti, Elizabeth.

— Da, Hawk, te doresc.

Umbrele înserării începură să coboare, iar luna se ridică încet spre cer. Hawk şi Elizabeth nu vedeau nimic altceva în jur. Doar trupurile lor

mistuite de dorinţă.

Pe la miezul nopţii avură un musafir. Îi auziră paşii uşori în bucătărie, apoi se strecură pe scări. Ezită un moment, apoi se strecură pe uşa întredeschisă de la dormitorul lui Elizabeth.

Hawk astupă cu o mână gura ei, iar cu cealaltă îşi scoase cuţitul. Cercetă întunericul, căutând o umbră, un foşnet, orice l-ar fi putut trăda pe intrus.

Nimic… numai sunetul uşor care îl alertase şi sentimentul instinctiv că el şi Elizabeth nu sunt singuri. Se hotărî să adopte o poziţie agresivă. Ţinând încă mâna pe gura lui Elizabeth, spuse:

— Am un cuţit şi e îndreptat spre inima ta. O mişcare şi eşti mort. Gata de atac, se întoarse şi aprinse lumina. Un motan uriaş traversă camera şi se aşeză confortabil în coşul de lângă fereastră.

— Elizabeth, de ce nu mi-ai spus că ai o pisică?

— Dar nici nu am. E o pisică rătăcită care vine din când în când pe aici.

— Cum a intrat? Prin uşiţa pentru pisici din bucătărie?

— Da.

— Întotdeauna îi ajuţi pe cei rătăciţi, nu?

— Numai pisicile, câinii şi păsările. Mai ales păsările, zise ea mângâindu-i părul.

— Ce fel de păsări?

— Şoimii. El o sărută uşor, apoi se ridică şi începu să se îmbrace.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mă duc să verific puţin împrejurimile.

Ea nu mai avu nevoie să întrebe. O pisică se strecurase până la el,

iar acum se întreba ce altceva se mai putuse furişa la adăpostul întunericului.

— Fii atent, Hawk.

— Aşteaptă aici, Elizabeth. Mă întorc imediat. Stinse lumina şi dispăru.

Se mişca repede şi tăcut ca o fantomă. Elizabeth îşi cuprinse trupul în braţe. Mâine el va pleca fără să lase vreun semn. Dar semnul îi rămăsese în inimă. Ea se întrebă cum va supravieţui în zilele următoare. Va rezista totuşi. Black Hawk o făcuse să trăiască din nou frenetic; cea mai bună cale de a-i mulţumi era să-l lase să plece fără patetisme. El fusese destul de elocvent când îi arătase că legătura lor avea un singur scop: satisfacerea dorinţelor. În mod evident nu-l putea vedea altfel. Elizabeth ar fi vrut să mai rămână câteva zile împreună, dar simţea că e gata să se îndrăgostească de el. Iar asta ar fi fost un dezastru. Amintirile de pe vremea când fusese îndrăgostită erau prea dureroase.

Aşteptă să-l vadă pe Hawk ieşind din întuneric, să se înalţe din nou împreună spre locurile unde nu există teamă, nici frică.

Dar Hawk rămase în noapte mult timp. Niciun străin nu intrase în casă. De asta era sigur. Totuşi ezita încă să se întoarcă la ea, ceea ce era ridicol, bineînţeles. Ştiuse de la început că va trebui să o părăsească, ştiuse că ea nu-i aparţine, că nu va fi a lui niciodată. El era un războinic. Deşi nu mai lupta cu arcul şi săgeata precum strămoşii lui, avea acelaşi duşman, se războia cu cei care îi distrugeau pământul şi poporul. Bătălia era acum mai sofisticată, duşmanul ceva mai subtil. Dar politica era un joc murdar şi de multe ori periculos, iar cei care luptau împotriva puterii banului erau prinşi în acest joc. În niciun caz nu avea dreptul să implice o femeie în stilul lui

de viaţă, mereu în primejdie, mereu în bătaia puştii.

Cercetând din nou împrejurimile, se gândi la duşmanul lui. Lupta pentru pământurile strămoşeşti se va sfârşi în curând. Şi ei vor fi învingători. Dar vor fi alte bătălii, alţi duşmani. Omul contemporan este egoist şi lacom. În dorinţa lui diavolească de a câştiga mereu mai mulţi bani şi putere, omul distruge încet, dar sigur lumea în care trăieşte, fără a se gândi o clipă măcar la generaţiile viitoare – la aerul pe care îl vor respira, la apa pe care o vor bea, la lumea pe care o vor moşteni.

Generaţie după generaţie, poporul lui Black Hawk luptase pentru o lume mai bună, mai curată, o lume în care omul să trăiască în armonie cu natura; aşa că el va lupta mai departe, va rămâne de neclintit, chiar dacă va fi să ţină piept singur.

Făcând acest jurământ, simţi că o doreşte din nou pe Elizabeth. Va trebui să o părăsească mâine, altfel nu va mai putea să plece deloc.

— Elizabeth McCade, m-ai prins sub vraja ta, zise el cu voce tare, grăbindu-se din nou spre patul ei.

A doua zi de dimineaţă, Elizabeth sună la bancă să spună că e bolnavă.

— Gladys, spuse ea la telefon, mi-l dai pe domnul Quentin de la împrumuturi?

— Ce Dumnezeu se întâmplă, Elizabeth? De ce n-ai venit la serviciu?

— Mi-e teamă că sunt puţin bolnavă.

— Oh, ce păcat. Îţi dau legătura. Hawk îi zâmbi pe deasupra unei omlete enorme.

Când ea închise telefonul, Hawk îi luă mâna şi o trecu peste pieptul

acum vindecat.

— De ce eşti bolnavă, Elizabeth?

— De dorinţă.

— Cred că e molipsitoare.

— Toţi indienii sunt aşa năbădăioşi, zise ea râzând, sau numai tu te mândreşti cu asta?

— Toţi indienii Chickasaw. Suntem o rasă superioară.

— Nu spune asta.

— Ce să nu spun, Chickasaw?

— Nu celălalt cuvânt.

— Poţi fi mai explicită, Elizabeth? zise el venind spre ea.

Ea îl cuprinse cu braţele şi îl muşcă tandru.

— Rasă, şopti ea.

— Ahh, înţeleg. Îi desfăcu rochia şi începu să-i mângâie sânii.

— La asta te gândeai?

— La mai mult.

— La asta? Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile.

— Da… da. El îi dezbrăcă rochia şi o ridică pe masă. Dintr-o singură mişcare o pătrunse adânc şi amândoi se lăsară în voia acelei clipe. Pentru moment vor ţine timpul în loc. El ştia că trebuia să plece, ea de asemenea ştia; dar pentru o clipă îşi trăiau iubirea ca să nege acest adevăr.

Hawk rămase până la apusul soarelui. Erau în dormitorul de la parter, Elizabeth întinsă languros pe pat, în timp ce el îşi punea cuţitul în teacă.

— Pleci, spuse ea.

— Da. Se priviră lung. Amândoi simţeau nevoia să-şi vorbească,

dar nu prea aveau prea multe de spus. Îşi luaseră deja rămas bun.

Îşi petrecuseră ziua spunându-şi adio într-o mie de feluri, de fiecare dată altfel. Amândoi erau extenuaţi fizic şi psihic.

— Nu-ţi uita puşca, rupse ea tăcerea în cele din urmă.

— Nu. Nemişcat deasupra ei, Hawk o privi adânc, voind parcă să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură. Tăcerea îi învălui din nou şi Elizabeth clipi ca să-şi alunge lacrimile.

Hawk îi mângâie obrazul.

— Elizabeth…

— Pleacă, zise ea ridicând privirea. Pleacă acum.

— E mai bine aşa. El porni spre uşă.

Ea îl privi până puse mâna pe clanţă, atunci simţi că nu mai poate îndura.

— Hawk! El se întoarse spre ea.

— Noroc, şopti Elizabeth.

— Îţi mulţumesc, mai rosti el, apoi dispăru. Ea se prăbuşi peste aşternuturile răvăşite, prea sfârşită ca să mai mişte, prea epuizată ca să mai plângă. Se terminase. Hawk făcea acum parte din trecutul ei.

Hawk îşi luă puşca din cămară. Când văzu pistolul lui Elizabeth, aproape că fu gata să se întoarcă la ea. Dar ştia că ar fi fost o greşeală. Interludiul cu Elizabeth se sfârşise. Nu-şi putea permite să dea înapoi acum. Trebuia să meargă înainte – spre câmpul de luptă. Nimic, nici măcar o femeie cu părul ca noaptea şi cu ochii ce-i rămăseseră în suflet nu-l putea opri.

Trecând prin pasajul secret din pivniţă, privi lung înapoi.

— Adio, Elizabeth McCade.

Elizabeth află despre aventurile lui Black Hawk din ziare, din emisiunile postului local de ştiri. „Black Hawk trăieşte” proclamau titlurile de ziar în ziua următoare. Găsi chiar şi o fotografie. Arăta superb, pe un cal negru şi puternic. „Nu vom da înapoi niciodată”, spunea el într-un interviu, „vom lupta până la ultimele puteri pentru drepturile noastre. Nu luptăm doar pentru noi, ci pentru toţi oamenii. Luptăm să păstrăm trecutul şi să asigurăm viitorul”.

Ea urmări interviul la ştirile de la ora şase, apoi la cele de la zece. Black Hawk domina camera, gata parcă să se desprindă de pe ecranul televizorului şi să vină spre ea. Privindu-l, Elizabeth strânse pumnii şi îşi muşcă adânc buzele. Ar fi vrut să-l aibă înapoi. Ar fi vrut să încleşteze lupta şi să se întoarcă la el, prizonier al dragostei.

— Elizabeth McCade, îşi spuse ea, eşti o femeie egoistă şi perversă.

Cu aceste vorbe încurajatoare, se ridică şi începu să măsoare podeaua în lung şi în lat. De ce pierderea lui Black Hawk o durea mai mult decât pierderea lui Mark Laton? Nu dorea să se gândească acum la asta. Trebuia să-şi scoată pur şi simplu din minte această preocupare.

Opri televizorul şi urcă în dormitorul ei să scrie în jurnal. Dar scrisul nu se mai dovedi o eliberare. Un singur lucru o putea ajuta, un singur bărbat – Hawk. Iar el nu-i mai aparţinea.

Îmbrăcată în cămaşă de noapte, aceeaşi de care Hawk o dezbrăcase, se urcă în pat şi se îmbrăţişă singură. Simţea că ar putea muri de singurătate.

CAPITOLUL 3

Zilele de vară se târau una după alta Elizabeth număra orele de când Hawk plecase, apoi zilele, apoi săptămânile. Nu mai putea trăi aşa. Viaţa îi era cenuşie, pustiită.

Lucruri pe care cândva le considerase certitudini – întoarcerea acasă direct de la bancă, descurajarea oricărei apropieri, izolarea – începură să se clatine.

Era neliniştită, plină de o nouă viaţă care părea că îi izvorăşte direct din inimă. Începu să caute în ziare după un loc unde ar putea merge – un film, un concert, orice ar putea să o scoată din casă. Dintr-odată încremeni. În seara aceea, în piaţa oraşului avea loc o întrunire a celor preocupaţi de progresul societăţii.

Black Hawk urma să ia cuvântul. Mâinile lui Elizabeth tremurau când lăsă ziarul.

Avea de gând să facă ceva nebunesc, periculos chiar.

Dorea să meargă la întrunire – dar nu din datorie de cetăţean, nici din convingere politică. Dorea doar să-l vadă pe Black Hawk.

Când Hawk o văzu pe Elizabeth pe o latură a mulţimii, tocmai stătea pe o scenă improvizată cerând sprijin pentru cauza tribului său. Avea părul strâns în coc şi purta un taior sever, dar el niciodată nu dorise mai mult o femeie. Vocea lui nu dădu semne de slăbiciune. Rămase pe scenă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, continuând să vorbească, dar inima şi sufletul zburară până la ea. În gând o luă în braţe, apoi îi desfăcu cocul greu şi o dezbrăcă de costumul sever lăsând-o în lenjeria aceea sexy de mătase pe care ştia că o are pe dedesubt. Cuvântarea se încheie într-un

tunet de aplauze. Coborî de pe podium şi porni spre ea. Mulţimea îl înconjură. Îl opriră să-i pună întrebări, să-l felicite, să-i ia interviuri. Cu coada ochiului văzu că ea îl aştepta. Ştiuse că îl va aştepta. Când într-un târziu o ajunse din urmă, ea stătea în faţa monumentului din colţul pieţei.

— Ai venit să mă vezi, Elizabeth?

— Da.

— Te alături cauzei noastre?

— Întotdeauna am fost pentru. Nu aveam nevoie să mă convingi. Deşi eşti foarte convingător. Se priviră în adâncul ochilor. În jurul lor mulţimea începea să se împrăştie, în curând vor rămâne singuri.

— Nu vreau să fii văzută singură cu mine, Elizabeth. Duşmanii mei sunt periculoşi.

Întinse mâna şi o mângâie pe obraz uşor, atât de uşor şi de repede că ei i se păru că visase. Locul atins rămase cald, ca o amintire a atingerii.

— Nu cauza pentru care lupţi mă aduce aici, Hawk. Tu mă atragi.

— Elizabeth… nu trebuie să ne mai întâlnim.

— Ştiu. Ea încercă să lupte împotriva dorinţei de a-i atinge buzele. Simţeam nevoia să te văd, să mă conving că exişti cu adevărat. Îşi muşcă adânc buza de jos. Timpul petrecut împreună mi se pare un vis acum.

— Nu, frumoasa mea. A fost real.

O mai privi o dată lung, apoi dispăru. Elizabeth se sprijini de monument. Nu făcuse decât să-l vadă, să vorbească puţin cu el, dar se simţea de parcă petrecuse o oră în braţele lui.

Căutase încurcături şi asta găsise. O singură privire şi îşi pierduse cu totul stăpânirea de sine. În acel moment ar fi făcut orice, ar fi mers oriunde, ar fi aruncat totul pentru a fi din nou cu el.

Din nefericire pentru ea, reuşi să se urnească de acolo. Acum era în siguranţă. Părăsi piaţa şi se întrebă de ce acest sentiment de siguranţă n-o mai încălzea deloc. Când ajunse acasă se dezbrăcă, îşi desfăcu părul şi intră sub duş. Stătu acolo mult timp, frecându-şi pielea de parcă ar fi vrut în felul acesta să scape de amintirea lui Hawk. Îmbrăcă cea mai provocatoare lenjerie pe care o avea, un petic de dantelă neagră şi mătase naturală, decoltată adânc. Apoi începu să măsoare podeaua în lung şi în lat. Pe la miezul nopţii se simţea epuizată. Se urcă în pat şi adormi adânc. Se trezi cu o mână peste gură.

— Nu ţipa. Hawk! Ochii i se obişnuiră cu întunericul. Se aplecase deasupra ei, îmbrăcat în aceeaşi cămaşă din piele de căprioară şi jeans pe care le purtase la întrunire. Plăselele cuţitului străluceau întunecat. Întinse braţele spre el. Gurile li se întâlniră într-un sărut fierbinte, nemilos aproape, care le tăie respiraţia.

Într-un târziu, el îşi ridică privirea.

— N-am vrut să mă întorc, Elizabeth.

— Ştiu.

— Dar n-am putut altfel, nu după ce te-am văzut.

— Îmi pare bine că te-ai întors. Ea îi desfăcu şireturile cămăşii, apoi îşi strecură mâna în interior. Simţea bătăile puternice ale inimii.

— Am venit prin tunel ca să fiu sigur că nu sunt urmărit.

— Acum nu-mi pasă dacă află cineva.

— Nu vreau să te ştiu în pericol, Elizabeth.

— Şşş… îi astupă gura cu palma. Nu vorbi. Să nu ne irosim timpul cu vorbe.

Hawk se dezbrăcă repede şi veni lângă ea. Pasiunea lor explodă cu

intensitate. Făcură dragoste o oră, două, dar parcă nu se săturau unul de altul.

Într-un târziu, epuizaţi, se lăsară în voia simţurilor. Hawk îi răspândi părul pe pernă, apoi o sărută pe obraz.

— Eşti a mea, Elizabeth, şopti el. Apoi dispăru.

Când Elizabeth ajunse la bancă în dimineaţa următoare, Gladys privi ceasul cu coada ochiului.

— Vor înceta oare toate minunile astea? Ai întârziat zece minute.

— Traficul e de vină, răspunse Elizabeth, mirată de cât de uşor putea să mintă. Nici nu auzise ceasul deşteptător. Numai printr-o minune, într-adevăr, se trezise, mângâiată de o rază de soare. Sărise peste micul dejun şi condusese nebuneşte, dar iat-o ajunsă, aproape punctuală.

Trecu pe lângă Gladys în ceea ce părea stilul ei obişnuit şi se închise în biroul ei. Hawk nu-i promisese că se va întoarce. Asta nu conta. Se va duce la el – în secret – exact aşa cum o vizitase şi el.

Plecă devreme de la bancă. Telefonând discret ici şi colo, aflase unde locuieşte Black Hawk. De când îi arsese casa stătea într-o cabană de vânătoare, acolo unde pădurea mărginea terenurile sale.

Elizabeth începu să urce cu maşina drumul şerpuit acoperit cu pietriş care ducea spre pământurile tribului Chickasaw. Pretutindeni vedea garduri bine întreţinute, păşuni bogate. De când se întorsese în Mississippi nu trecuse pe aici. Acum se simţea ca un prizonier ce vede lumina zilei după mulţi ani. Conducea încet, dar nu atât de încet încât să atragă atenţia asupra el. Black Hawk avusese grijă să ascundă faptul că sunt împreună. Şi ea va fi la fel de atentă. Când simţi că va recunoaşte drumul şi în întuneric, întoarse maşina şi porni spre casă.

Când ceasul arătă ora zece, se îmbrăcă atent, îşi lăsă părul pe umeri, luă pistolul şi ieşi prin pasajul secret pe care i-l arătase Black Hawk. Dădu la o parte cărămida ce acoperea zăvorul şi deschise calea spre tunel. Era umed şi întunecos. O clipă simţi că se sufocă, dar trase adânc aer în piept şi porni curajoasă înainte. Nimic nu-i mai putea sta în cale. Preţul merita orice sacrificiu.

Ore întregi păru că bâjbâie prin tunel. Ieşi hotărâtă la suprafaţă şi scutură praful şi uscăturile de pe fustă. Apoi încercă să-şi dea seama unde se află. Întunericul făcea toţi copacii să pară la fel. Pădurea se întindea la nesfârşit, fără să lase vederii vreun drum.

— Nu intra în panică, se încuraja ea în şoaptă. Poţi s-o faci.

Privi luna şi începu să se orienteze. Nu se vedea niciun semn al lui Black Hawk. Nici nu se aşteptase să găsească vreunul. Nu era genul de bărbat care să lase urme.

Îi luă o jumătate de oră să găsească locul unde se afla cabana. Aproape ajunse la uşă când îl auzi în spatele ei.

— Nu mişca. Ea se întoarse încet la sunetul vocii lui.

— Hawk. Sunt eu, Elizabeth. El o luă în braţe atât de repede, încât crezu că o cuprinsese un vârtej. Îi puse o mână peste gură, o duse în cabană şi, închizând cu piciorul uşa, îi dădu drumul.

— Ai putea să fii rănită dacă te mai furişezi aşa.

— Dacă aşa ai de gând să-mi spui bun venit, nu-mi convine deloc.

Lui Hawk încă îi mai bătea inima cu putere din cauza nenorocirii care s-ar fi putut întâmpla. De aceea nu avea chef de glume.

— Cum ai ajuns aici?

— Trebuie să afli?

— E prea periculos. N-ar fi trebuit să vii aici.

— Sunt majoră, Hawk. Şi am şi un pistol la mine.

— Cum ai ajuns aici?

— Prin tunel. Furios că Elizabeth îşi riscase viaţa ca să fie cu el, Black Hawk simţea că ajunseseră la un punct critic. Ca în toate momentele de supărare, el începu să vorbească în limba strămoşilor lui. Dialectul fluid, plin de poezie deveni un strigăt împotriva sorţii care îi scosese în cale această femeie.

— Vrei să-mi faci plăcerea să mă blestemi în propria mea limbă? îl întrebă Elizabeth.

— Elizabeth. Black Hawk îi prinse mâinile într-ale sale. Blestem soarta care ne-a făcut să ne întâlnim.

— Şi eu fac acelaşi lucru. Demnitatea ei liniştită îl surprinse. Nu vreau să se întâmple asta, aşa cum nici tu nu o vrei. Nu-mi trebuie o astfel de relaţie acum… o relaţie atât de minunată şi de teribilă ca cea dintre noi.

— Nici eu nu am vrut să mă implic. Nu-ţi voi da voie să faci parte din viaţa mea.

Se priviră fără o vorbă. Într-un târziu, tăcerea se rupse.

— Şi ce vei face?

— Pentru început am să te duc acasă. Sunt oameni care vor să mă ucidă, Elizabeth. Dacă te văd aici… dacă află că suntem împreună, vor încerca să mă rănească lovindu-te pe tine. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Ce reprezint eu pentru tine, Hawk?

El tăcu vreme îndelungată. Elizabeth simţi că îi freamătă nervii şi un nod i se puse în gât.

— Eşti a mea, Elizabeth. Ai venit în patul meu şi am fost una cu tine, iar acum eşti a mea. În acel moment era tot ce îşi dorea… să fie din nou a lui. Mai mult decât orice pe lume, dorea să-şi renege trecutul, să-i uite lecţiile dureroase şi să aparţină acestui luptător sălbatic şi pătimaş. Dar nu putea să uite, nici măcar pentru Hawk.

— Nu, răspunse ea. Nu sunt a nici unui bărbat. El întinse mâna spre ea, dar Elizabeth păşi într-o parte.

— În noaptea asta o vom face cum vreau eu, Hawk.

Îl luă de mână şi îl conduse spre scaun.

— Stai aici. Se îndepărtă de el mişcându-şi şoldurile. De data aceasta nu purta una din fustele ei severe, ci una din antilopă crem, o fustă care îi mângâia şoldurile şi picioarele zvelte. Un rând de nasturi cuprindea o margine întreagă, de la tiv până sus. Bluza decoltată şi strâmtă îi mula perfect bustul.

Elizabeth lăsă pistolul jos, apoi îşi scutură părul greu pe spate şi începu să se mişte uşor, ca şi cum ar dansa.

Hawk îi privea ca vrăjit şoldurile. Mişcarea lor era atât de fluidă, de dulce, încât păreau să aibă o viaţă proprie, separat de corp. O muzică obsedantă, exotică învăluia încăperea şi atunci Hawk îşi dădu seama că Elizabeth cânta.

Nu ştia ce melodie este, dar versurile erau erotice. Şoldurile se legănau în ritmul muzicii în timp ce înainta spre el încet, foarte încet. Ajunse atât de aproape încât îi putea simţi parfumul, dar tot nu o putea atinge. Atunci se opri.

— Mă doreşti, Hawk?

— Da.

— Aşa cum nu ai mai dorit vreo femeie?

— Da.

— În noaptea asta sunt a ta… şi tu eşti al meu.

Îşi dezbrăcă bluza şi rămase în faţa lui în sutienul de dantelă neagră. Aplecându-se îi puse bluza în jurul gâtului, atingându-l uşor cu sânii. Hawk încercă să o prindă, dar ea se retrase repede.

— Cine e răbdător primeşte un premiu, Hawk.

Orice gând pentru lupta politică sau duşmanii din jur îi dispăru din minte când Black Hawk se lăsă din nou pe spate pentru a privi în voie. Iubea pericolul, iar acum juca un joc mortal: flirta cu atracţia irezistibilă a acestei femei, cu o putere care ameninţa să-l lege pe viaţă.

— Auzi muzica, Hawk?

Nu se auzea nimic, dar când Elizabeth începu să-şi mişte şoldurile, aproape i se păru că e legănat de o melodie misterioasă. Ridicând braţele, Elizabeth împinse pieptul înainte şi accentua mişcarea şoldurilor. Nasturii de la fustă se deschideau unul câte unul.

Fusta de antilopă se lărgea cu fiecare dintre ei. Talia fină rămase liberă, apoi pântecul. Fusta alunecă foşnind uşor lăsând să se vadă portjartierul de dantelă neagră. Hawk îşi încleşta mâinile de scaun. Femeia aceasta avea ceva de vrăjitoare, iar el fusese fermecat pentru totdeauna. Fiecare nerv îi vibra, iar răsuflarea îi era întretăiată şi grea.

— Sunt a ta, şopti Elizabeth încet ca o părere. Dintr-o singură mişcare lină, Hawk o ridică şi o duse în pat. Aplecat deasupra ei, o privi în ochi.

— De unde ai învăţat să farmeci bărbaţii, Elizabeth McCade?

— De la un alt bărbat.

— Aş vrea să-i mulţumesc… apoi să-l ucid.

— Cândva şi eu am simţit la fel. Dorinţa de a-i afla secretele îl sfâşia pe Black Hawk. Voia să ştie cine, unde şi când o învăţase toate lucrurile astea, şi de ce voise să-l ucidă pe acel bărbat. Dar dorinţa de a o avea era acum mai puternică decât orice şi nu mai putea fi controlată.

— Elizabeth, mi-ai pătruns în sânge. Sunt beat de tine. Ridicându-se, îşi aruncă hainele. Apoi se aplecă şi îi sfâşie sutienul. Înfometat, cu disperare, o căută cu gura toată. Ajungând la portjartier, îl rupse cu dinţii.

— Eşti femeia mea, strigă Hawk şi în acel moment fu una cu ea.

Amândoi era neîmblânziţi şi de neîmblânzit. Erau sălbatici şi neînfricaţi. Jucau un joc al supremaţiei dragostei care dură până târziu în noapte. Atunci, istoviţi, rămaseră îmbrăţişaţi în întuneric.

— Nu aveam de gând să mai vin la tine, Elizabeth.

— Ştiu. De aceea am venit eu la tine.

— Nu vreau să mai vii aici. E mult prea primejdios.

— Cândva m-am supus unui bărbat. Elizabeth se ridică într-un cot şi-l privi în faţă. Niciodată n-am să mai fac ce-mi porunceşte un bărbat, Hawk. Sunt Elizabeth McCade şi fac ce vreau eu.

— Şi tu vrei să trăieşti închisă într-o casă izolată? Ea tăcu un moment.

— Dacă îţi închipui că ai să mă faci să plec supărată, te înşeli, Hawk.

Se dădu jos din pat şi îşi adună lenjeria împrăştiată pe podea. Apoi îşi aduse aminte că era ruptă şi o aruncă, îmbrăcând restul de haine. El o privea întins pe pat. Elizabeth îl cunoştea de acum prea bine ca să se lase înşelată de calmul lui aparent. Tot corpul, începând cu maxilarul puternic

şi până la ultimul muşchi, îi era tensionat, totul îi spunea că Black Hawk e un veşnic luptător, oricând gata de luptă. Punându-şi mâinile în şolduri, Elizabeth se întoarse spre el.

— Am fost lăsată de izbelişte cândva, Hawk. Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Am să iau ce îmi place şi când îmi place… apoi am să plec fără să întorc capul. Îşi apăsă mâna pe inimă. Eu am să plec, Hawk, nu tu, nu un alt bărbat, oricare ar fi el. Eu, Elizabeth McCade, am să fiu cea care pleacă.

Privirile li se întâlniră într-o încleştare mută.

Într-un târziu Hawk se ridică de pe pat, ca o splendidă statuie.

Elizabeth îl urmări cum se îmbracă, desfătându-se cu imaginea trupului lui, cu graţia mişcărilor, cu statura nobilă şi mândră. Când se întoarse spre ea, faţa lui era impenetrabilă.

Fără un cuvânt întinse mâna spre ea, iar ea veni. O ridică în braţe şi ieşi afară. Apoi îl auzi fluierând uşor de două ori. Din întuneric se desprinse un armăsar atât de negru încât părea născut din noapte. Dintr-o singură mişcare, Hawk o săltă pe cal, apoi încălecă şi el şi o porniră.

Galopară în tăcere prin pădurea deasă, lăsând vântul să le mângâie trupurile fierbinţi. Când ajunseră în luminişul de lângă tunelul decret, Black Hawk descăleca şi o coborî pe Elizabeth.

— Vise plăcute, Elizabeth, spuse el. Apoi se făcu nevăzut.

În următoarele zile, Hawk şi Elizabeth au muncit neobosiţi, încercând disperaţi să se uite unul pe celălalt. Dar era imposibil. Amândoi ardeau în flăcările aceleiaşi pasiuni.

Într-o noapte întunecată, când luna se ascunsese cu totul, Hawk îşi părăsi postul de observaţie şi, încălecându-şi armăsarul, porni spre tunelul

secret. Ajuns acolo, îşi trimise cu un fluierat calul acasă şi intră în coridorul părăsit.

Înainta grăbit, mânat de dorinţă mistuitoare, care nu mai putea fi reprimată. Dintr-odată auzi un zgomot. Lipindu-se de zid, îşi trase cuţitul din teacă şi aşteptă. Paşii se auzeau din ce în ce mai aproape.

Îşi încorda privirea şi desluşi în întuneric o umbră ce înainta grăbită spre el. Era o femeie. Părul lung şi negru îi cobora pe spate şi şoldurile i se mişcau ispititor.

Elizabeth. O strigă în gând în timp ce o privea lacom apropiindu-se. Plecase spre el. În ciuda avertismentelor lui, se ducea să-l întâlnească la cabană.

— Elizabeth. O strigă înainte de a se arăta, căci văzuse licărul pistolului pe care îl ţinea în mână. Ea se aruncă în braţele lui, iar Hawk îşi îngropă faţa în părul ei. Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Îi luă arma din mână şi o puse pe o piatră.

— Hawk. Îi mângâie faţa, buzele, părul. Am încercat să te uit.

— Şi eu, Elizabeth. Se priviră în ochi o mică infinitate, încercând să-şi citească gândurile. Apoi pasiunea le biciui trupurile şi se descărcă precum o furtună de vară în munţi. Gemetele lor dădeau ecouri adânci în tunelul întunecos şi umed.

A fost o împrejurare fierbinte care i-a lăsat gâfâind istoviţi. Hawk întinse mâna şi îi mângâie faţa uşor.

— Nu mai veni după mine, Elizabeth. Am să te caut eu.

Înainte ca ea să poată răspunde, tunelul era pustiu.

— Hawk, şopti ea în întuneric, fii atent.

Black Hawk n-a venit decât după şase zile. În fiecare noapte

Elizabeth îl aştepta neliniştită, măsurând podeaua în lung şi în lat, frângându-şi mâinile. Ascultase ştirile la emisiunile de seară şi aflase despre desfăşurarea evenimentelor.

La baricadă fusese deschis focul. Nimeni nu fusese rănit, dar reporterii spuneau că, dacă nu se ajunge curând la o înţelegere, vor fi secerate vieţi omeneşti. Şi printre ei ar putea să fie şi Hawk Negru. Elizabeth ştia asta, pentru că el era întotdeauna în prima linie, întotdeauna fără frică, întotdeauna liderul.

Da, el ar putea fi ţinta unui atac. În cea de a şasea noapte, epuizată de aşteptare, adormi în fotoliul din „vizuina" ei, cu televizorul deschis.

Când se trezi, era pe genunchii lui Hawk.

— Hawk. Îl mângâie pe faţă, încercând să memoreze fiecare trăsătură. Cum ai reuşit să nu mă trezeşti?

— Tu dormi întotdeauna adânc, Elizabeth.

— De când eşti aici?

— De o oră.

— Şi ai irosit o oră întreagă lăsându-mă să dorm?

— Nu e o irosire, frumoasa mea. Hawk râse deschis şi pentru Elizabeth sunetul acesta era muzică. Dintr-odată îşi dădu seama că, în ciuda tuturor opreliştilor, a trecutului şi a jurămintelor, se îndrăgostise de el.

— Oh, Hawk, şopti ea. Îşi ascunse lacrimile. Black Hawk nu era un bărbat făcut pentru căsătorie. Nici măcar nu ştia dacă l-ar fi vrut astfel. Avusese încredere într-un bărbat cândva: nu ştia dacă va mai avea vreodată, chiar dacă era vorba despre un indian de viţă nobilă.

El nu îi văzu lacrimile, nu simţi durerea din vocea ei. Era orbit de

patimă, o patimă ce îşi cerea drepturile cu o forţă nestăvilită. Întinse mâna şi stinse veioza. Întunericul îi învălui protector, căci televizorul îl oprise de mult. O dezbrăcă repede şi o avu acolo, în fotoliu.

Fu o îmbrăţişare prelungă, fierbinte. Hawk îi ţinea capul lipit de piept să-i audă bătăile puternice ale inimii. Într-un târziu o sărută şi dispăru.

Elizabeth îşi adună hainele risipite pe podea şi se aşeză pe un scaun, privind în gol, întrebându-se cum va supravieţui acestei iubiri.

CAPITOLUL 4

A doua zi de dimineaţă când se trezi, Elizabeth îşi simţea capul greu ca şi cum ar fi băut. Din fericire era sâmbătă, era liberă.

Se lăsă pe spate încercând să se convingă că nu se îndrăgostise de Black Hawk, că nu era vorba decât de dorinţă, dar fără folos. Era prea deşteaptă şi prea sensibilă ca să se lase păcălită.

Pentru prima dată de când se întorsese acasă, tânjea după un prieten adevărat, cineva căruia să i se poată destăinui. Dar singurul ei prieten era Hawk şi nu se putea duce la el să-i spună „Hawk, te iubesc".

El fusese foarte sincer atunci când spusese că ataşamentul nu era o parte a relaţiei dintre ei. Numai pasiunea.

— Cred că am pierdut din nou, îi spuse ea pisicii, care se furişase în timpul nopţii în coşul de lângă fereastră, Iar acum îşi ungea tacticoasă labele. Pisica îşi muşcă aprobator coada.

Elizabeth se dădu jos din pat şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă. Văzu jurnalul şi întinse mâna spre el, dar o trase repede înapoi. Nu mai era aceeaşi femeie care îşi găsea liniştea în paginile unui jurnal intim.

Poate că Hawk nu o iubea, sau nu atât de mult încât să se gândească la căsătorie, dar tot învăţase ceva de la el: învăţase ce înseamnă lupta pentru o viaţă mai bună.

Coborî la parter şi îşi pregăti ceva de mâncare. După ce mâncă, se simţi mai bine. Luă ziarul de dimineaţă şi-şi căută ştiri despre baricadă. Indienii Chickasaw ţineau încă piept. De la împuşcăturile de săptămâna trecută poliţiştii trecuseră de partea industriaşilor. Un articol colateral vorbea despre un grup de femei Chickasaw ce tipăreau pamflete în şcoala

de pe pământurile tribului pentru a informa publicul despre cauza lor.

Elizabeth lăsă ziarul. Credea cu tărie în cauza lor. Credea în necesitatea protejării lui Tombigbee Bluff de o distrugere inutilă. Credea de asemenea în dreptul naţiunii Chickasaw de a păstra şi proteja o proprietate ce le aparţine după lege din 1800.

Se simţi înviorată de o nouă hotărâre. Fără să mai spele vasele, părăsi bucătăria şi urcă în maşină. Mergea spre pământurile tribului, dar de data aceasta nu pentru a-l întâlni pe Hawk, ci pentru un alt fel de viaţă. Elizabeth obosise să se mai ascundă, să se mai hrănească din incertitudini. Se terminase cu viaţa confortabilă şi calmă: Elizabeth McCade se arunca în vâltoarea vieţii.

Mica şcoală era adăpostită într-un crâng de stejari şi nuci bătrâni. Trei maşini erau parcate în faţa unei clădiri pe care scria „Administraţie". Elizabeth îşi parcă maşina şi păşi înăuntru plină de curaj.

În jurul unei mese se aflau şapte femei, discutând ultima lor tentativă de a influenţa opinia publică. Vocile loc plăcute se armonizau ca într-un cântec. Nu o auziseră pe Elizabeth şi niciuna nu ridicase privirea.

— Îi lipseşte ceva, zise o femeie înaltă şi zveltă. Nu are patimă, nu are convingere.

— Am putea să-l rugăm pe Black Hawk să ne ajute. El vorbeşte cu o limbă de foc. Cea care rostise aceste cuvinte era o fetişcană de vreo cincisprezece ani cu două cozi împletite ce-i cădeau pe spate.

— Nu. Şi aşa are prea multe de făcut. Şi în plus în ultima vreme pare preocupat. Uneori mă întreb dacă nu cumva… Femeia îşi întrerupse vorbele când o zări pe Elizabeth. Încet, întregul grup se întoarse să o

privească. Pe feţele lor se citea limpede neîncrederea. Elizabeth nu se lăsă intimidată.

— Am venit să dau o mână de ajutor, spuse ea simplu ridicând mâinile a rugăminte.

Femeia cea zveltă, în mod evident şefa, înainta şi-i întinse mâna.

— Sunt Susan Mincohouma. Îi strânse mâna lui Elizabeth studiind-o în acelaşi timp. Sunt urmaşa unui rege Chickasaw care cunoştea valoarea unui aliat din afară. Dacă eşti sinceră, eşti binevenită printre noi. Dar dacă eşti un spion trimis de cei ce încearcă să ne ia pământurile, blestemată să fii.

— Nu sunt un spion.

— Cum putem fi sigure de asta? o întrebă Susan. Celelalte femei ascultau în tăcere. Nu eşti de-a noastră. Nu te-am văzut la întrunire, nu ţi-am auzit numele. Pentru noi eşti complet necunoscută.

Elizabeth trase aer adânc în piept. Exista o singură cale prin care să le poată convinge pe aceste femei că pot avea încredere în ea.

Sunt o cunoştinţă de-a lui Black Hawk. Se auzi o exclamaţie colectivă de uimire. Black Hawk mă cunoaşte, continuă ea şi are încredere în mine. Elizabeth tăcu, lăsându-le pe femei să tragă propriile lor concluzii. Ele începură să şuşotească între ele, dar Susan păşi înainte şi îi întinse mâna din nou.

— Dacă Black Hawk are încredere în tine şi noi avem. Bine ai venit. Avem nevoie de tot ajutorul care ni se oferă.

— Spune-mi ce pot să fac, Susan.

— Ce studii ai?

— O diplomă în limba engleză la Yale. Ştiu mai mult despre

redactarea unui text decât despre tipărit. Am o maşină şi timp liber din belşug. Nu sunt un orator public, dar pot să învăţ.

Susan îi oferi lui Elizabeth un exemplar din materialul pe care tocmai îl studiau.

Citeşte asta, Elizabeth. Sună ca instrucţiunile de folosire pentru o maşină de spălat. Vezi dacă poţi să pui puţină pasiune. Elizabeth se gândi la Hawk şi zâmbi.

— La a stârni pasiune mă pricep cel mai bine. Luă materialul şi se puse pe treabă.

Black Hawk ardea de furie şi teamă – furie pentru că Elizabeth intrase pe pământurile tribului şi îşi pusese viaţa în pericol, teamă pentru că ar putea fi rănită. Ieşi din cabană şi se aşeză la pândă în grădină, cercetând întunericul în căutarea inamicului. Niciun sunet nu tulbura liniştea nopţii, doar foşnetul uşor al vântului prin crengile de pin.

Porni pe jos spre pădure. Îi va lua timp mai mult aşa, dar era un drum mai ferit. Mergea repede, folosind copacii drept adăpost. Înainte de a pătrunde în tunel aruncă o privire în urmă să vadă dacă a fost urmărit.

Piciorul îi lovi din greşeală o piatră care se rostogoli în întuneric. Black Hawk blestemă în gând în limba lui strămoşească. Nu dorea nici u zgomot care să-i trădeze prezenţa în tunel. Intră în tunel şi porni spre casa lui Elizabeth.

Elizabeth era în dormitor, periindu-şi părul.

O privi un moment, fără ca ea să-l vadă. Era o femeie puternică şi mândră, plină de curaj, de spirit şi de foc. Era o femeie de care un bărbat n-ar fi obosit niciodată, o femeie care avea resursele de a stârni şi surpriza de

fiecare dată.

Privind-o din ascunzătoarea lui din hol, Black Hawk simţi că durerea îi frânge inima. Trebuia să o lase pe Elizabeth să meargă pe drumul ei. Pentru binele ei şi al lui, trebuia să termine această relaţie. Veni repede spre ea şi îi astupă gura cu palma, strângând-o în acelaşi timp cu putere la piept.

La început Elizabeth se încorda, gata de luptă, apoi dându-şi seama cine era, îşi lăsă trupul să se contopească cu al lui, sprijinindu-şi capul pe pieptul lui.

Black Hawk ar fi vrut să o aibă atunci. Ar fi vrut să o pătrundă aşa cum focul intră într-o pădure, devastând totul în cale. Avea nevoie de pasiunea ei, de sălbăticia ei, de vraja ei. Ar fi vrut să dispară în ea şi să nu mai fie nevoit să se întoarcă şi să înfrunte realitatea unei lumi brutale şi inconştiente.

Dar ar fi fost prea egoist. Trebuia să o convingă să stea departe de el.

O întoarse cu faţa spre el şi îi ridică bărbia.

— Nu pot să mă apropii de tine, fără să te doresc. Ea zâmbi.

— N-am spus nu. El o privi adânc în ochi, înfometat de trupul ei. Dar trebuia să fie puternic pentru a-i rezista.

— Elizabeth, de ce ai venit astăzi pe pământurile tribului meu?

— De unde ştii?

— Mi-a spus Susan Mincohouma.

— De ce? Elizabeth se înfurie. Îţi dă raportul despre ce fac toate femeile în general sau s-a referit la mine în particular?

— În lupta pe care o ducem nu există secrete, Elizabeth. Toţi

oamenii mei îmi dau raportul. Ştiu tot ce se întâmplă pe pământurile indienilor Chickasaw.

— Ce am făcut astăzi n-are nicio legătură cu tine, Hawk. Vocea i se îmblânzi şi îi mângâie faţa. Nu este un plan prin care încerc să ajung la tine. Elizabeth zâmbi. Dacă vreau să mă apropii de tine cunosc metode mai sigure.

Se apropie mai tare de el, sugerându-i una dintre aceste metode. Black Hawk se lupta cu dorinţa de a o frânge în braţe.

— Elizabeth. Degetele i se încleştară pe umerii ei. Trebuie să te opreşti. Nu vreau să te implici în lupta asta.

— De ce nu? Tu eşti implicat. De ce nu pot fi şi eu?

— Săptămâna asta s-au întâmplat multe. Lucruri grave.

— Ce fel de lucruri?

— Doi dintre fraţii mei şi-au găsit turmele de vite măcelărite. Dacă n-aş fi pus paznici, s-ar fi întâmplat la fel şi cu ale mele. Iar sora mea era la volan când cineva a încercat să o arunce de pe şosea.

— Nu mi-e frică, Hawk. Tu m-ai învăţat ce e curajul, curajul de a nu mai sta închisă în casă, de a începe să trăiesc din nou.

— Ştiu cât eşti de curajoasă, Elizabeth. Dar trebuie să alegi o altă cale. Eu sunt o ţintă. Aceste atacuri nu sunt întâmplătoare. Ele sunt îndreptate împotriva familiei mele, a celor apropiaţi. Nu vreau ca şi tu să devii o ţintă din cauza mea.

— Nu tu decizi asta. Cred în salvgardarea istoriei şi în conservarea resurselor naturale cu tot atâta tărie ca şi tine. Am hotărât să acţionez în consecinţă. Elizabeth înclină capul şi îl privi neînduplecată.

Black Hawk îşi dădu seama că nu glumea deloc. Elizabeth nu s-ar

fi oprit pentru că el dorea asta. Era prea încăpăţânată – şi prea curajoasă. Exista un singur lucru care ar fi putut să o convingă să renunţe.

— N-o să ţină, Elizabeth. Îi dădu drumul şi păşi înapoi. Vocea îi era aspră şi rece.

— Ce n-o să ţină?

— Planul ăsta pe care l-ai născocit. Ea îşi trase adânc respiraţia şi pete de culoare îi apărură în obraji. Hawk ar fi vrut să o ia în braţe şi să-i mângâie spatele până când orice urmă de rigiditate ar fi dispărut, dar nu putea face asta.

— S-a terminat, Elizabeth. Ce a fost între noi a murit.

— Ce am făcut eu nu avea nicio legătură cu sexul, Hawk. Doar cu mândria, cu datoria şi curajul. El rezistă tentaţiei de a o atinge. Nu mai putea da înapoi acum. Viaţa ei depindea de asta.

— Are legătură cu sexul, Elizabeth, cu sexul brutal. M-ai căutat cândva la întrunire, îţi aminteşti? Ea strânse pumnii şi îl privi în ochi.

— Suntem din acelaşi aluat, Elizabeth. Te ştiu tot atât de bine cum mă ştiu pe mine. Amândoi suntem stăpâniţi de pasiune.

— Vorbeşte pentru tine, Hawk. Eu sunt stăpână pe situaţie.

— Chiar eşti? El o prinse cu putere în braţe şi o sărută cu patimă. Trupul lui Elizabeth deveni moale. Apoi, când limba lui îi cercetă adânc gura, simţurile îi explodară, fiecare fibră a trupului în aşteptare.

Săruturile lui urmau unul după altul, aducând-o în pragul nebuniei. În curând va fi imposibil să se mai stăpânească. Black Hawk merse până aproape de culme, apoi brusc, îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Chiar eşti stăpână pe situaţie, Elizabeth? o întrebă dispreţuitor.

— Să te ia naiba, Hawk. Era ceea ce urmărea şi el – să o înfurie.

Pentru asta venise. Dar faptul că reuşise nu îi dădea niciun sentiment de triumf. Se simţea ca un şarpe.

— Stai departe, Elizabeth. Departe de casa mea şi de patul meu. Dădu să plece când ea îl strigă:

— Hawk! Se întoarse şi o văzu stând în picioare, fără altceva decât portjartierul, ciorapii de mătase şi pantofii cu toc înalt. Strânse din dinţi încercând să-şi stăpânească dorinţa copleşitoare.

— Crezi că mă voi lăsa abandonată din nou? Se mişcă încet spre el, luminată de veioza mică de lângă pat. Crezi că am să las ca un alt bărbat să-mi întoarcă spatele şi să mă părăsească.

— Elizabeth… Vocea lui era răguşită. Cu o mişcare languroasă, ea îşi ridică părul şi îl lăsă uşor pe spate ca pe o perdea de mătase ce-i acoperea sânii.

— Hawk… Hotărârea lui se sfărâmă. Din doi paşi fu lângă ea şi o luă în braţe.

— Asta vrei, Elizabeth? O luă în braţe, iar ea îl încercui cu picioarele. Îi luă sânul în gură, cuprinzând-o adânc.

— Da… Da… Elizabeth McCade şi Black Hawk dădură frâu liber pasiunii ce ameninţa să-i distrugă pe amândoi. În împreunarea lor se zbăteau furia şi disperarea şi durerea şi, undeva în adânc, o dorinţă nestăvilită. Dar mai presus de orice, era ceva atât de puternic şi de frumos încât nu putea fi distrus: era dragoste.

Elizabeth simţi această dragoste cum izvorăşte când îi spuse adio lui Black Hawk. Lacrimi mari îl brăzdau obrajii, dar ea nu scoase un sunet. Îşi concentra întreaga putere în cuvintele de adio pentru bărbatul iubit. Se despărţeau aşa cum dorea ea. De această dată Elizabeth McCade spunea

adio şi pleca fără să privească în urmă.

Când pasiunea lor se potoli, Hawk o ţinu strâns în braţe, fără un cuvânt. Nu mai avea nimic de spus. Într-un târziu îi dădu drumul şi plecă, străbătând tunelul secret prin care venise. Iar acum trebuia s-o părăsească.

Elizabeth se sprijini de uşă fără nicio putere. Lacrimi îi brăzdau în tăcere obrajii, dar nu încercă să le şteargă.

În tunel, Black Hawk se opri şi lăsă capul în jos. Să se despartă de Elizabeth fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le trăise. Pentru prima dată în viaţă se întrebă dacă lupta lui merită un astfel de sacrificiu. Era un războinic şi va duce orice război va trebui să ducă, dar victoriile vor fi golite de înţeles. Fără Elizabeth, viaţa însăşi va fi lipsită de înţeles.

Într-un târziu porni spre casă. Victoria nu era încă a lui. Mai trebuia încă să lupte.

Elizabeth încercă să lupte cu deprimarea când Black Hawk plecă. Legătura cu Mark fusese un dezastru şi îi schimbase viaţa. Dar legătura cu Black Hawk nu fusese un dezastru, fusese un lucru minunat. Iar acum se sfârşise. Era hotărâtă ca de această dată să nu mai fugă, să se mai ascundă în casa ei zăvorâtă. De această dată îşi va duce viaţa mai departe. În niciun caz nu-l va mai lăsa pe Black Hawk sau orice alt bărbat să-i spună cum să procedeze. De acum înainte va lua singură hotărârile, iar dacă aceste hotărâri îi vor pune viaţa în pericol, asta era problema ei. Nu a lui Hawk.

Luni, în pauza de masă a invitat-o pe Gladys să ia prânzul împreună. Merseră la un mic local pentru gustări de lângă bancă.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Gladys.

— Şi de ce să nu fi venit, aş vrea să ştiu?

— De şapte ani trăiesc precum o pustnică, zâmbi Elizabeth. Nu se

poate spune că am fost o persoană prea sociabilă.

— Nu, nu se poate spune, dar că ai stârnit interesul, asta da. O femeie misterioasă. Gladys se aplecă spre ea, punându-şi coatele pe masă. Ai idee ce zvonuri s-au născocit în legătură cu tine… şi câte colege n-ar da orice să afle despre ce discutăm noi acum.

— Când te întorci, Gladys, poţi să le confirmi cele mai extravagante opinii, indiferent care ar fi ele.

— Se spune că ai dus o viaţă secretă în Connecticut şi că ai o viaţă secretă aici în Tombigbee Bluff.

— Da. În fiecare marţi mă transform într-o vrăjitoare, iar la sfârşitul săptămânii sunt vampir, spuse Elizabeth cu o figură impenetrabilă.

— Eşti o figură, Elizabeth. Gladys râdea cu lacrimi.

— De fapt m-am implicat în mişcarea de rezistenţă a indienilor Chickasaw.

— Dumnezeule! Nu e periculos?

Nu cred. Oricum, unele lucruri sunt atât de importante încât merită riscul, iar acesta cred că e unul dintre ele.

— Şeful acela al lor… Marele Şoim…

— Black Hawk.

— Mamă, ce mai bărbat! Dacă m-ar băga în seamă, mai că aş intra şi eu în mişcarea de rezistenţă. Elizabeth strânsese pumnii pe sub masă. Black Hawk nu mai făcea parte din viaţa ei. Trebuie să ţină minte asta.

— Dacă nu glumeşti când spui asta, pot să te iau cu mine diseară. Am de lucru la şcoala lor.

— La naiba. Nu pot în seara asta. Am o întâlnire prima dată. Dar data viitoare sigur. Vreau mult să vă ajut. Nu sunt chiar aşa de zăpăcită

cum par uneori.

— S-a făcut. Elizabeth plăti pentru amândouă, apoi se întoarse spre Gladys. Te-am văzut uneori tricotând. Crezi că ai putea să mă înveţi şi pe mine?

— Nu e mare lucru. Te învăţ bucuroasă. Dar de ce naiba vrei tu să înveţi să tricotezi?

— Vrei să spui, de unde am timp, având în vedere viaţa secretă pe care o duc? râse Elizabeth.

— Cam aşa ceva.

— Simt nevoia să am şi eu un… hobby. Ceva nou, orice, gândi ea. Orice ar putea să umple orele oribile şi singuratice de când Şomu plecase.

În noaptea aceea Elizabeth era aplecată deasupra maşinii de copiat, străvechi, singura aflată în şcoală, când auzi galopul unui cal. Un curent electric îi străbătu întregul corp. Black Hawk. Încercă să-şi potolească bătăile inimii şi să-şi recapete stăpânirea de sine. Faptul că cineva se apropia călare nu însemna neapărat că era Black Hawk. Prin împrejurimi erau mulţi proprietari de cai.

Uşa se deschise brusc şi Elizabeth se întoarse repede. În faţa ei stătea Black Hawk, întunecat şi rău prevestitor ca cerul înainte de furtună. Fără un cuvânt, se îndreptă spre Elizabeth. Ea spera că nu o să-i observe tulburarea. Trebuia să ţină piept dragostei pentru Black Hawk, să nu se lase trădată de niciun gest.

— Bună, spuse ea zâmbind. Nu e cam târziu să vii cu calul?

— Ţi-am spus să nu mai vii aici.

— După cum vezi, nu accept ordine. Privirea lui cercetă încăperea.

— Unde sunt celelalte femei?

— Au plecat acasă. E deja târziu.

— Şi tu ai rămas aici singură? tună Hawk.

— Bineînţeles. O prinse de umeri şi o trase spre el. Maxilarul încordat îi zvâcnea.

— Elizabeth… Ce mă fac eu cu tine? Ea îşi lăsă capul pe spate şi îl privi provocator. Cred că ai şi terminat cu mine, nu?

Hawk nu îi dădu drumul imediat. Faţa îi era încă serioasă, dar în ochi îi sclipea un zâmbet.

— Îmi plăceai mai mult când stăteai zăvorâtă în casă, cu obloanele trase. Cel puţin atunci erai în siguranţă. Se îndepărtă de ea astfel încât între ei se afla acum maşina de copiat şi privi încruntat în jur.

— Îţi plăcea aşa pentru că îţi place să controlezi totul, să dai ordine pretutindeni. Se apropie de el şi când ajunse în faţa lui, îşi puse mâinile în şolduri şi îl privi sfidător. Mie nu o să-mi dai ordine. Hawk… Mi-ai declarat un război pe care nu-l vei câştiga niciodată.

— Nu ţi-am declarat război, Elizabeth.

— Ba da. Când ai apărut la mine în pivniţă cu ultimatumurile tale, atunci mi-ai declarat război. Se priviră intens, până când aerul păru să vibreze de încordare. Obrajii lui Elizabeth deveniră purpurii, iar Black Hawk respira greu. Brusc, el o strânse cu putere la piept.

— Aş vrea ca toţi duşmanii mei să arate aşa de sexy… şi de uşor de stăpânit.

Ochii lui se întunecară şi mai tare când se aplecă să o sărute. Gura lui o cuprinse nemilos, fără scăpare. Elizabeth încercă să lupte cu senzaţiile care o copleşeau – patimă, dorinţă şi o iubire atât de intensă încât părea să lumineze totul în jur. Dar avea tot atâta putere să reziste cât ar fi avut să-şi

renege numele. Se supuse cu un oftat uşor. Sărutul lui Hawk deveni atât de blând şi de seducător, încât amândoi aproape se prăbuşiră pe podea. Mâinile lui alunecară de-a lungul ciorapilor până atinseră pielea caldă de deasupra. Degetele mângâiară pielea caldă şi fină.

— Hawk… nu. Elizabeth îl împinse cu toată puterea. N-am să mă las manipulată de simţuri. Am fost cândva… dar asta nu se va mai întâmpla. Mâinile ei tremurau când încercă să-şi aranjeze părul.

Hawk făcu un pas înapoi, încordat până la ultima fibră, ca un arc gata să se rupă.

— Îmi pare rău, Elizabeth. Am încercat să te folosesc. Se aşeză pe un scaun şi o privi lung.

— N-ai de gând să renunţi, nu?

— Nu. Elizabeth se întoarse spre maşina greoaie şi o puse din nou în funcţiune.

— Ce se va întâmpla până la urmă. Hawk?

— Până la urmă vom învinge. Elizabeth zâmbi.

— În afară de asta. Primarul şi consiliul de conducere se folosesc de presă ca să câştige ajutor pentru spaţiul comercial. De câte ori vine vorba de slujbe sau impozite noi, publicul ciuleşte urechile. Iar acum această problemă ascunde adevărul: oraşul nu are în proprietate terenul disputat. Este al indienilor Chickasaw. Autorităţile nu vor însă să discute cu voi.

— Nu. Ei speră să câştige atât de multe adeziuni încât noi să cedăm singuri.

Un timp rămăseseră tăcuţi. Nu se auzea decât zgomotul monoton al maşinii de copiat la care Elizabeth multiplica pamfletele. Brusc, ea opri

maşina şi se întoarse spre Hawk.

— Ştiu cum să-i obligi să vă asculte, zise ea.

— Cum?

— Cum? Să mă iei ostatecă.

— Ce? Hawk se ridică atât de brusc încât scaunul se prăbuşi cu zgomot pe podea.

— Dacă ai un ostatec îl poţi obliga pe primar să negocieze.

— Vrei să spui să te folosesc pentru a câştiga această luptă?

— Nu chiar. N-aş fi chiar o ostatecă. Dar ei nu trebuie să ştie asta. Elizabeth zâmbi, încântată de planul ei. E perfect. Nu ştiu cum nu mi-a venit ideea mai devreme.

— Nu!

— Nu trebuie să strigi la mine.

— N-am să mă ascund după fusta unei femei.

— Dar nu vorbesc despre tine, Hawk. M-ai folosi pentru cauza ta, pentru victoria indienilor Chickasaw.

— E un gest de laşitate. Un luptător adevărat nu face asta.

— Eşti cel mai încăpăţânat bărbat pe care l-am cunoscut.

— Iar tu o femeie absolut imposibilă.

Se apropiară unul de altul până când respiraţiile li se amestecară. Elizabeth ridică bărbia, iar Black Hawk îşi lăsă capul în jos astfel încât se priveau în ochi.

— Nu ştiu de ce te iub… Elizabeth se opri la timp.

— Ce spui?

— Ziceam că… trase aer în piept. Nu ştiu de ce îmi pierd timpul cu tine.

El o privi intens vreme îndelungată. Privirea lui îi dădea fiori fierbinţi, ca şi cum ar fi atins-o. Dar nu făcu nicio mişcare. Învăţase să iubească şi să piardă. Lecţia lui fusese dură. Într-un târziu, Black Hawk zâmbi.

— Îţi pierzi vremea cu mine pentru că eşti Elizabeth McCade. Apoi se îndreptă spre masă şi îi deschise poşeta, scoţând revolverul Magnum. Şi pentru că porţi o armă necruţătoare.

— Da. Şi ar fi mai bine să ţii minte asta, Hawk. Pot să am grijă de mine.

Elizabeth se întoarse spre copiator şi ridică un teanc de hârtii. Hawk ridică scaunul şi se aşeză să privească. Ea îl privi peste umăr.

— Îţi sugeram că ai stat destul.

— Rămân.

— Nu e nevoie.

— Elizabeth, dacă ţii morţiş să faci lucruri periculoase, cum să te protejez? Singura mea grijă e că nu pot fi cu tine toată ziua.

Elizabeth rămase tăcută o vreme, gândindu-se cât ar vrea ca Hawk să fie cu ea toată ziua, toată viaţa. Îl privi pe furiş. Arăta superb, degajând nobleţe, dar era atât de obosit. Ştia că stătuse ore în şir pe baricadă, veghind la liniştea localnicilor. Asta îl epuiza fizic şi psihic. În plus mai dădea interviuri, ţinea întruniri, încercând să convingă autorităţile să negocieze. Şi mai avea şi o fermă de condus. Elizabeth opri maşina. Intenţia ei era să-l ajute, nu să fie o povară în plus.

— Apreciez faptul că eşti îngrijorat din cauza mea. Îţi mulţumesc că ai venit, Hawk.

— Cu plăcere, Elizabeth. Afară luna lumina din plin maşina ei şi

armăsarul lui. Elizabeth porni spre maşină, apoi se întoarse şi îl mângâie pe obraz.

— Ai grijă de tine. Black Hawk îi acoperi palma cu mâna lui, ţinând-o strâns la piept.

— Elizabeth… Elizabeth… Vocea i se frânse de emoţie.

— Sărută-mă, Hawk. Pentru ultima dată… apoi pleacă repede. El se aplecă spre ea cu repeziciunea păsării de la care îşi luase numele. Îi atinse buzele uşor. Elizabeth se lipi de el, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Nu-l va lăsa să o vadă plângând. Niciodată. Aşa cum se întâmpla de fiecare dată, sărutul îi copleşi pe amândoi, purtându-i spre înalturi, făcându-i să uite de toate. Şi niciunul dintre ei nu văzu că din adâncul pădurii cineva îi privea.

CAPITOLUL 5

A fost o săptămână istovitoare pentru Elizabeth, cu multe ore de muncă suplimentară, împărţise pamflete pretutindeni în Tombigbee Bluff. Şi descoperise chiar că are un oarecare talent oratoric. Cu o seară în urmă participase la o serată la Rotary Club şi vorbise despre rolul ei în rezistenţa indienilor Chickasaw.

Nu era nici de mirare când ziua de sâmbătă o găsi obosită şi slăbită. Se îmbrăcă dar gândul că trebuie să mănânce îl făcea greaţă. Îşi luă tricoul şi coborî în silă la parter. Deschise televizorul ca să aibă un tovarăş şi se aşeză în cel mai confortabil fotoliu din cameră, apoi începu munca anevoioasă de „unul pe faţă, unul pe dos”.

Detesta această ocupaţie. Gladys o învăţase cu multă răbdare, dar Elizabeth avea serioase dubii că ceea ce rezulta ar putea fi mai mult decât o masă diformă şi dezlânată.

— Dacă asta o să arate vreodată a pulover, atunci va fi un miracol, mormăi ea. Se gândise serios la un alt hobby – pictura, de exemplu. Deşi nu avea talent, ar putea s-o liniştească mânuirea unei pensule pe pânză – cu vopsea neagră. Ar folosi cu siguranţă mult negru, pentru că în ultima vreme aşa vedea lucrurile.

Brusc, deveni atentă la ceea ce se derula pe ecranul televizorului.

— Întrerupem acest program pentru un buletin special de ştiri. Incidende violente au izbucnit la baricadă. Elizabeth sări în picioare. Lucrul căzu în neorânduială pe covor.

„… nu avem încă amănunte”, spunea reporterul, „dar circulă zvonul că liderul indienilor Chickasaw, Black Hawk, a fost împuşcat”.

Elizabeth ieşi în fugă din cameră, lăsând televizorul în funcţiune. Mâinile îi tremurau când se repezi să-şi ia poşeta şi cheile maşinii.

Conduse nebuneşte prin oraş, încălcând toate limitările de viteză. Când ajunse la baricadă, nu văzu decât o confuzie generală. Oamenii alergau încoace şi încolo, strigau şi se împingeau unul pe altul. Elizabeth se pierdu în mulţime, încercând să-şi croiască drum.

— Vă rog… daţi-mi voie să trec. Un ofiţer de poliţie o înşfăcă de braţ pe când încerca să treacă pe sub frânghia ce delimita zona interzisă.

— Nu puteţi trece pe aici, doamnă.

— Trebuie.

— Nimeni nu are voie să treacă.

— Dar trebuie să ajung la Hawk.

— Nimeni nu poate ajunge la el acum. Elizabeth aproape că leşină. Se prinse de mâna ofiţerului.

— Este… Cuvintele i se opriră în gât. Posibilitatea că Hawk să fi fost rănit era mult prea dureroasă ca să se gândească la ea, cu atât mai mult să o rostească.

Dintr-odată auzi galopul unui cal.

— Elizabeth, pleacă de acolo! strigă Hawk. Elizabeth îşi eliberă braţul din strânsoarea ofiţerului şi alergă spre Black Hawk. El se aplecă şi o ridică în şa. Armăsarul sărea furios pe loc. La îndemnul stăpânului său, ţâşni peste baricadă şi porni în goană spre pădure.

Hawk nu se opri decât când ajunseră departe în adâncul desişului. Descăleca şi o ajută pe Elizabeth să coboare.

— Eşti nebună? îi zise el strângând-o la piept. Doi oameni au fost împuşcaţi astăzi. Baricada nu e un loc pentru o femeie.

— Te credeam mort, îi răspunse Elizabeth atârnând moale în braţul lui.

El o trase mai aproape şi îi mângâie părul. Elizabeth simţi că o trec fiori. Hawk o legăna uşor, în braţe, murmurând cuvinte liniştitoare în limba lui străveche.

Rămaseră îmbrăţişaţi vreme îndelungată, până când Elizabeth îşi reveni. Ridică încet capul şi îi mângâie obrazul lui Hawk.

— Eşti în siguranţă? şopti ea. E tot ce vreau să ştiu.

— Da, sunt în siguranţă.

Chiar când rostea aceste cuvinte, Hawk ştia că minte. Ştia că are de înfruntat un duşman redutabil: Dragostea. Fără voia lui, dragostea i se furişase în inimă. Se îndrăgostise de Elizabeth McCade. Acolo, în adâncul pădurii liniştite îşi dădu seama cât semăna cu tatăl lui. Marele Hawk fusese unul dintre cei mai mari şefi ai indienilor Chickasaw, gata oricând de luptă pentru poporul lui – până când căzuse pradă dragostei. După aceea nimic nu însemnase mai mult pentru el decât Porumbiţa şi copiii care veniseră unul după altul. Povestea lor era aproape o legendă, cum Marele Şoim fusese îmblânzit de o blândă Porumbiţă.

Dragostea îi slăbise forţele tatălui său, îl obligase să lase scutul şi sabia. Simţind atingerea lui Elizabeth pe trup şi în suflet, Hawk era tentat să facă acelaşi lucru. Dar el fusese mai aprig decât tatăl lui şi îşi făcuse mai mulţi duşmani. Chiar dacă ar fi fost gata să-şi împartă viaţa între dragoste şi război, pentru nimic în lume n-ar fi pus-o în pericol pe Elizabeth.

— Ce se va întâmpla acum? Elizabeth se dezlipi de el.

Hawk ar fi vrut ca sufletele lor să se poată desprinde tot atât de uşor ca trupurile.

— Violenţele de azi au îndepărtat orice speranţă de negociere paşnică. Va trebui să cerem ajutor.

— Cui?

— Secretarului Statelor Unite în problema populaţiilor băştinaşe. Sperasem să putem soluţiona singuri această înfruntare, dar nu pot risca noi incidente.

Elizabeth era atât de liniştită încât el crezu că era încă în stare de şoc. Când începu să vorbească, întinse mâna spre ea, dar şi-o retrase repede. Era mai bine să nu o atingă. Atingerea ei era mai periculoasă decât un duşman înarmat.

— Dar până soseşte… Elizabeth îşi muşcă buzele. Era un gest familiar. O văzuse făcându-l de atâtea ori când stătuse ascuns la ea, atunci când încerca să lupte cu emoţiile care o copleşeau. Ce vei face până soseşte? Reporterii de la televiziune Spuneau că s-a tras. Cineva poate fi ucis.

— Din fericire poliţia este acolo, încercând să prevină asemenea violenţe. L-au prins pe incendiator.

— Cine era?

— Se pare că un independent radical. El neagă orice legătură cu industriaşii sau cu autorităţile locale.

— El a încercat să te ucidă?

— E prea devreme pentru aşa ceva. Ea îşi muşcă din nou buzele. Hawk încercă s-o liniştească. Cred că el a fost. Puse mâna pe umărul ei. S-a terminat, Elizabeth. Ea ridică uşor capul şi îl privi adânc în ochi.

— Chiar s-a terminat, Hawk?

El ezită câteva secunde. Cuvintele lor aveau un dublu înţeles şi

amândoi o ştiau. Se gândeau la mai mult decât la lupta dintre indieni şi oraş, se gândeau la lupta dintre ei, care izbucnise în flacăra pasiunii şi risca să-i consume pe amândoi.

— Da, spuse el, s-a terminat. Du-te acasă.

— Şi maşina mea?

— Am să trimit pe unul din fraţii mei să ţi-o aducă.

O prinse de talie şi o privi lung. O dorinţă străveche se născu în el, dorinţa de a o întinde pe covorul de muşchi şi de a o poseda din nou. Se luptă cu tentaţia până când în adâncul sufletului găsi un sentiment nobil. Ar fi fost egoist să profite de ea în acest fel. Ea nu l-ar fi refuzat, dar ar fi putut să-l urască pentru asta. Iar el nu putea suporta ura ei. O ridică în şa şi încalecă şi el. Apoi porniră în galop spre casă.

În zilele următoare ziarele şi emisiunile televizate de ştiri relatau pe larg despre baricadă. Incendiatorul, Graden Hagon, nega încă orice legătură politică. De când fusese închis peste regiune domnea pacea, iar localnicii respirau uşuraţi. Fusese o vară lungă şi fierbinte, uneori nebunească, iar acum oamenii erau în aşteptarea atingerii răcoroase şi liniştitoare a toamnei.

Elizabeth urmărea evenimentele îndeaproape. Secretarul în problema populaţiilor băştinaşe era programat să sosească în curând. Toată lumea aştepta o soluţionare rapidă a situaţiei.

Singura ei legătură cu Hawk rămăseseră ziarele şi televizorul. El nu mai venea la şcoală şi nici pe pământurile indienilor; nu-l vedea nici la întrunirile pe care ea le frecventa; dar mai ales nu mai venea prin tunelul secret să o întâlnească. Nu o dată Elizabeth s-a simţit tentată să facă ea însăşi drumul până la el. Mai ales noaptea târziu, când stătea singură în pat

şi trupul fierbinte striga de dorinţă pentru Hawk.

Dar Elizabeth se silea să păstreze controlul. Pentru prima dată după atâţia ani îşi putea ţine sub control viaţa şi sentimentele până când la jumătatea lui septembrie începu să numere zilele… Se ridică în pat şi puse mâna la gură:

— Ah, nu! Nu se poate.

Trase pătura până la bărbie şi numără zilele în urmă până în ziua când îl sărutase pe Hawk, până în noaptea când făcuse dragoste cu el. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Trecutul se repeta cu aceeaşi cruzime.

Dădu la o parte pătura cu mâini tremurătoare şi se dădu jos din pat. Merse la biroul micuţ şi scoase dintr-un sertar jurnalul. Dădu înnebunită paginile până găsi ce căuta. Apoi începu să citească.

Cuvintele se înceţoşară din cauza durerii ce o copleşea din nou, cu o putere reînnoită, închise încet jurnalul şi privi în gol. Cum să supravieţuieşti zilelor, lunilor şi anilor pustii, fără Hawk? Dacă ar putea măcar să-l vadă, să-i vorbească. Dar era prea mândră. El fusese destul de clar „Nu te vreau în viaţa mea şi în patul meu”. Elizabeth era acum singură. Telefonul o trezi din amorţeală. Era Gladys.

— Ai văzut ziarul de dimineaţă?

— Nu. Elizabeth sprijini receptorul de umăr şi puse jurnalul la loc în sertar.

— Eşti vedeta numărului.

— De ce? N-am făcut nimic din ce ar putea să mă lanseze.

— Ce zici de asta? Vocea lui Gladys coborî cu o octavă pentru a deveni dramatică. Citez din titlu: „Doamna şi Hawk”. E şi o poză mare cu

tine şi cu el îmbrăţişaţi sub clar de lună. În fundal se vede şcoala. Elizabeth strânse receptorul până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Cine a făcut asta?

— Ştii, reporterul ăla tânăr şi nesuferit… John… cum îi zice… cel care ne urmărea când împărţeam pamfletele, încercând să descopere vreo poveste senzaţională.

Elizabeth gemu, dar acoperi receptorul cu palma pentru ca Gadys să nu o audă.

— Elizabeth, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic.

— Nu prea se pare. Parcă ţi-e rău.

— Nu. Toate astea vor fi uitate repede. Dar ştia că nu e aşa.

— Mă îndoiesc. Tipul şi-a făcut bine temele. Numele Mark Laton îţi spune ceva?

— Nuu… Nu şi asta.

— Elizabeth McCade are o predilecţie pentru legături secrete. Se spune că a părăsit universitatea din Yale din cauza unei legături amoroase cu un profesor însurat.

— Ce mai spune?

— Mai e o poză cu tine şi cu Black Hawk pe cal, sărind baricada, în ziua când au fost lupte acolo.

— Mai e ceva despre Mark?

— Nu. Cel puţin se bucura că nu ştiau mai mult. Elizabeth inspiră adânc de câteva ori ca să-şi revină.

— Elizabeth… pot să te ajut cu ceva? Eşti sigură că te simţi bine?

— Nu… adică da. Mă simt bine, Gladys, mulţumesc. Nu-ţi face

griji.

— Ştii bine că-mi fac griji. Vocea lui Gladys se îmblânzi. A fost o porcărie să-ţi afişeze viaţa intimă aşa, pe prima pagină a unui ziar, dar nu-mi pare rău despre legătura ta cu Black Hawk. Te-am bănuit tot timpul că ai pe cineva deosebit. Mă bucur pentru tine, Elizabeth.

— S-a terminat. Hawk nu mai există în viaţa mea.

— Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc, Gladys. Eşti o prietenă adevărată.

— Ne vedem la servici. Fac cinste cu un prânz, o să-ţi alunge gustul neplăcut din gură.

— Sigur. Elizabeth se sili să pară entuziastă. Gladys era, oricum, singura ei prietenă. Nu avea nicio legătură cu ghinioanele care se ţinuseră lanţ de capul ei.

Închise telefonul, apoi se duse la baie şi vomită. Când ieşi afară, pe pat se afla Hawk.

— Bună dimineaţa, Elizabeth. Ea îşi strânse halatul în jurul corpului şi îşi ascunse un tremur.

— Ţi-e rău? o întrebă el, ridicându-se să o întâmpine.

— Nu. Mi-e puţin frig. Aerul e puţin cam rece astăzi. Întorcându-se cu spatele, se aşeză la măsuţa de toaletă şi ridică peria. Apoi începu să-şi perie părul, cu un calm care şi pe ea o surprindea. Spera să-l păcălească pe Hawk, ce o studia cu atenţie prin oglindă. Simţea că îi e rău din nou, rău pentru că nu poate să-l aibă, pentru că nu poate să-i vorbească, să-l ţină în braţe.

— Ai văzut ziarul de dimineaţă? întrebă el.

— De asta ai venit? Se priviră prin oglindă. Elizabeth îi auzi

schimbarea uşoară a ritmului respiraţiei, văzu cum ochii capătă o viaţă aparte. Cunoştea bine semnele: Hawk o mai dorea încă. Măcar asta îi mai rămăsese.

— Mark Laton este? Mâna lui strânse plăselele cuţitului când o întrebă.

Brusc Elizabeth se prăbuşi. Nu era nobilă şi nici superbă în suferinţa ei: era doar o fiinţă omenească. Îl înfruntă cu dinţii încleştaţi.

— Cum îndrăzneşti să vii aici şi să mă întrebi despre Mark Laton? Cum îndrăzneşti să intri în dormitorul meu fără să-mi ceri permisiunea? Nu ai niciun drept, Hawk. Niciunul, mă auzi? L-ai pierdut cu mult timp în urmă, când te-am găsit ascuns la mine în pivniţă.

— Ai dreptate, Elizabeth. Am renunţat la pretenţiile mele asupra ta.

Acceptarea imediată a acestui lucru o înfurie şi mai tare. La naiba, nu trebuia să renunţe aşa de uşor. De ce nu lupta pentru ea?

De ce nu o dorea îndeajuns încât să lupte pentru ea?

Elizabeth îşi plecă umerii şi supărarea îi pieri. Hawk nu putea să lupte pentru că avea prea multe bătălii de dus… şi pentru că nu o iubea. Ar trebui să fie atât de raţională şi să privească lucrurile în faţă.

— Vrei să pleci? îl rugă ea şi îşi duse mâna la frunte.

— Nu am vrut să te înfrunt, Elizabeth. Am vrut să-ţi spun că îi trimit pe fraţii mei să te protejeze.

— Fraţii tăi – să-mi fie paznici. Elizabeth se simţea de parcă ar juca într-un film trăsnit.

— Din cauza poveştilor din ziar.

— Nu a mai avut loc niciun incident de când omul acela a fost arestat.

— Nu vreau să risc. Fratele meu mai mic mă aşteaptă la parter.

— Nu poţi face asta. Nu poţi să intri în pas de marş în casa mea şi să începi să-mi controlezi viaţa.

— Nu vreau să-ţi controlez viaţa, dar trebuie să te apăr.

— Spune-i fratelui tău să plece. Hawk rămase tăcut, ca lama unei săbii înainte de a lovi. Nu îl vreau. Nici pe el, nici pe vreun alt frate de-al tău. Pot să am grijă de mine.

— Eşti încăpăţânată, Elizabeth.

— Iar tu eşti îngâmfat. Se priviră în ochi, două firi puternice, nedorind să cedeze în ruptul capului.

— Noi doi suntem la fel, Elizabeth. Întotdeauna am fost.

— Eu sunt femeie şi tu eşti bărbat. Hawk zâmbi.

— În privinţa asta n-a existat nicio îndoială. Zâmbetul lui o cuceri din nou, încât trebui să-şi muşte buzele şi să strângă pumnii ca să îşi stăpânească dorinţa de a-l îmbrăţişa.

— Pleacă, te rog, şopti ea.

— Cum pot să plec când te ştiu în pericol? Cum pot să plec când ştiu că eu sunt cel care ţi-a pus viaţa în primejdie?

— Eu am făcut singură alegerea, Hawk. Se priviră din nou în ochi, cu o hotărâre de nestrămutat. Apoi Hawk se apropie şi îi prinse faţa în palme.

— Ai grijă de tine.

— O să am, îţi promit. Black Hawk o lăsă în mijlocul dormitorului şi coborî scările la fel de neauzit cum le urcase. Steel, fratele lui mai mic, îl aştepta afară.

— I-ai spus?

— Da.

— Şi a fost de acord cu un paznic?

— Nu. Steel râse.

— Nici nu-mi închipuiam că ar fi. Din ceea ce mi-a spus Susan, e o femeie foarte independentă.

— Oricum, ai să ai grijă de ea.

— Ascultă. Sunt un bărbat tânăr, fermecător, am toată viaţa înaintea mea. Nu îmi doresc de fel să-mi sfârşesc zilele în faţa unei arme Magnum. Mai ales când e purtată de o femeie. Hawk îşi lăsă capul pe spate şi râse cu poftă.

— E dură, într-adevăr, dar ai să veghezi asupra ei, şi vei fi suficient de înţelept şi de prudent ca să nu-şi dea seama de asta.

— O iubeşti pe femeia asta? Black Hawk nu îşi minţise niciodată fratele. Se gândi puţin, apoi respinse ideea ca fiind o laşitate.

— Da. O iubesc.

— Atunci de ce nu o veghezi tu?

— Ea nu trebuie să ştie. Nu trebuie să afle niciodată că eu o iubesc, îl privi teribil el pe fratele său. N-am să mai vin la ea. N-am să o mai văd niciodată. Dar tu, frăţioare, vei avea grijă de ea pentru mine.

Steel încercă să spună ceva, dar îşi cunoştea fratele prea bine. Era inutil să încerci să-l convingi de contrariu. Când Hawk lua o hotărâre, nimic nu îl putea face să se răzgândească.

Elizabeth reuşi să ajungă la timp la servici renunţând la micul dejun şi depăşind din nou limita de viteză. Cu viaţa ei personală devenită subiect de scandal, ce mai conta o amendă? Urmărind-o de departe cu maşina lui veche, Steel bombănea.

— Cine se crede? Pilot de formula unu? După care urmară câteva vorbe care ar fi făcut-o pe mama lui să se încrunte. Totuşi fu nevoit să apese pe accelerator ca să nu o piardă din vedere. Şi în plus era prea tânăr să moară.

Văzu în spatele lui farul albastru al poliţiei şi în acelaşi timp maşina lui Elizabeth dispăru într-o cotitură a străzii.

— La naiba! Asta e dreptate?

În timp ce poliţistul se apropie de maşina lui, faţa lui Steel se lumină. Se gândise că o să se aleagă cu o amendă grasă pe care să i-o prezinte plocon fratelui său. Asta i-ar servi drept învăţătură de minte. Orice bărbat care vrea să-şi recunoască dragostea pentru o femeie ca Elizabeth McCade merită o astfel de lecţie.

Coborî geamul şi îi zâmbi ofiţerului de poliţie.

— Sunt vinovat… Citi numele pe ecuson… ofiţer Bradley. Cred că trecusem de 90 km la oră.

— Numai 87 km. Ofiţerul era tânăr şi prietenos. Îşi lăsă cascheta pe ceafă şi zâmbi. Te grăbeai undeva?

— Nu. Urmăream o femeie frumoasă. Dacă aş fi în locul tău, aş încasa o amendă pe cinste.

— Serios?

— La naiba, sigur că da. Tot timpul conduc aşa. Trebuie să-mi daţi o lecţie.

— Păi… ofiţerul studie maşina veche şi lovită. Mi se pare că ai şi aşa destule probleme să ţii maşina asta pe patru roţi. De data asta ai scăpat cu un avertisment.

— La naiba, mormăi el.

— Ce spui?

— Ziceam că o mână de ajutor e tot ce-mi doream, ofiţer Bradley. Cele mai sincere mulţumiri.

— Cu plăcere. Steel dădu mâna cu ofiţerul, apoi demară în viteză. Elizabeth McCade nu se mai vedea demult.

Nu-i rămânea decât să spere că se dusese direct la bancă şi în nu cine ştie ce loc ascuns. Nu prea îi convenea să recunoască în faţa lui Hawk că fusese păcălit de o femeie.

Steel răsuflă uşurat când văzu maşina lui Elizabeth în parcare. Era în siguranţă, cel puţin pentru câteva ore. Găsi un loc de parcare de unde îi putea vedea bine maşina, apoi îşi lăsă vechitura şi plecă la magazinul de noutăţi muzicale. Dacă tot era nevoit să-şi petreacă cele mai bune zile din viaţă făcând pe supraveghetorul, cel puţin era hotărât să se distreze.

În zilele următoare, Steel învăţă obiceiurile lui Elizabeth McCade. Programul de dimineaţă era de fiecare dată acelaşi şi includea o mică plimbare pentru cumpărarea ziarului. Ascuns în pădurea din spatele casei, fratele lui Hawk gusta din plin aceste momente. Cu părul, lăsat pe spate şi îmbrăcată într-o rochie lejeră, Elizabeth arăta fantastic. Nu era de mirare că Hawk era îndrăgostit de ea. De mirare era că nu lupta pentru o astfel de femeie. Cu siguranţă era nepreţuită şi nicio cauză, oricât de dreapta ar fi, nu merita să o dea la o parte.

Privind-o cum se îndepărtează, Steel avu senzaţia că a fost descoperit. Elizabeth se purta de parcă ar fi fost conştientă că el se afla acolo. Se ascunse în spatele unui copac, cu inima bătând să-i spargă pieptul. N-ar fi vrut să dea ochii cu Hawk în cazul în care era depistat. Aşteptă, abia respirând, ascultând atent, căutând un indiciu. Într-un târziu

auzi uşa din fată trântită cu zgomot.

Se lăsă să alunece la poalele unui copac şi înjură tare. Apoi se ridică şi îşi reluă veghea.

Pe la ora nouă, Steel îşi dădu seama că ceva nu e în regulă. Elizabeth ar fi trebuit să plece de douăzeci de minute. Nu-i stătea în fire să întârzie.

La zece îngrijorarea crescuse la maxim. Ce s-ar fi putut întâmpla? Se strecurase cineva înăuntru? O va găsi oare zăcând într-o baltă de sânge? îi era teamă să se gândească la o astfel de posibilitate.

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, începu să caute o logică în ceea ce se întâmplase. Poate că se învoise de la servici spunând că e bolnavă. Sau poate era ziua ei liberă. Mai aşteptă treizeci de minute, după care va intra să o caute… sperând că nu va fi prins.

Aşteptă minute în şir. La ora zece şi treizeci se furişă pe lângă copacii din grădină, apoi se aplecă şi merse în zigzag până la uşa din spate, ascunzându-se în tufişurile acum ofilite.

Steel nu era un expert în astfel de lucruri, dar niciun amator. Nu-i trebui mult să ajungă înăuntru. În bucătărie se opri şi ascultă atent. Niciun sunet.

Trăgându-şi cuţitul din teacă, începu o explorare metodică a casei. Avu nevoie de un sfert de oră ca să descopere adevărul: Elizabeth nu era acolo. Îl detectase şi dispăruse fără urmă.

Nu ştia de ce să se teamă mai mult: de faptul că Elizabeth ar putea fi în pericol sau de furia lui Hawk. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut: să se arunce în maşină şi să ajungă cât mai repede la fratele lui.

Elizabeth străbătea cu repeziciune tunelul. După ce îl descoperise

pe bărbatul acela în pădure, nici măcar nu se mai oprise să-şi aranjeze părul. Se îmbrăcase şi telefonase la bancă spunând că e bolnavă, ceea ce din întâmplare era adevărat. În ultima vreme îi era mereu rău, iar în dimineaţa aceea se trezise epuizată.

Nu se îndoia de identitatea bărbatului din pădure. Semăna prea mult cu Hawk ca să îşi mai pună întrebarea. Strânse pumnii.

— Să te ia naiba, Hawk!

Era nebună de furie. Cum îndrăznea să-i dirijeze astfel viaţa? Mai ales acum. Era atât de furioasă încât uitase să îşi ia arma. Dar pericolul trecuse. Nu se mai întâmplase niciun incident la baricadă. Oraşul era în aşteptarea oficialităţii trimise de guvern.

Elizabeth era bucuroasă că totul se terminase. Acum totul putea reveni la normal. Mai puţin viaţa ei. Niciodată viaţa ei nu va mai fi ceea ce a fost.

Ieşi din tunel, îşi scutură noroiul şi frunzele de pe fusta din antilopă bej cu care fusese îmbrăcată când îl vrăjise pe Hawk. Îşi imagina că o îmbrăcase dintr-un soi de perversitate.

Trebuia să-l facă s-o dorească tot atât de mult cât îl dorea şi ea. Să o dorească şi să nu o poată avea.

— Elizabeth McCade, rosti ea cu voce tare, te porţi cu adevărat josnic. Nu era nevoie să se grăbească. Trebuia să-i vorbească stăpânit şi cald. Aşa că n-ar fi fost potrivit să ajungă în faţa lui gâfâind şi gata să leşine.

— Eeei, ia uite pe cine avem aici. Elizabeth tresări auzind vocea. Bărbatul răsărise ca din pământ şi se aşezase blocându-i drumul spre cabana lui Hawk. Era scund şi mai degrabă firav, cu ochi injectaţi şi cu o

barbă de câteva zile care îi urâţea faţa. Îşi duse mâinile la stomac să oprească valul brusc de greaţă ce o cuprinsese. Trebuia să rămână calmă.

— Cine este?

— Cine sunt? Cine sunt? Scuipă aproape de picioarele ei. Elizabeth se forţă să nu facă o mişcare de repulsie. Târfa lui Black Hawk vrea să ştie cine sunt.

Râsul lui îi dădea fiori reci. Bărbatul se apropia de Elizabeth şi îi aruncă o privire rea.

— Nu sunt iubitul tău indian, asta-i sigur.

Ea se blestemă în gând pentru că fusese atât de neglijentă încât plecase fără armă. Hawk o prevenise, de multe ori. Şi avusese dreptate. Făcuse o greşeală fatală când crezuse că a scăpat de pericol. Acum trebuia să rămână calmă. Cu orice preţ.

— Nu am nimic de împărţit cu tine. Elizabeth ridică braţele, arătând că nu e înarmată. Orice om are părerile lui, iar dacă opiniile noastre nu coincid, asta nu înseamnă că suntem duşmani.

— Duşmani? auzi, duşmani! Râsul lui sălbatic stârni ecouri în pădure. Pe dracu'! Nu suntem duşmani. Se apropie de ea. Elizabeth se sili să nu o ia la fugă. Nu trebuia să arate că îi e frică. Poate că aşa el se va întoarce şi îşi va vedea de drum. Dar el continuă: Sunt răzbunătorul. Da, eu sunt răzbunătorul, iar tu eşti victima.

Elizabeth aproape că leşină. Chiar dacă nu i-ar fi fost rău, simţea că răutatea acestui bărbat ar fi doborât-o. Se întoarse şi o luă la fugă.

El se repezi şi o prinse de picior. Ea căzu, ţipând, dar imediat o mână îi acoperi gura. Începu să se zbată, să muşte şi să dea din picioare. Dacă va fi victima, cel puţin îşi va vinde scump pielea.

— Stai cuminte, târfă. Ea îşi înfipse dinţii în mâna lui. Îţi arăt eu, strigă el.

Prima lovitură o nimeri în stomac. Elizabeth se luptă până când simţi că îi slăbesc forţele. Pădurea se rotea în jurul ei şi soarele se întunecase. Ca prin ceaţă văzu cum bărbatul se apleacă deasupra ei rânjind.

— Ce cadou avem aici pentru băgăreţul ăla? Elizabeth gemu când el o ridică. Trupul o durea peste tot. Merseră prin pădure ore întregi, i se păru.

Într-un târziu când durerea o copleşi, se lăsă în voia sorţii.

Brusc simţi că i se dă drumul. Căzu pe pământul tare. Chiar înainte de a leşina, auzi un strigăt sălbatic:

— Ea e a ta, Hawk Negru.

CAPITOLUL 6

Hawk se afla la păşunile sale din partea de nord, supraveghind încărcarea unei cirezi pentru târgul de vite, când îl văzu pe fratele lui venind. Puse mâna streaşină la ochi şi îl urmări cum parchează maşina şi vine alergând spre el.

Îşi dădu seama imediat că s-a întâmplat ceva rău. Îşi înfipse pintenii în coastele calului şi porni galop spre el. Când îl ajunse, se aplecă şi strigă:

— Ce s-a întâmplat?

— Elizabeth, am pierdut-o. Hawk sări de pe cal şi se repezi la el.

— Cum adică ai pierdut-o?

— Cred că m-a văzut când o pândeam din pădure. Când am văzut că nu mai iese din casă, m-am speriat. E întotdeauna punctuală.

Steel tăcu brusc şi abia atunci Hawk îşi dădu seama că îi frângea umerii în strânsoarea lui. Îi dădu drumul.

— Continuă.

— Am intrat în casă să verific. Nu e acolo. Maşina e în garaj, dar ea a dispărut… îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Hawk se forţă să-şi păstreze calmul. Nimic grav nu se întâmplase în ultimele zile. Nu avea niciun motiv să creadă că ceva ar putea surveni acum. Elizabeth e o fire încăpăţânată. Probabil că te-a văzut şi a sunat vreo prietenă să o aştepte pe şosea. Cred că acum e la serviciu, râzând de noi.

Ar fi vrut să creadă ce spune, dar nu-l credea. Din momentul în care îl văzuse pe Steel îşi dăduse seama că ceva cumplit se întâmplase. Simţea asta. Aproape că o auzea pe Elizabeth strigând după ajutor. Încalecă pe cal.

— Sună la bancă, Steel. Vezi dacă a ajuns acolo. Apoi ne întâlnim la cabană.

— Unde te duci, Hawk?

— Ştiu eu un loc. Vântul îi luă cuvintele şi le duse departe, în galopul calului.

Probabil că Elizabeth venise prin tunel. De acolo va începe să o caute.

Calul zbura aproape, astfel încât în câteva minute ajunse la intrarea în pasajul secret. Semnele trecerii ei pe acolo se citeau ca într-o carte deschisă, urme de picior, crenguţe rupte, chiar o şuviţă de păr ce se prinsese în ramurile unui tufiş din apropiere.

— Elizabeth. Nici măcar nu-şi dăduse seama că îi rostise numele tare. Ecoul răsună lung în pădure, ca o prevestire rea.

Plecă pe urmele paşilor ei. Când descoperi şi semnele unui alt om, sări de pe cal şi îngenunche să cerceteze de aproape. Un bărbat trecuse pe acolo în dimineaţa aceea. Fusese destul de neglijent. Mucuri de ţigară şi sticle goale de whisky erau împrăştiate peste tot.

Hawk simţi un fior rece pe şira spinării. Urmărind semnele lui Elizabeth şi ale acelui bărbat, o furie rece îi cuprinse mintea. Aproape de cabană urmele se întâlneau. Inima i se opri în loc. Erau semnele unei lupte. Se aplecă şi găsi sânge. Ridică faţa spre cer. „Dacă acesta e sângele lui Elizabeth, jur că cine a făcut asta nu se va putea ascunde nici în gaură de şarpe”. Hawk o văzu când ajunse în luminişul din faţa cabanei. Era căzută peste prag, cu un picior îndoit sub ea, iar părul îi cădea în dezordine peste faţă.

— Elizabeth! îşi trase cuţitul din teacă şi alergă în zigzag. Dacă

bărbatul care făcuse asta se afla încă acolo, Hawk era gata de luptă.

Când ajunse la ea se aplecă şi o luă în braţe.

— Elizabeth… Elizabeth… Era murdară, plină de vânătăi şi de sânge. Îi cercetă pulsul. Era slab, dar trăia.

— Hawk! Steel sări din maşină şi alergă spre el.

— Steel, din cauza mea s-a întâmplat asta.

— Nu.

— Ba da. Aş fi putut fi în locul ei. Hawk îşi îngropa faţa în părul lung. N-am putut să stau departe de ea. Mintea îmi poruncea să o las în pace, dar inima mă împingea spre ea.

— Nu e vina ta. Steel văzu că pe spatele lui Elizabeth era lăsat un bilet. Ridic-o uşor. Să o urcăm în maşină. Trebuie să o ducem la spital.

Dând impresia că încearcă s-o ajute pe Eizabeth, Steel ascunse biletul în palmă şi apoi îl îndesă în buzunar. Nu trebuia să-i mai dea fratelui său un motiv de îngrijorare în plus.

Steel conduse ca un nebun, în timp ce, lângă el, Hawk o ţinea pe Elizabeth în braţe. Faţa lui arăta ca sculptată în marmură. Numai Dumnezeu îl mai poate ajuta pe cel care a făcut asta, gândi Steel.

Când ajunseră la salonul de urgenţă, Hawk ţinu cu orice preţ să stea lângă Elizabeth. Steel puse mâna pe umărul fratelui său.

— Nu o mai putem ajuta acum. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm.

Ore întregi păreau că au trecut până când doctorul veni să stea de vorbă cu ei.

— Cine este soţul ei?

— Soţul ei? întrebă Steel. Hawk făcu un pas înainte.

— Elizabeth este a mea. Voia să pună întrebarea care îl frământa teribil, dar un nod i se puse în gât.

— Sunteţi ruda cea mai apropiată? Doctorul îl privea intens.

— Nu are niciun fel de rude. Nu mă are decât pe mine. Hawk făcu încă un pas. Nervii începeau să cedeze. Ar fi vrut să-l apuce pe doctor de umeri şi să strige la el Trăieşte?" în schimb zise: Eu răspund de ea.

— Are o tăietură, câteva lovituri serioase, nicio fractură, nu are hemoragie internă.

— A fost…

— Agresată sexual? Nu, slavă domnului! Doctorul se juca cu stetoscopul în timp ce îl studia pe Hawk. A fost bătută serios, dar nu cred că va pierde copilul.

— Copilul?

— Nu ştiaţi?

— Nu. Nu ştiam.

— Vom avea o grijă deosebită, desigur. Dar cred că şi mama şi copilul sunt în siguranţă.

— Pot să o văd?

— Vor trece ore până se va trezi, dar puteţi intra acum.

Doctorul plecă, iar Steel îşi puse mâna pe umărul fratelui său.

— Îţi mulţumesc pentru că ai fost alături de mine, Steel.

— Pentru asta există fraţi, nu?

— Acum poţi merge acasă.

— Şi tu?

— Stau aici până îşi revine Elizabeth, apoi am să-l caut pe ticălosul care a făcut asta. Steel îi strânse mâna şi părăsi camera de gardă. Dar nu se

duse acasă, ci direct la şeriful Wayne Blodgett. Dacă Steel avea ceva de spus în afacerea asta, Hawk nu trebuia să-l găsească pe omul acela.

După ce fratele lui plecă, Hawk Negru deschise cu grijă uşa salonului şi intră. Elizabeth era întinsă pe pat, cu acele perfuziilor înfipte în braţ. Părul îi era împrăştiat pe pernă, iar faţa îi era palidă ca varul. Hawk se aşeză pe marginea patului şi îl prinse mâna într-ale lui. Elizabeth nu se clinti.

— De ce nu mi-ai spus? De ce nu mi-ai spus despre copil?

Se gândi la felul în care se iubiseră, la timpul pe care îl petrecuseră împreună şi în care concepuseră acest miracol ce creştea în pântecul ei. Bucurie, mândrie şi dragoste izvorau cald în el, iar sufletul părăsi camera simplă de spital şi se înălţă asemeni şoimului ce îi dăduse numele. Apoi o mare tristeţe îl cuprinse, la gândul că Elizabeth suferise ştiind că poartă un copil pe care el nu îl vrea.

Ştiuse oare despre copil când se întâlniseră ultima oară? Probabil că da. „Nu ai niciun drept", îi strigase ea atunci. „Ţi-ai pierdut acest drept acolo în pivniţă".

Iar el îl spusese că renunţase la ea. Ei bine, se înşelase. Îşi lipi buzele de buzele ei.

— N-am renunţat niciodată la tine, Elizabeth. Niciodată. Se aplecă şi îi cercetă faţa. În somn, chipul îi era atât de fragil, de vulnerabil. Era greu de crezut că femeia aceea ce zăcea acum pe un pat de spital îl ameninţase cu un pistol Magnum 44.

— Te-am iubit întotdeauna, Elizabeth McCade… şi te voi iubi mereu.

Îi ţinu mâna într-ale sale şi îşi lipi fruntea de ea, ca într-o rugăciune.

Nu ştia cât timp trecuse astfel. Timpul nu se mai măsura în minute şi ore, ci în ridicarea şi coborârea respiraţiei lui Elizabeth.

— Hawk? Vocea ei era slabă şi blândă.

— Sss. Nu te mişca. Sunt aici. Ea îi strânse mâna.

— Nu pleca.

— Nu. N-am să plec. Elizabeth închise ochii şi adormi din nou. Hawk se ridică şi începu să măsoare încăperea cu pasul. Curând… curând Elizabeth îşi va reveni în simţuri, iar el îl va găsi pe bărbatul care făcuse asta.

Şeriful Blodgett nu mai pierdu niciun minut din momentul în care Steel veni la el şi îi arătă biletul pe care îl găsise, relatându-i în acelaşi timp cele întâmplate. „Hawk Negru, nimic din ceea ce îţi aparţine nu e în siguranţă cu mine” scria pe bucăţica de hârtie.

— Este scris de aceeaşi mână care a lăsat un mesaj când i-au dat foc casei, îi spuse Wayne lui Steel.

Între timp ajunseseră în pădure şi şeriful strângea dovezile de la locul faptei, mucuri de ţigări şi sticle goale de whisky, câteva fire din ţesătura hainelor.

— Pun pariu că e vorba de acelaşi om.

— Şi atunci cum rămâne cu cel pe care l-aţi închis deja?

— Nu el a incendiat casa lui Black Hawk. Şi cu siguranţă nu el a lovit-o pe Elizabeth. Wayne se ridică în picioare şi îşi masă uşor ceafa.

— Sunt de-acum prea bătrân şi prea gras pentru slujba asta. Steel râse.

— Nu, nu eşti. Eşti încă cel mai bun criminalist din regiune. Faţa îi deveni serioasă. Poţi să-l găseşti pe ticălosul ăsta înaintea lui Hawk?

— Nu şi dacă Blackie mi-o ia înainte… dar am să încerc.

Elizabeth nu se trezi până de dimineaţă când se deşteptă, Hawk stătea pe marginea patului, ţinând-o de mână.

— Hawk? Vocea îi era acum mai sigură…

— Sunt aici, Elizabeth. Ea îl privi timp îndelungat fără o vorbă. Hawk nu-i putea desluşi gândurile, dar ochii îi erau întunecaţi de suferinţă.

— De ce eşti aici? Ea îşi retrase mâna, iar vocea îi deveni rece şi distantă.

— M-ai rugat să rămân. Iar acum îţi cer să pleci.

— Elizabeth…

— Te rog… pleacă. Nu vreau să te văd. Hawk se simţea sfâşiat între dorinţa de a se supune şi cea de a o contrazice. Până la urmă hotărî să facă aşa cum spune ea pentru moment. Elizabeth nu trebuia tulburată.

— Plec, Elizabeth, dar am să revin. Ieşi cu paşi uşori din încăpere şi când ajunse afară închise uşa şi îşi sprijini obosit capul de cadrul ei. Auzi paşi şi ridică privirea. Era Steel.

— Cum se simte?

— Mult mai bine.

— Eşti frânt de oboseală. De ce nu te duci acasă să te odihneşti puţin?

— N-am timp de odihnă. Steel puse o mână pe umărul fratelui său.

— Nu face asta, Hawk.

— Trebuie.

— Lasă legea să-şi spună cuvântul.

— O voi răzbuna pe Elizabeth.

— Hawk, nu a fost destulă violenţă şi aşa? Nu ar însemna să te

coborî la nivelul lor dacă îl vei urmări pe acest om în starea în care eşti?

— Nu-mi vorbi aşa, Steel. Sunt lucruri pe care un bărbat trebuie să le facă. Îşi puse mâinile pe umerii fratelui său şi zâmbi uşor. Nu te îngrijora, frăţioare. Totul va fi bine.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Nu. Trebuie să stai aici şi să ai grijă de Elizabeth. Nu lăsa niciun străin în cameră.

— Cred că i-ai spus că o să mă ocup de asta.

— Nu. Şi nici nu vreau să afle. Elizabeth e o femeie mândră şi încăpăţânată.

— Se pare că ţi-ai găsit perechea, rânji Steel.

— Dă-mi cheile de la maşină. Mă întorc la ranch.

Steel ştiu că pierduse şi meciul ăsta. Îi dădu cheile fără o altă vorbă. Nimic nu-i mai putea sta în cale lui Hawk. Se aşeză pe un scaun lângă uşă şi începu veghea.

Hawk îşi găsi prada la căderea nopţii. Urmele fuseseră uşor de găsit. Omul fusese neglijent – iar acum avea să o păţească.

Hawk stătea călare pe armăsarul lui în umbra pădurii şi îşi pândea omul cum face focul. Din felul cum se mişca, Hawk deduse că era beat.

Pentru o clipă se simţi orbit de furie, apoi se stăpâni. Niciodată nu se lăsa stăpânit de mânie când se lupta. Aşa că stătu nemişcat până îşi redobândi calmul. Voia să-şi întâmpine duşmanul rece şi necruţător ca lama unei săbii.

Aşteptă până ce omul se aşeză pe vine lângă foc, departe de locul unde îşi lăsase puşca Winchester, apoi îşi mână calul până în cercul de lumină.

— Bună seara, Walter. Walter Martin încercă să fugă, dar se împiedică şi căzu pe spate. Hawk îşi mână calul mai aproape, tot mai aproape, până când fu gata să-l calce în picioare.

— Ce doreşti? Vocea lui Walter tremura de frică.

— Ce crezi că vreau?

— Nu. Nu ştiu. N-am făcut-o eu.

— Ce n-ai făcut tu?

— Femeia aia a ta… eu nu fac aşa ceva.

— Aşa ce?

— Ei… ştii tu.

— Nu. Mai bine spune-mi tu. Hawk descăleca atât de repede că Walter abia avu timp să se ferească într-o parte. Apoi se pomeni ridicat de guler. Spune-mi, Walter… ce să-i faci lui Elizabeth McCade. Walter înghiţi în sec şi îl privi pe cel care îl ţinea strâns.

— Aţi prins-o într-o capcană, Walter? Aţi pângărit-o cu mâinile voastre murdare? I-aţi stâlcit trupul în bătaie şi i-aţi pus în pericol copilul. Copilul meu? Asta aţi făcut, Walter? câţi aţi fost?

Hawk nu ridică niciun moment vocea, şi expresia feţei îi rămase neschimbată, dar în acel moment Walter ar fi dat orice să se transforme într-o târâtoare şi să intre în gaură de şarpe.

— Te rog. Te rog să nu-mi faci rău.

— De ce nu, Walter? De ce să nu păţeşti și tu ce a păţit Elizabeth.

Walter încercă să spună ceva, dar niciun sunet nu se auzi. Privindu-l cum se zbate ca un laş, Hawk simţi că furia îi dispare şi o hotărâre rece îi ia locul. Întinse mâna şi scoase de sub şa, o frânghie lungă.

— Ce faci? scheună Walter în timp ce Hawk îi răsucea mâinile la

spate şi îl lega.

— Te iau prizonier, Walter. Nu meriţi efortul să te pedepsesc eu însumi aşa cum ai merita.

Walter respiră aproape uşurat. Hawk îl legă burduf şi îl aruncă de-a curmezişul calului.

— Atac la persoană, tentativă de omor, incendiere premeditată. Hawk înşiră calm posibilele capete de acuzare. Walter Martin fusese acela care încercase să-l împuşte şi tot el îi dăduse foc casei lui Black Hawk. A lui fusese vocea care se auzise în pădure în noaptea aceea. „L-am prins". Hawk era sigur că în sfârşit îl prinsese pe cel care încercase cu atâta îndârjire să-i facă rău. Nu ştia dacă o făcuse pentru că îi ura pe indienii Chickasaw sau dacă avea ceva personal împotriva lui. Şi nici nu dorea să afle. Era mai bine să nu pătrundă în mintea lui bolnavă, întortocheată, mai bine să-l lase în pace, iar el să-şi ducă viaţa mai departe.

— Cred că o să stai la răcoare vreme îndelungată, adăugă Hawk şi se îndreptă spre oraş cu prada lui.

Elizabeth se trezi când se lăsa întunericul. Nu îl văzuse pe Hawk din dimineaţa aceea, de când îl gonise. Îşi apăsă mâinile pe pântecul plat.

— Nu te speria, micuţule. Voi avea grijă de tine.

O lacrimă îi căzu pe obraz, apoi alta. Cu mişcări bruşte, ca şi cum ar fi fost supărată pentru o asemenea slăbiciune, şi le şterse. De data asta nu vor mai fi lacrimi. Va fi puternică. Femeile singure trebuie să fie puternice.

Uşa se deschise şi intră Hawk. Elizabeth îşi înăbuşi speranţa ce frământa în ea. Nu mai credea de mult în poveştile cu zâne.

— Elizabeth. Hawk se îndreptă spre pat, dar se opri la o mică

distanţă. Această infimă prăpastie o făcu să se simtă mai singură decât o mie de despărţiri. Elizabeth îşi încleşta mâinile şi se rugă să fie tare.

— Hawk Negru. Îl salută cu o mişcare a capului, atentă să îi folosească ambele nume. „Iubitele îmi spun Hawk", se prezentase el cândva. Elizabeth purta în pântec copilul lui, dar nu îi mai era iubită.

— L-am prins pe cel care ţi-a făcut asta.

— L-ai prins? Ea încercă să îşi stăpânească tremurul vocii. Nu-l va lăsa pe Hawk să-i surprindă slăbiciunea.

— Da. Numele lui e Walter Martin, iar acum e în mâna legii.

Mă bucur. Îţi mulţumesc, Hawk… Hawk Negru.

Văzu că ochii lui se întunecară. Nu-i scăpa nimic. Dar dacă încercarea ei de a pune formalităţile între ei nu-i scăpase, nici el nu lăsă să se vadă. Şi el era o fire de neclintit.

— Pentru tine, Elizabeth, l-aş fi urmărit până la porţile iadului.

— Îţi mulţumesc pentru că te-ai ostenit să treci şi să mă anunţi. Acum, că e după zăbrele, mă simt în siguranţă.

Hawk se apropie şi mai mult de pat. Ea strânse marginea păturii în mână rugându-se ca el să nu o atingă, ştiind că n-ar fi reuşit să reziste mângâierilor lui. Acum îi putea vedea pleoapele obosite şi ochii încercănaţi de griji.

— Te refaci rapid, Elizabeth.

— Da.

— Eşti o femeie puternică.

— Da, sunt puternică. Fără să-şi dea seama, puse o mână pe pântec. Hawk văzu mişcarea, dar nu zise nimic. Acum te rog să pleci.

— Tu m-ai îngrijit cândva, Elizabeth. Vreau să-ţi întorc gestul.

— Nu am nevoie de tine.

— Dar eu am nevoie de tine.

— Îmi pare rău. Nu sunt chiar atât de puternică. Nu într-atât, încât să am grijă de sentimentele altcuiva. Tot ce ştiu e că trebuie să trec prin asta singură, apoi să-mi duc viaţa mai departe. Ochii lui se întunecară când se aplecă repede deasupra ei şi îi prinse faţa în palme.

— Vieţile noastre s-au împletit, Elizabeth.

— Nu, şopti ea, deşi tot trupul spunea da. El o sărută atât de tandru, încât aproape se răzgândi. Apoi lecţia dură a trecutului o copleşi din nou şi îşi întoarse faţa.

— Pleacă, te rog.

— Plec, dacă de asta ai nevoie ca să te faci bine, plec. Dar am să revin. Când vei fi din nou puternică am să fiu lângă tine, Elizabeth McCade. Îţi promit.

Uşa se închise în urma lui, iar Elizabeth rămase cu privirea suspendată în gol. Hawk îi spusese cândva că e un bărbat mânat de pasiune. Ar mai promite oare că se întoarce dacă ar şti că îi poartă copilul?

Hawk îşi trimise fratele acasă şi rămase în locul lui de veghe în faţa uşii de la rezerva lui Elizabeth. Chiar dacă ticălosul care o atacase era acum în închisoare, Hawk trebuia să fie sigur că viaţa lui Elizabeth e în siguranţă – nu numai a ei, dar şi a copilului lui.

— Nu poţi sta aici zi şi noapte, protestă Steel.

— Plec de aici numai când va veni Secretarul însărcinat cu problemele băştinaşilor americani. Anunţă-mă când soseşte, apoi vei rămâne în locul meu. Şi nu mai sta la discuţii cu mine. Steel era gata s-o facă. Dar îşi ţinu gura aşa cum i-o ceruse Hawk. Nu, nu acesta era

cuvântul. Ordonase. Hawk nu cerea ceva; el dădea ordine. Când Steel plecă, fratele lui rămase pe un scaun, privind cercetător holul spitalului.

Restabilirea lui Elizabeth îşi urma cursul rapid şi sigur. Doctorul şi asistentele îl asiguraseră pe Hawk de acest lucru. De asemenea, ei îl anunţau când doarme. Atunci el se strecura înăuntru şi stătea lângă ea, uneori ţinându-i mâna, alteori culcându-se pe pat lângă ea, strângând-o în braţe.

Ca întotdeauna, somnul ei era profund şi liniştit. Nici măcar nu ştia că are un înger păzitor lângă ea. Deşi Hawk nu privise lucrurile astfel. Tot ce ştia era că trebuie să o apere „pe femeia iubită… şi să-i câştige încrederea, pentru că fără încredere reciprocă nicio iubire nu durează.

Ziua externării lui Elizabeth se apropia şi Hawk se întâlni cu Gladys în hol.

— Te-ai purtat ca o adevărată prietenă, Gladys.

— Şi tu, Blackie. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat, dar mă bucur că ne-am cunoscut. Nu ştiu de ce Elizabeth refuză să te vadă.

— Vorbeşte despre mine?

— Nu. Dar înţeleg de ce o face. Eu vorbesc despre toate vechile mele amoruri, dar Elizabeth se poartă ca şi cum nu ai exista.

— E o femeie mândră. Hawk nu-şi putea ascunde mândria din voce pe când spunea asta.

— Vrea să-ţi arate că poate trăi fără tine.

— Nu. Elizabeth e puternică. Întotdeauna a fost.

— Slavă Domnului! Altfel cine ştie cât ar fi zăcut aici.

— Mâine o duci acasă?

— Da. Ţi-am promis că o duc şi am s-o fac chiar dacă trebuie s-o

leg fedeleş şi s-o urc în maşină. N-are niciun sens să facă totul singură. Gladys îl bătu uşor pe umăr. Nu fii îngrijorat. Am să ajung cu ea teafără şi nevătămată şi n-am să suflu niciun cuvinţel că tu ai plănuit totul.

— Îţi mulţumesc, Gladys.

Târziu în noaptea aceea, pe când Elizabeth dormea, Hawk intră în camera ei Stătu o vreme la uşă, privind-o cu nesaț. Culoarea îi revenise în obraji, iar semnele loviturilor dispăruseră aproape de tot.

Se îndreptă spre pat şi se aplecă deasupra ei. Cu un deget îi urmări uşor liniile dulci ale trupului, sânii şi coapsele puternice.

— Eşti o femeie de foc, Elizabeth McCade, şopti el.

Apoi se întinse lângă ea pe pat şi o luă în braţe. Ea oftă încetişor şi îl cuprinse la rândul ei în braţe. „Hawk?" şopti ea în somn şi îşi lăsă obrazul pe umărul lui.

— Eşti a mea, Elizabeth. Numai a mea.

CAPITOLUL 7

Elizabeth se trezi în mijlocul nopţii cu sentimentul intens că nu e singură. Pentru o clipă se simţi cuprinsă de panică. Fără să se mişte, îşi strecură mâna pe sub pătură la măsuţa de lângă pat. Când atinse metalul rece al pistolului, teama îi dispăru.

Cu o mişcare sigură, se ridică şi îndreptă arma spre locul de unde venise zgomotul.

— Nu mişca sau trag, strigă ea.

— Elizabeth, eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

Ochii i se obişnuiră cu întunericul şi silueta unui bărbat se contura în celălalt capăt al încăperii. Aprinse lumina şi lăsă arma.

— Hawk, ce faci în dormitorul meu?

— Te veghez. Văzu că în ochii lui negri se aprind luminiţe şi dintr-odată deveni conştientă de vestmântul de dantelă roşie ce de-abia o acoperea şi de privirea lui intensă pe trupul ei Trase cuvertura până la bărbie.

— Nu am nevoie de tine şi nici nu te vreau Te rog pleacă.

— Trupul tău spune că mă vrei.

— Să te ia naiba, Hawk! Se ridică şi porni spre ea.

— Nu, şopti Elizabeth, ridicând mâna în semn de apărare. Te rog, nu mă atinge. Nu pot să-mi păstrez hotărârea când mă atingi. Hawk nu se opri.

— Te ating în fiecare noapte, când tu dormi.

Un fior lung o străbătu, dar nu de teamă. Imaginea mâinilor lui Hawk pe trupul ei îi dădea o moleşeală ciudată, făcând-o să uite aproape de

trecut, de copil, de tot în afară de patima fierbinte ce se năştea în ea.

— De cât timp vii aici? întrebă ea în cele din urmă.

— De când te-ai întors de la spital. Vin în fiecare noapte de două săptămâni, Elizabeth.

— De ce? Doar acum sunt în siguranţă. L-ai prins pe cel care mă atacase.

Hawk se aşeză pe marginea patului. Trupul lui fierbinte se lipi de coapsa ei. Elizabeth se dădu la o parte.

— E adevărat. Nu o să-ţi mai facă niciodată rău, îţi promit.

— Atunci, de ce eşti aici? Am plecat din patul tău şi din viaţa ta, îţi aminteşti?

— Nu vei pleca niciodată din viaţa mea, Elizabeth. Tu porţi în pântec copilul meu.

Elizabeth pufni supărată.

— De unde ştii asta?

— Doctorii mi-au spus. Se apleca încruntat peste ea. Doreai să îmi ascunzi un astfel de lucru?

— Este trupul meu şi este copilul meu.

— Este copilul nostru. Vocea lui Hawk se îmblânzi. Aşteptam să te refaci pe deplin ca să pot vorbi cu tine. Doream să discutăm în dimineaţa asta, dar din moment ce te-ai trezit…

El zâmbi şi Elizabeth simţi că supărarea îi dispare cu totul. Când zâmbea Hawk, lumea întreagă se însenina. Dar… dar acum nu-i mai aparţinea. Îşi muşcă dureros buzele.

— Ne vom căsători. O să-mi reclădesc casa. Poţi să mă ajuţi şi tu cu planurile. Vom avea o cameră specială pentru copil… şi spaţiu suficient

pentru cei ce vor veni după el.

— După el? Elizabeth încercă să-şi stăpânească furia din voce. Se smulse din îmbrăţişarea lui. Cât de bine e, recunosc – să vii aici şi să dai ordine. Privirea lui Hawk îi ardea trupul. Îşi acoperi sânii goi şi se încruntă la el. Crezi că n-ai decât să vii aici şi să spui că acest copil, copilul meu, va fi băiat şi Dumnezeu o să se închine în faţa dorinţei tale? Crezi că n-ai decât să pomeneşti despre căsătorie şi eu o să vin alergând? Ei bine, dacă tu crezi toate astea, te înşeli amarnic. Sunt Elizabeth McCade şi pot să-mi port de grijă şi singură, mulţumesc. Când am să mă mărit, o voi face cum trebuie, nu pentru că un războinic Chickasaw vrea să-şi recunoască fiul.

— Elizabeth… Se întoarse din nou spre ea şi o prinse în braţe. Rezistența ei era mai mult simbolică şi ea o ştia. Era Hawk, iar ea era femeia lui. Indiferent de ceea ce va aduce viitorul, îl va dori întotdeauna, va vibra mereu la atingerea lui. Nu ai dreptate, continuă el. Te iubesc, Elizabeth. Vreau să fii a mea.

— Nu… şopti ea, în timp ce mâinile lui îi dezgoleau umerii. Se aplecă şi-i mângâie sânii cu buzele… înţelegi, copilul. Elizabeth întinse braţele şi aprinse lumina. Nu vreau… Nu pot, murmură ea, dar buzele lui îşi urmau nestingherite drumul. Hawk… Hawk.

Focul pe care numai el ştia să-l nască în ea o cuprinse din nou şi Elizabeth uită de sine. Săptămânile în care-l dorise cu atâta intensitate îi sporeau acum pasiunea. Împreunarea veni într-o explozie dulce, fierbinte.

Se iubiră ca de fiecare dată, cu o intensitate şi o imaginaţie ce îi îndreptăţea să se creadă făcuţi unul pentru celălalt… Şi totuşi, ceva inedit apăruse. O tandreţe nouă, o dăruire ce împlinea şuvoiul pasiunii lor.

Într-un târziu, pe când umbrele nopţii se retrăgeau tăcute, veni

eliberarea, cu o putere ce îi făcu să-şi strige unul altuia numele spre cer. Apoi, ţinând-o în braţe, mângâindu-i părul, Hawk îi şopti iar şi iar, cu neasemuită dulceaţă: Te iubesc… te iubesc… te iubesc, iar şi iar, ca picăturile calde de ploaie pe obrajii ei.

Elizabeth nu îl credea, însă. Ar fi vrut. Cu disperare. Dar trecutul nemilos nu-i dădea pace şi cuvintele lui Hawk săpaseră adânc în inima ei. Era un luptător. Era dominat de pasiune, e adevărat. Dar singurul lucru important pentru el era dreptul indienilor Chickasaw la o viaţă mai bună. Ştiuse asta de la bun început. Şi acceptase.

Acum însă… copilul lui Hawk creştea în pântecul ei şi nu o lăsa să primească o astfel de propunere. Îl privi cu dragoste şi-i mângâie spatele gol, atletic. Pentru nimic în lume nu ar fi dat aceste ore petrecute cu el. Dar altele nu vor mai sosi. Trebuia să fie aşa, pentru ca ea să poată lupta mai departe.

Adormiră îmbrăţişaţi. Elizabeth îşi îngădui această ultimă plăcere, pentru că ştia că dimineaţa va veni prea devreme. Când coborî la parter, el o aştepta în bucătărie.

— Ţi-am pregătit micul dejun.

— O, Doamne, nu. Numai gândul mâncării îmi face rău.

— Îmi pare rău, nu ştiam. Cred că nu prea sunt obişnuit cu situaţia de viitor tătic.

Cuvintele fuseseră atât de fireşti, încât aproape se lăsă păcălită. Hawk chiar părea un tătic în devenire, fericit, aşa cum stătea în bucătărie pregătind o omletă. Dar ea ştia mai bine cum e. Se sili să revină cu picioarele pe pământ.

— Hawk Negru, în legătură cu noaptea trecută… în momentul

acela, auzindu-şi numele întreg, el deveni tensionat.

— Da, răspunse el repede. În legătură cu noaptea trecută. Se apropie de ea, dar, înainte ca el s-o atingă, ea se îndepărtase. Te iubesc, Elizabeth.

— Nu trebuie să te porţi aşa pentru că sunt însărcinată. Realitatea nu mă mai copleşeşte de mult.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte…

— … a fost minunat, îl întrerupse ea. Un fel minunat de a spune din nou adio.

El o prinse de umeri şi o sili să se întoarcă spre el.

— Elizabeth, eu nu am vrut să mă las cuprins de pasiune. Aveam de gând să-ţi câştig treptat încrederea, să-ţi dovedesc cât de mult te iubesc.

— Ascultă, Hawk. Copilul este al tău. În, privinţa asta nu există nicio îndoială. Şi n-am să fiu egoistă. Am să-ţi dau voie să-l vezi… sau s-o vezi. Dar nu am nevoie de promisiuni deşarte pe care nu le vei respecta. Nu e. Drept. Nici pentru mine, nici pentru tine.

— Dar nu sunt promisiuni deşarte. Nu-ţi ţin un discurs doar fiindcă vreau să-mi recunosc fiul.

— Aş vrea să te cred, Hawk. Dar nu pot. Auzindu-se chemat pe numele mic.

Hawk prinse puţin curaj. O luă în braţe şi îi apropie capul de umărul lui. Apoi începu s-o mângâie pe spate.

— Draga mea încăpăţânată, am să-ţi dovedesc cât de mult te iubesc.

— N-o să meargă.

— De ce?

— Am primit o lecţie dură, Hawk. O femeie nu uită niciodată palmele pe care i le-a dat viaţa. Îşi ridică privirea spre el. Şi pe tine te, cunosc bine. Ai lupta în sânge. Bătălia pe care o porţi acum se va sfârşi în curând, dar vor fi altele. Cine ştie ce cauză nobilă te va acapara şi te va face să simţi din nou vuietul luptei. Se smulse din braţele lui. Nu am să dau voie ca din cauza mea să treci pe margine în timp ce alţii înfruntă pericolul.

— Eu decid ce e mai bine pentru mine, Elizabeth.

— Chiar aşa. Se întoarse ca el să nu-i vadă lacrimile din ochi. Nu tu ai decis că vei avea un copil.

— Eu te-am ales pe tine. Sarcina e întotdeauna posibilă când la mijloc există pasiune. Mai ales o pasiune ca a noastră. Elizabeth îl simţi zâmbind, dar refuză să se întoarcă. Te iubesc, adăugă el încet. Elizabeth îl privi în faţă.

— De când mă iubeşti, Hawk?

— Probabil că de când te-am văzut în pivniţă înfruntându-mă cu un pistol.

— De când? insistă ea.

— Mi-am dat seama că te iubesc în ziua când ai venit la baricadă.

— Dar ai aşteptat până acum… până ai aflat despre copil. El încearcă să vorbească, dar ea nu-i dădu voie. Te rog. Te rog să nu spui lucruri penibile pentru amândoi. Ştiu de ce, Hawk, nu mă potriveam cu stilul tău de viaţă.

Nici atunci şi nici acum. Eşti un luptător, nu un bărbat făcut pentru căsnicie.

— Elizabeth, am să lupt pentru tine. Dar trebuie să-mi cunosc duşmanul pe care trebuie să-l înfrunt. Ce lucru îngrozitor din trecut te ţine

departe de mine?

— Las-o baltă, Hawk.

— Nu. Priveşte-mă, Elizabeth. Ea îşi întoarse faţa spre el. Nu îţi dai seama că eu nu-ţi voi face rău niciodată? Că nu te voi părăsi niciodată? Mâinile lui îi cuprinseră umerii. Spune-mi. Ai încredere în mine, Elizabeth.

— Nu pot. Se întoarse cu spatele. Plec. Când mă întorc de la bancă nu vreau să te găsesc aici. Îşi luă poşeta şi continuă. Nu am să te împiedic să îţi vezi copilul, dar ţine-te departe de patul meu.

El o privi cum pleacă. Apoi începu să cureţe în linişte bucătăria. Nu se aşteptase la o astfel de rezistenţă. Dacă s-ar mai gândi mult la asta, ar ajunge la concluzia că Elizabeth are dreptate, că o dorea de soţie numai din cauza copilului. Dar ştia bine că nu e aşa. Poate copilul fusese catalizatorul care grăbise lucrurile, sau poate atacul asupra lui Elizabeth îl făcuse să-şi dea seama cât de mult însemna ea pentru el. Indiferent de motive, ştia că nu ar putea suporta viaţa fără ea. Şi tot ce-i rămânea de făcut era să o convingă de acest lucru.

După ce făcu ordine în bucătărie se întoarse în dormitor şi se aşeză într-un scaun de lângă fereastră. Parfumul exotic al lui Elizabeth plutea în încăpere ca o amintire a făpturii ei.

— Elizabeth, de ce mi te împotriveşti atât? Frământat de îndoieli, Hawk dădu drumul unui strigăt. Deodată zări jurnalul ei. Se afla pe măsuţa de toaletă, închis.

Traversă încăperea şi-l luă. Ce lucruri îngrozitoare i se întâmplaseră în trecut? Atât de cumplite încât nu-i dădeau voie să vadă un viitor alături de el?

Răsuci jurnalul pe toate părţile. Tentaţia de a-l citi era irezistibilă.

Poate astfel ar fi înţeles-o mai bine, ar fi ştiut cum să ajungă la inima ei.

Hawk lăsă jurnalul. Nu va intra niciodată fără voie în intimitatea lui Elizabeth. Nu-i rămânea decât un singur lucru – să-l găsească pe bărbatul care o trădase şi să afle adevărul.

Când Elizabeth ajunse acasă îşi dădu seama că Hawk nu era acolo. Casa dădea impresia unul gol imens, trimiţându-i în inimă ecouri dureroase.

— S-a zis cu iubirea nepieritoare, mormăi ea în timp ce urca scările.

Se simţea cu adevărat epuizată. Probabil că sarcina şi internarea în spital împreună o istoviseră. Sau poate era bolnavă de dragoste. Oare se moare din asta? Intră în dormitor, dezbrăcându-se din mers. Se întinse pe pat şi atunci zări biletul lăsat pe noptieră. „Mă voi întoarce", scria Hawk cu o mână sigură, „îţi promit".

Elizabeth sărută biletul de hârtie, apoi îl împături şi îl strecură între paginile jurnalului. Îi trecu prin minte că toate evenimentele importante din viaţa ei sfârşeau într-un fel sau altul în paginile unui jurnal.

Norocul fusese de partea lui Hawk. Mark Laton era încă profesor la Yale şi nu se împotrivi unei discuţii.

În timpul zborului cu avionul, Hawk încercase să-şi imagineze cum arată acest bărbat şi care ar fi sentimentele lui la vederea celui care o învăţase pe Elizabeth arta amorului.

— S-a întâmplat ceva, domnule? întrebase îngrijorată o stewardesă.

Hawk dădu drumul mânerului pe care fără să-şi dea seama îl strângea sălbatic în mână şi zâmbi.

— Nu. Totul e în regulă.

— Bine, continuase stewardesa – pe ecusonul ei scria Maggie. Dorim ca toţi pasagerii companiei noastre să călătorească confortabil. Un zbor plăcut, domnule. Singurul lucru plăcut în legătură cu acest zbor fusese că îl aducea mai aproape de scopul propus. Altfel, ar fi preferat să fie în spinarea unui cal. Ajuns la aeroportul Kennedy îşi făcuse loc prin mulţime, apoi închiriase o maşină spre New Haven.

Şi iată-l acum în faţa lui Mark Laton. În spate se înălţa măreţ clădirea gotică a lui Memorial Quadrangle. Deşi toamna era mult mai răcoroasă în Connecticut decât în Mississippi, Hawk preferase o întâlnire în aer liber. Credea că asta îi va da un avantaj în raport cu adversarul său. Mark Laton era mai scund decât şi-l imaginase şi mult mai bătrân. Ce găsise Elizabeth la bărbatul ăsta? Hawk strânse pumnii involuntar, dar se sili să fie calm. Nu trebuia să-şi piardă stăpânirea de sine. Miza era prea mare.

— Profesore Laton. Hawk se aşeză pe bancă fără să dea mâna cu el. Poate că obţinuse această întrevedere pe căi ocolite, dar nu era un ipocrit.

— Profesore Hawk Negru.

— Doar Black Hawk.

— Nu pot să vă spun cât de flatat mă simt că aţi venit tocmai din Mississippi să vă întâlniţi cu mine.

— Lucrarea aceea pe care aţi scris-o despre influenţa lui Boetius asupra Poveştii Târgoveţului e bine cunoscută. Oricine îl studiază pe Chaucer trebuie să o citească.

— Într-adevăr. Opera lui Boetius este tot atât de actuală astăzi ca şi în vremea lui.

Tipul era îngâmfat şi sensibil la linguşiri. Cu cât va termina cu el

mai repede, cu atât mai bine. Se ridică intenţionat, ca să-l domine prin statură.

— Cu toţii avem de înfruntat uneori restriştea vieţii. Hawk îl lăsă un moment să se acomodeze, apoi dădu lovitura de graţie. Cum s-au întâmplat lucrurile cu Elizabeth McCade? Mark Laton tresări puternic de parcă ar fi fost pălmuit. Apoi ochii i se îngustară.

— Eşti vreunul din reporterii ăia băgăreţi?

— Nu. E o afacere personală. Sunt Black Hawk, iar acum vreau să-mi răspunzi.

— Dar ai spus că eşti profesor… că ai predat Chauser.

— Nu. Tu ai presupus asta. Nu am vorbit doar despre Causer.

— E de necrezut. Mark Laton se ridică şi dădu să plece, dar Hawk îl prinse de guler. Mark arăta ca o râmă prinsă în undiţă.

— Am chef de bătaie, zise Hawk. Dacă nu primesc răspunsurile pe care le vreau, nu garantez pentru ce urmează.

— Dă-mi drumul.

— Întâi dă-ţi tu drumul la gură. Mark îşi măsură din ochi adversarul şi renunţă să mai facă pe viteazul.

— Ce vrei să afli?

— Totul. Mark se aşeză din nou şi începu să povestească cum sedusese cea mai bună studentă din an. Istoria iniţierii lui Elizabeth îi aşeză lui Hawk o perdea de sânge pe creier. Mark povestea cu amănunte luxuriante, privind din când în când spre Hawk, pentru a vedea dacă nu mersese prea departe.

— Destul. Vocea lui Hawk era nimicitoare. Spune-mi de ce a plecat.

— Pentru că nu am vrut să mă căsătoresc cu ea. Mark îşi umflă pieptul şi mai marcă un punct, înţelegi, mă iubea.

— Tu ai iubit-o?

— Nu. Hawk îl prinse de reverele hainei şi aproape îl ridică în aer.

— Minţi. Niciun bărbat care ar avea-o pe Elizabeth n-ar putea să n-o iubească. Încercă să-şi regăsească stăpânirea de sine. Într-un târziu, îi dădu drumul. Elizabeth mi-a spus cândva că voia să te ucidă. Dacă nu spui adevărul, s-ar putea să fac eu treaba asta pentru ea.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Hawk aşteaptă să continue. Simţea că urmează adevărul. Într-o zi a venit la mine după ore. Era neobişnuit de tulburată. Obrajii îi erau îmbujoraţi. A aşteptat până toţi colegii ei au plecat, apoi s-a aşezat într-o bancă din primul rând, în faţa catedrei. Îmi amintesc cât de proaspătă arăta, aproape virginală. În acel moment o doream mai mult decât am dorit vreodată o femeie. Hawk părea o stană de piatră. Mark respiră adânc şi îşi frânse mâinile neliniştit. „Nu te lăsa cuprins de furie", gândea Hawk, „nu acum când eşti atât de aproape de adevăr".

— Mi-a spus că e însărcinată. Mi-am pierdut cumpătul. Am deschis sertarul catedrei şi am scos de acolo verigheta. „Cum pot să mă căsătoresc cu tine?" i-am spus. „Sunt deja însurat". Ea a devenit palidă ca moartea. Am crezut că o să leşine. Îmi părea rău pentru ea, dar nu-i puteam da nicio speranţă. Slujba mea, viaţa mea aici în universitate, ar fi fost compromise. „Credeam că ştii. Nimeni nu poate fi atât de naiv". Dar ea era. Îmi dădeam seama că nu ştiuse niciodată că sunt însurat. Vocea i se frânse. Povestind, păcatele trecutului îl copleşiseră. Părea acum un om cu adevărat bătrân.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? Hawk îl mâna înainte, ca şi cum ar fi

avut un bici în mână.

— Cred că am iubit-o într-adevăr… Pentru că pe atunci cochetam cu ideea să las totul, să divorţez şi să fug cu Elizabeth în lume. Mark oftă adânc. Dar n-am făcut-o. Mi-am bătut joc de ea. Ai făcut două greşeli fatale", i-am spus. „Prima a fost că ai avut încredere în mine, iar a doua că ai rămas însărcinată".

Mark îşi încovoie umerii şi privi în gol.

— Şi Elizabeth ce-a făcut? întrebă Hawk.

— A rămas în facultate, dar a renunţat la cursul meu. Bineînţeles că am renunţat la ea. Nu puteam continua legătura noastră secretă după cele întâmplate.

Hawk îşi înăbuşi replica. Niciun cuvânt dur nu ar fi fost suficient ca să-l pedepsească.

— Cred că şi-a luat diploma. Se vorbea despre ea la Yale. Devenise ca un fel de călugăriţă, adăugă Mark.

— Şi copilul?

— Nu ştiu.

— Purta copilul tău în pântec şi tu nu ştii ce s-a întâmplat cu el?

— Nu eu eram răspunzător. Asta a fost clar de la început.

— Ar fi o pedeapsă prea blândă să te ucid. Hawk îşi privi crunt adversarul. Singura pedeapsă pe care o meriţi e să trăieşti cu această vină cumplită.

Mark îl privi umilit.

— Nici nu-ţi dai seama ce uşurare e pentru mine că pot vorbi deschis despre asta. De ani de zile mă mustră conştiinţa.

— Mai ai ceva de spus?

— Nu. Mark se ridică şi îl privi în ochi. Ai să păstrezi secretul.

— Numai noi trei vom şti… Elizabeth, tu şi eu.

— Când o întâlneşti pe Elizabeth, spune-i că îmi pare rău.

Hawk nu avea de gând să-i pomenească lui Elizabeth despre cele ce aflase. Nu dorea ca ea să mai ştie despre existenţa lui Mark Laton. Dar raţiunea îi spunea că nu există vindecare fără iertare.

— Poate că ar trebui să i-o spui chiar tu.

— Poate. Mark redeveni calm. Avea acum nobleţea care trebuie s-o fi atras pe Elizabeth cu ani în urmă. Presupun că n-are rost să îţi cer să dai mâna cu mine.

— Nu. Între noi nu s-a schimbat nimic.

— Poate că acum îmi poţi răspunde şi tu la întrebare. Ce legătură ai tu cu Elizabeth McCade?

— O iubesc. Am să o iubesc şi să o apăr toată viaţa… şi când rănile trecutului se vor vindeca, o voi lua de soţie.

Elizabeth rămăsese uimită de cât de uşor renunţase Hawk la ea. Nu îl mai văzuse de aproape o săptămână. Lipsa lui îi aminti de trecut, de o altă sarcină, de un alt bărbat care o părăsise.

Nu, se gândi ea pe când intra în casă şi închidea încet uşa. Nu era drept. Hawk nu avea nicio legătură cu Mark. Niciuna.

Fără să se grăbească, îşi dezbrăcă taiorul. Singurul lucru care reuşea să o liniştească era să facă lucrurile încet, metodic. Asta îi imprima un anume ritm vieţii, o ajuta să nu-şi piardă cumpătul. Ridică mâna şi înfipse mai bine o agrafă în păr. O şuviţă atârna liber. Ura lucrurile care atârnă liber.

— Mai bine scoţi agrafele, Elizabeth. Îmi place să te văd cu părul

liber.

Tresări puternic la auzul vocii lui. Se întoarse şi îl văzu sprijinindu-se de tocul uşii, la fel de seducător ca întotdeauna.

— Ce cauţi aici?

— Ţi-am spus că mă voi întoarce. Din câţiva paşi se apropie de ea. Îi scoase acele de păr unul câte unul. Elizabeth nu se mişcă; abia mai respira.

Când cocul greu se desfăcu într-un val de mătase, Hawk îşi puse mâinile în păr şi începu să o mângâie. Pielea capului îi furnica de parcă valuri mici de căldură ar fi străbătut-o.

El nu spunea nimic, dar ochii lui o priveau adânc şi misterios. Valul de căldură începu să coboare, cuprinzându-i întreg corpul. Sângele începu să pulseze rapid şi dens. Dorinţa îi ardea trupul cu o intensitate unică, ameţind-o. Închise ochii şi se lăsă în voia ei.

Hawk simţea acelaşi lucru. Răsuflarea şi mâinile lui vorbeau. Un murmur adânc precum tremurul munţilor părea că se naşte în sufletul lui.

Deodată o ridică în braţe şi o purtă prin bucătărie, spre pivniţă. Elizabeth îi auzea inima bătând puternic. Hawk trecu prin pasajul secret fără un cuvânt. La capătul tunelului îi aştepta calul. Încalecă, luând-o cu el. Vântul le spulbera părul şi le mângâia feţele încinse în timp ce calul se afunda tot mai adânc în pădure.

Hawk o luă prizonieră. Nu ştia unde o duce, şi nici nu-i păsa. Tot ce ştia era că acum ea îi aparţinea lui şi el era al ei. Şi dacă asta era o dovadă de slăbiciune, ei bine, era omenesc să fie aşa. Putea să devină implacabilă de mâine.

Merseră timp îndelungat, căţărându-se pe potecile abrupte, printre

copacii uriaşi. Elizabeth simţea în spate ritmul fierbinte al inimii lui, dându-i o senzaţie de siguranţă.

Când ajunseră în luminişul aflat în vârful colinei, Hawk descălecă şi o ajută să coboare. O trase aproape şi o cuprinse în braţe. Elizabeth abia mai respira. Dorinţa îi zvâcnea în trup şi îi întuneca privirea. În orice clipă se aştepta să o culce pe covorul de muşchi şi să o facă din nou a lui. Putea oare să se împotrivească? Acum, după ce îl lăsase să o ia prizonieră şi să o aducă aici, îi putea oare rezista? îşi muşcă buzele adânc.

Hawk o apucă de bărbie, cu buzele aproape de ale ei.

— Te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie. Acum… aici… trupul meu te strigă, îţi cere în agonie dragostea pe care numai tu ştii să o dăruieşti. Numai tu. Îi mângâie uşor obrajii şi buzele fine. Ea suspină şi încercă să rămână insensibilă.

— Vreau să pătrund în tine. Vreau să fii a mea. Vreau să ne înălţăm împreună la cer până strigătele noastre de bucurie se vor împleti. Vreau să fac dragoste cu tine aşa cum am făcut vara întreagă.

— Nu, şopti ea.

— Ba da. Eşti a mea, Elizabeth. Vei fi întotdeauna a mea. Am să te urmez până la capătul pământului şi te voi face a mea cu orice preţ… pentru totdeauna.

— Te rog, Hawk… Dar el o cuprinse în braţe, făcând-o să-i simtă trupul tensionat. Îi ridică uşor capul şi o făcu să se uite în jur.

— Ce vrei, Elizabeth?

— O fâşie de pădure, curată, neatinsă de mâna omenească.

— Vezi viitorul nostru.

— Unde suntem?

— În inima pământurilor tribului meu. Rămase multă vreme tăcut. Apoi urmă. Vreau să fii parte din viaţa mea, Elizabeth. Vreau ca aceste pământuri să fie ale tale. Te-am făcut femeia mea; acum vreau să fii soţia mea.

— Copilul…

— … mi-a deschis poate ochii, o întrerupse Hawk. Dar nu are nicio legătură cu dragostea mea pentru tine, cu dorinţa mea de a-mi petrece restul vieţii alături de tine.

— Nu pot. Elizabeth se întoarse cu spatele, ca el să nu-i vadă lacrimile. Hawk, nu pot. Nu înţelegi? Acum pasiunea noastră e încă puternică… iar ideea că vei fi tată te încântă prin noutate. Acum crezi că vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Vreau.

— Te cunosc, Hawk. Poate mai bine decât oricine altcineva. Ştiu că eşti un om dominat de pasiune. Elizabeth se întoarse şi privi spre pădurea ce se întindea tăcută în faţa ei. Întotdeauna va exista o cauză dreaptă pentru care să lupţi, o bătălie în care e nevoie de un comandant. Ceva în sufletul tău ar muri dacă ai trăi fără toate acestea. Îl privi în ochi. Nu vreau ca eu să fiu cauza nefericirii tale.

Braţele lui o cuprinseră din nou.

— Îmi voi schimba viaţa pentru tine.

— Nu… Acum poate eşti convins că asta vrei, dar nu e aşa. Elizabeth îi urmări conturul buzelor cu degetul. Limba lui i-l atinse uşor, apoi începu un joc al seducţiei. Ea se retrase repede. De data asta nu se va mai lăsa dominată de pasiune.

— Mi-ai dăruit lucruri minunate, Hawk. O vară fierbinte şi

pasionată, curajul de a înfrunta viaţa, acest copil. Se întrerupse şi îşi puse mâinile protector pe pântec. De acum înainte îmi voi trăi viaţa aşa cum vreau eu. N-am să mai fug, n-am să mă mai ascund într-o casă izolată şi n-am să mă mai las sedusă de un bărbat superb pe un cal negru.

— Te vreau, Elizabeth. Am nevoie de tine. Te iubesc.

— Nu m-am îndoit niciodată de dorinţa ta, Hawk. Dar pasiunea nu ajunge.

— Elizabeth…

— Nu înţelegi! strigă ea. Am avut cândva încredere într-un bărbat. Acum nu mai pot… nu sunt gata să o fac din nou.

Hawk se întoarse cu spatele spre ea. Arăta splendid, un bărbat nobil şi sălbatic privind peste pământurile străbunilor lui. O părticică din Elizabeth muri la gândul că nu va trăi lângă acest om.

— Îţi place să controlezi totul, Hawk. Dar eu nu te pot lăsa să-mi controlezi viaţa… indiferent de ceea ce simt pentru tine.

— Şi ce simţi pentru mine, Elizabeth? Dintr-odată frigul se făcu mai pătrunzător.

— Niciodată n-am dorit un bărbat aşa cum te doresc pe tine. Noaptea stau cu ochii deschişi şi visez la felul în care mă săruţi, în care mă atingi. Trupul meu tânjeşte după tine, chiar dacă mintea se împotriveşte. Ridică braţele neputincioase. Te iubesc, Hawk.

— Şi cu toate astea îmi refuzi orice şansă doar din cauza lui. Hawk se apropie şi o apucă de umeri. N-am să te las să faci asta, Elizabeth.

— Vezi? Tocmai asta spuneam. Îţi place să dai ordine. Se îndepărtă de el. Nu. Am fost cândva sclavă. Asta nu se va mai repeta.

— Eu nu sunt Mark Laton. Vocea lui Hawk se ridicase cu furie. N-

am să te părăsesc aşa cum a făcut el. Te-a minţit şi te-a trădat. Elizabeth păli.

— Şi nici n-am să-mi reneg propriul copil.

— De unde ştii toate astea? Hawk îi apucă mâinile.

— El mi-a spus.

— Te-ai întâlnit cu el?

— Da. Am fost cu avionul săptămâna asta.

— Nu aveai niciun drept. Elizabeth îşi trase mâinile şi-ncepu să-i lovească pieptul. Ce s-a întâmplat îmi aparţine doar mie. N-are nicio legătură cu tine.

— Ba are. O luă în braţe şi îi apăsă capul pe pieptul lui, mângâind-o uşor. Trebuia să-mi cunosc duşmanul, Elizabeth. Cum pot să câştig o bătălie dacă nu-mi cunosc duşmanul?

Nu este duşmanul tău, e al meu.

— Îi pare rău. M-a rugat să-ţi spun asta.

— Îi pare rău?! Crede că asta îl spală de păcate?

— Sss… El o ţinu strâns în braţe, încercând să o liniştească. S-a terminat, Elizabeth. Trecutul e mort şi îngropat de mult.

Ea fu scuturată de un fior. Trecutul era mort. Asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Într-un alt timp, cu un alt bărbat, cu un alt copil. Răspunzându-i la îmbrăţişare, Elizabeth ridică privirea.

Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat cu copilul?

— Singura mea grijă eşti tu. Trebuia să ştiu cum te-a rănit Mark Laton ca să te pot vindeca.

— Nu poţi să răscumperi greşelile lui, Hawk. Elizabeth se smulse din îmbrăţişarea lui şi se îndepărtă. Eram atât de tânără, atât de singură şi

de înspăimântată. La început m-am gândit să… să mă duc la vreun doctor, pe o străduţă lăturalnică şi întunecoasă. Dar n-am putut. Era copilul meu. Carne din carnea mea. Aşa că am hotărât să păstrez copilul. Mai erau femei necăsătorite şi cu copii. Puteam şi eu să fac asta. Se întoarse şi îl privi în ochi.

— N-am avut această şansă. Am avut un avort spontan înainte ca cineva să afle că sunt însărcinată. Mark scăpase de situaţia stânjenitoare de a avea un copil nelegitim.

— Îmi pare rău, Elizabeth. Dacă aş putea să şterg trecutul şi să îţi iau durerea…

— Dar nu poţi. Te rog, du-mă acasă.

— Te-am adus aici cu un scop, Elizabeth. Am vrut să ne întâlnim într-un loc fără amintiri. Doream să văd pământul din acest unghi. Doream să înţelegi care va fi moştenirea copilului nostru.

— Poţi să-i arăţi singur copilului, când va fi destul de mare pentru asta. Nu am să te împiedic. Elizabeth pomi spre cal. Plec… Dacă vrei, poţi să rămâi.

El o prinse de talie şi o ridică în braţe.

— Nu am să accept să crească fără mamă şi tată împreună, fără o familie puternică.

— Şi cum vrei să mă duci la altar, Hawk? Cu forţa?

Dacă altfel nu se poate. Îmbrăţişarea lui născu din nou în ea pasiunea, puternică şi fierbinte. Va veni oare un timp când dorinţa ei pentru tatăl acestui copil va muri? Nu credea, chiar dacă va trăi o sută de ani. Îl va dori întotdeauna pe Black Hawk.

— Te rog, Hawk… şopti ea. El se aplecă şi o sărută infinit de

tandru.

— Vreau mai mult, Elizabeth, mult mai mult. Dar sunt gata să aştept. Sunt gata să aştept până când vei avea încredere în mine, până când vei vedea un viitor alături de mine. Până atunci mă vei simţi aproape, vei şti că eşti a mea pentru totdeauna.

— Nu. I se păru că el zâmbeşte, dar nu putea fi sigură. Întunericul îi învălui în drumul spre casă. De data aceasta, Hawk nu îşi mai făcu drum prin tunel. Îşi mână calul până la uşa din faţă şi o duse în braţe până la intrare. Înainte de a-i da drumul, o privi adânc în ochi.

— Am venit pe aici pentru ca oamenii să ne vadă împreună. Toată lumea din Tombigbee Bluff va afla că eşti a mea, că porţi în pântec copilul meu. De fiecare dată când ridici privirea, calul meu va fi la uşa ta.

— Dar tu nu vei fi în patul meu. Crezu că el se va apleca să o sărute. Se aplecase atât de mult încât îi putu vedea luminiţele ce licăreau în adâncul ochilor, iar răsuflarea lui îi încălzea obrazul. Dacă o va săruta acum, nu ştia cât îi va mai putea rezista.

Într-un târziu, el îl dădu drumul. Apoi zâmbi şi îi aranja în jurul umerilor pătura în care o purtase pe cal.

— Păstrează asta. Vreau să ştiu că la noapte vei dormi înfăşurată în pătura mea. Apoi se întoarse să plece.

— Stai. Elizabeth voi să i-o înapoieze, dar el nu se opri.

Mâinile ei tremurau când dădu drumul păturii. Aceasta căzu pe podea într-un curcubeu de culori vii. Elizabeth o lăsă acolo şi începu să urce scările. Dar când ajunse în dormitor, se întoarse şi luă pătura de la Hawk.

CAPITOLUL 8

Elizabeth dormi acoperită cu pătura de la Hawk. Când se trezi în dimineaţa următoare, pătura indiană viu colorată fu primul lucru care îi atrase privirea. O apropie de obraz. Mirosea a lână, a cal şi a pădure de brad, dar mai presus de toate avea impregnat un miros masculin ce îl amintea pe Hawk.

Se ridică din pat, împături cuvertura şi o puse pe raft în dulapul ei, apoi închise uşa. Dar pe Hawk tot nu şi-l putea scoate din minte. Ce făcea în acel moment? Oare stătea întins pe pat, cu trupul lui magnific dezgolit? Sau se aruncase deja într-o nouă luptă pentru drepturile Indienilor Chickasaw?

Elizabeth ieşi să cumpere un ziar. Titlurile anunţau sosirea secretarului Statelor Unite. „Liderul indian Hawk Negru se va întâlni astăzi cu Robert Newton” citi ea.

Luă ziarul cu ea în bucătărie ca să termine articolul în timpul dejunului. Reporterul îşi făcuse bine meseria. Vorbea despre înfruntările dintre Hawk şi oficialităţile oraşului. De asemenea, sublinia ajutorul dat de el în îmbunătăţirea condiţiilor de mediu. Şi dădea fotografia uzinei de reciclare pentru care se zbătuse atât Hawk. Câteva interviuri cu cetăţenii oraşului care spuneau că vieţile lor sunt altfel acum datorită lui.

Fratele lui Hawk, Steel, îl numea „Războinicul anilor ’90”, prin curajul şi nobleţea de care dăduse dovadă. Elizabeth împături ziarul şi îl dădu deoparte. Hawk era în toate acestea – şi chiar mai mult. Cât de simplu ar fi fost să-l urmeze orbeşte, până când ar fi rămas cu inima zdrobită. Aşa cum se întâmplase cu Mark Laton. Îşi turnă a doua ceaşcă de ceai când

sună telefonul. Era Gladys.

— Bună. Plănuise ceva măreţ pentru sâmbătă. Cumpărături şi pe urmă o masă pe cinste la „JP”. Ce zici? Elizabeth era gata să refuze, dar tăcu. Nu avea de gând să mai rămână ca o călugăriţă.

Gladys şi Elizabeth petrecură aproape toată dimineaţa prin magazine, apoi se instalară comod într-un separeu la „JP” şi comandară cremă de banane. Savurând delicatesele. Elizabeth se hotărî să se destăinuiască.

— Gladys, trebuie să îţi spun ceva.

— Sper că e o veste a-ntâia. Viaţă a devenit cam plicticoasă pe aici, are nevoie de un mic cutremur.

— Sunt însărcinată.

— Ce?

— Voi avea un copil, Gladys.

— Felicitări. Gladys se aplecă peste masă şi îi strânse cu căldură mâna lui Elizabeth. Cred că în curând urmează nunta, nu?

— Nu.

— Cum aşa?

— Am să-mi cresc singură copilul. Black Hawk are viaţa lui, iar eu pe a mea.

Gladys se lăsă pe spate, oftând.

— El ce spune despre asta?

— Spune că vrea să ne căsătorim!

— Mi se pare că gândeşte bine.

— Nu vreau să-l prind în cursă în felul acesta. Gladys o luă de mână.

— Elizabeth, el te iubeşte.

— De unde ştii?

— L-am văzut la spital. Ştii că stătea la uşă zi şi noapte? Ştii că, de fiecare dată când dormeai, intra şi stătea lângă tine ţinându-te de mână, chinuit de temeri?

— Nu. Nu mi-ai pomenit despre asta.

— El mi-a interzis.

— Ştie să dea ordine, nu? Gladys o privi în ochi.

— M-a întrebat dacă vorbeşti despre el, Elizabeth. Elizabeth nu răspunse, i-ai frânt inima, nu înţelegi? A vrut să fiţi împreună în mod sincer. Ar fi vrut ca tu să-l doreşti, să ai nevoie de el.

— Vrea numai copilul, asta-i tot.

— Cum de eşti aşa de sigură? Elizabeth întoarse privirea. Dacă te înşeli? insistă Gladys. Te-ai gândit la asta? Nu numai că îţi refuzi dreptul la fericire, dar negi şansa copilului de a avea un tată.

Gladys luă o linguriţă de cremă de banane şi înghiţi preocupată. Elizabeth de-abia se atinsese de dulciuri.

— Elizabeth McCade, nu am pus niciodată la îndoială judecata ta, dar acum încep să am dubii. Blackie e un om deosebit, un om de o nobleţe rară. Şi cred că ştiu destule despre bărbaţi ca să recunosc un exemplar aparte.

— Eu nu spun că nu e aşa.

— Ascultă, Elizabeth… Gladys îi apucă din nou mâna. Cred că îmi vâr nasul cam tare. Ceea ce faci te priveşte, în fond.

— Îţi mulţumesc, Gladys.

— Şi ai tot sprijinul meu. Cred că ţi-ai dat seama de asta. O să

tricotez bonete şi botoşei. La naiba, chiar şi un costumaş de botez. Vreau ca fiica mea să fie cea mai drăguţă fetiţă din Tombigbee Bluf? Parcă o văd – Sophie Gladys Hawk.

— Primul tău nume e Sophie?

— Da.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar e băiat.

— De unde ştii? Hawk spune aşa.

În seara aceleiaşi zile, Elizabeth îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se culcă în aşternuturile răcoroase. Privi la perna de alături şi suspină. Dacă Gladys avea dreptate? îşi refuza oare dreptul de a fi fericită alături de Hawk?

Deodată se ridică şi luă din dulap pătura primită de la el. Acoperită de moliciunea ei blândă, adormi liniştită.

Hawk o găsi dormind. Stătu o vreme lângă pat, privind-o intens. Părul ei negru părea mai întunecat pe fondul viu colorat al păturii.

Se aşeză uşor pe pat şi dădu pătura la o parte. Elizabeth purta o cămaşă fină din satin alb. Îi urmări cu degetul conturul sânilor. Arătau deja semne de sarcină, sfârcurile se măriseră şi deveniseră de un roşu întunecat. Se aplecă şi prinse cu gura unul din ele. Ea oftă uşor. Chiar şi în somn îi răspundea la mângâieri.

Hawk umezi mătasea până aceasta contură cu precizie sfârcul întărit. Apoi îşi strecură mâna spre pântecul ei, prinzând în palmă protuberanța care era acum copilul lui.

— De ce trebuie să fii atât de încăpăţânată, Elizabeth? şopti el, mângâind-o încet. Ea zâmbi în somn. Hawk se luptă cu tentaţia de a o avea în acel moment. Ştia că ea nu l-ar fi respins. Nu-l va respinge niciodată. De

asta era sigur. Pasiunea ei era la fel de puternică. Atinse cu buzele şi celălalt sân, mângâindu-l uşor prin mătasea excitantă. Când stăpânirea lui de sine era gata să cedeze, se ridică brusc şi o acoperi cu pătura.

— Vise plăcute, frumoasa mea, murmură el. Ea se mişcă. Întinzându-şi voluptos trupul; suspină, apoi deschise ochii.

— Hawk?

— Bună, Elizabeth. Se uită la ceas încruntată.

— E unsprezece noaptea şi tot ce-mi spui e „Bună, Elizabeth”.

— Pot să spun mai mult. Se aşeză pe pat lângă ea. Pot să fac mai mult. De tine depinde, Elizabeth.

— De ce eşti aici?

— Să văd ce faci. Să fiu sigur că eşti în pat şi te odihneşti.

— Nu sunt inconştientă, Hawk. Îmi doresc acest copil tot atât de mult ca şi tine. Se ridică puţin, acoperindu-se cu pătura. De ce ieşi atât de târziu? Ar trebui să te odihneşti. Arăţi obosit.

— Vin de la întrunire cu Robert Newton şi oficialităţile oraşului.

— Şi cum a mers?

— Am învins, Elizabeth. Oraşul nu poate pune mâna pe pământurile tribului Chickasaw, indiferent de trucurile inventate de primar.

— Mă bucur, Hawk.

— S-a terminat, Elizabeth.

— Bătălia asta, da, dar vor fi altele.

— E adevărat. Îi luă mâna şi o duse la buze. Dar pot să mă descurc, Elizabeth. În seara asta mi-am dat seama cât de unilaterală mi-a fost viaţa. Stăteam acolo în sala de consiliu, dar mintea îmi era în altă parte. Mă gândeam la tine, aici în pat, şi doream să fiu cu tine, în tine, să te mângâi,

să te iubesc. Am fost atât de prins de lupta pentru alţii încât am pierdut lucruri importante pentru mine: dragoste, familie, prieteni.

— Întotdeauna te-ai priceput la discursuri, Hawk. Eşti foarte convingător.

El zâmbi.

— Am de gând să fac unele schimbări. Vreau să echilibrez munca şi relaxarea, lupta şi viaţa de familie. Ea nu spuse nimic, dar se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz.

— Vise plăcute, Elizabeth. Părăsi camera fără să privească în urmă. Uşa se închise fără zgomot în urma lui. Elizabeth duse mâinile la obrajii înfierbântaţi şi atunci pătura îi alunecă de pe piept. Abia atunci observă cămaşa de noapte umedă în dreptul sânilor. Sfârcurile împungeau hotărâte mătasea fină.

— Hawk, şopti ea, apăsându-şi pieptul cu mâinile. O mângâiase, îşi pusese buzele fierbinţi pe trupul ei în timp ce ea dormea. O dorinţă nestăvilită o cuprinse şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Se luă singură în braţe şi începu să se legene uşor, şoptindu-i numele la nesfârşit.

Nu-l mai văzu timp de o săptămână. Deşi ştia că ar trebui să se simtă uşurată că o lăsa în voia ei, se simţea neliniştită, respinsă. Poate că sarcina o făcea atât de nervoasă.

— Ai făcut într-adevăr ceva schimbări, Hawk, mormăi ea supărată în timp ce se îmbrăca pentru curăţenia de sfârşit de săptămână. Cu cârpa de praf în mână, coborî la parter şi se apucă de treabă. Era timpul să se ocupe de camera copilului. Şterse praful care părea un strat permanent în camerele nelocuite, apoi trase un scaun lângă fereastră şi se urcă pe el.

Primul pas era să scape de perdelele acelea vechi şi urâte.

Deodată simţi cum o pereche de mâini puternice o apucă de talie ca pe un fulg.

— Ce faci? strigă Hawk şi o dădu jos de pe scaun.

— Dădeam jos perdelele tocmai când cineva m-a întrerupt nu prea politicos.

— Nu-ţi dau voie să pui în pericol viaţa copilului meu căţărându-te pe mobile. Hawk o privea de parcă făcuse un gest cu adevărat nebunesc. Dacă asta n-ar fi înfuriat-o, probabil că ar fi râs.

— Nu mă căţărasem pe mobilă, mă urcasem doar pe un scaun.

— Dacă ai nevoie de cineva care să se caţere pe un scaun, mă chemi pe mine. Am să vin şi să mă caţăr pe afurisitul ăla de scaun cât vrei.

— Doar n-o să te chem de câte ori am ceva de făcut. Aşa că dă-mi pace.

— De ce?

— Ca să pot da perdelele astea jos. Nu vreau să ţin copilul într-o cameră cu perdele urâte.

— Copilul meu va sta în leagănul în care a stat şi bunicul lui, în propria lui cameră de la fermă.

— La fermă?

— Poţi să-i decorezi camera cum îţi place.

— N-ai loc în cabana aceea pentru un copil… şi, oricum, el nu o să stea acolo. Va sta cu mine.

— Ei, măcar admiţi că e băiat. Hawk traversă camera şi luă de pe dulap un plan de casă. Acesta va fi noul nostru cămin. Construcţia demarează luni. Amândoi veţi locui acolo, Elizabeth. Privirea lui

întunecată o avertiză pe Elizabeth să nu se împotrivească. Dar ea se întoarse spre el cu mâinile în şolduri.

— N-am de gând să primesc ordine de la tine.

— Bine. El aruncă planul. N-am de gând să mă cert cu tine în privinţa casei. Dacă preferi să rămâi aici, mie îmi convine. Mă mut la tine. Pot să-mi conduc ferma şi de aici.

— Te muţi la mine?

— Da, asta spuneam.

— Te-am lăsat cândva să te muţi aici şi uite unde am ajuns. El zâmbi. Apoi ea merse la fereastră şi privi afară. Pisica aceea fără adăpost pândea afară, într-un cireş, o pasăre micuţă.

Era ciudat cum viaţa mergea mai departe, dar lucrurile din jur păreau neschimbate. Mâinile lui Hawk îi cuprinseră umerii.

— Uită-te la mine, Elizabeth, rosti el încet. Ea se întoarse şi îl privi în faţă. El îi îndepărtă o şuviţă de pe obraz, apoi îi scoase agrafele din păr. Mătasea moale îi învălui umerii în noapte.

— Întotdeauna mi te imaginez altfel… cu părul desfăcut. Îşi lipi buzele de gâtul ei. Îmi place gustul tău, Elizabeth…

— Hawk…

— Te-am aşteptat, şoptea el în timp ce îi desfăcea unul câte unul nasturii bluzei, mângâindu-i sânii cu buzele. Te-am aşteptat… să vii la mine.

— Hawk, n-a fost decât o nebunie trecătoare. Dar buzele lui îi mângâiau trupul mai departe, până când răsuflarea ei deveni sacadată A fost numai o patimă ce nu s-a transformat niciodată în dragoste. Niciodată.

— Ba da.

— Asta nu înseamnă să repetăm greşelile.

— Nu vreau să mai aştept. Ridică încet capul şi o privi în ochi. Pierdem prea mult aşteptând.

— Mi-am pierdut cândva capul, n-am să o fac din nou. Viitorul este mai important. La asta trebuie să mă gândesc acum. El îi prinse mâinile.

— Lasă-mă să te iubesc. Îi întoarse palmele şi le sărută pe rând. N-am să-ţi fac rău niciodată, şopti el. Ai încredere în mine. Întinse mâna şi îi atinse buzele. Nu-ţi face griji, Elizabeth. Totul se va rezolva de la sine.

Brusc, viaţa lui Elizabeth păru că se transformă în fărâme.

— Cum îndrăzneşti să spui asta? Nu eşti tu însărcinat, strigă ea.

— E şi copilul meu, Elizabeth. Şi voi avea grijă de el. De amândoi.

— Nu te-am văzut de o săptămână, Hawk.

— Am…

— Te rog, îl întrerupse ea; Nu mă interesează scuzele tale. Cel puţin Mark mă scutea de asta.

— Elizabeth… Vocea lui Hawk deveni aspră.

Dar şuvoiul neliniştilor ei se revărsă liber; toată durerea, toate temerile, toată nesiguranţa izbucniră cu putere.

— Cel puţin el nu se prefăcea niciodată că vrea altceva decât trupul meu. „Poftele tale sunt tot aşa de mari ca ale mele”. Nu mi-ai spus asta de la început?

— Nu neg că la început n-a fost altceva decât pasiune.

— Iar acum sunt murdară şi gravidă…

— Eşti frumoasă, Elizabeth…

— … chiar când făceam curăţenie vii tu şi nu te gândeşti decât la sex.

— Spune-mi că nu mă vrei şi plec. Îi prinse faţa în palme şi o sili să îl privească în faţă. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu mă doreşti, Elizabeth.

Ea închise ochii ca să îl evite. Dar şi aşa, chipul lui îi bântuia gândurile, ochii lui negri o urmăreau pretutindeni.

— N-am să te mint, şopti ea. Deschise ochii. Te doresc, Hawk. Întotdeauna te-am dorit. Încerc să învăţ să trăiesc cu asta. Dar nu pot să rămân toată viaţa o sclavă a pasiunii. Două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji. Fiindcă de fiecare dată rămân însărcinată.

— Elizabeth… Elizabeth… Hawk o strânse în braţe, murmurând cuvinte de alinare şi mângâind-o pe spate. Nu mai discutăm despre asta. Am să-ţi fac un ceai, iar tu te aşezi în balansoar şi te laşi servită. Ea ridică capul.

— Nu am nevoie…

— Sss… Mâna lui îi atinse uşor buzele, apoi îi şterse lacrimile. Rămân cu tine, Elizabeth. Vocea lui nu accepta niciun refuz.

Supărarea ce o cuprinsese trecu tot atât de repede cum venise. Probabil că lunile următoare vor aduce multe asemenea schimbări de dispoziţie.

— Bine, dacă tu crezi că suporţi prezenţa unei femei gravide şi cârcotaşe…

— Eşti femeia mea… şi te iubesc. Elizabeth se făcu că nu aude. Nu avea chef de declaraţii de dragoste.

— De acord. Merse şi se aşeză în balansoarul de la fereastră. Într-adevăr, aşa era mai bine.

— Acum dă jos perdelele… aşa. Foarte bine. Hawk. Nu putu să-şi

stăpânească râsul văzându-l, masculin şi încruntat, cum îndeplineşte un lucru atât de simplu. Hawk Negru nu era uşor de îmblânzit. Deşi trebuia să recunoască meritul de a încerca. Ceea ce pe ea o punea pe gânduri.

Hawk rămase la ea toată ziua, ajutând-o să facă ordine. Elizabeth aproape ajunsese să creadă că viaţa poate fi simplă şi sigură.

Spre seară, stând împreună în bucătărie, priveau soarele la apus.

— Elizabeth, aş vrea să-mi spui că te-ai răzgândit.

— Hawk, te rog…

— Ştiu că ţi-am promis să nu mai discutăm asta, dar sunt îngrijorat în privinţa ta. Trebuie să fiu cu tine, să veghez asupra ta.

— Nu. Fiecare din noi are viaţa lui.

— Nu trebuie neapărat să rămână aşa. Vino cu mine acasă.

— Nu.

— Atunci vin eu aici. Îmi aduc lucrurile în seara asta…

— Nu. Elizabeth se ridică de la masă, apoi veni lângă el şi îi mângâie părul. A fost o zi minunată. Să nu o stricăm certându-ne din nou.

— Dar nu vreau să ne certăm. Îţi spun că am dreptate.

— Întotdeauna ne certăm. Elizabeth zâmbi. Cred că e fiindcă semănăm atât de mult.

— Nu. Hawk zâmbi la rândul lui, apoi se aplecă şi o sărută uşor. Tu eşti atât de caldă şi de frumoasă, atât de dulce privirii şi atingerii. Nu semănăm deloc.

După ce plecă, ea rămase la fereastră, privind întunericul de afară, nutrind dorinţe şi speranţe, certându-se singură pentru că era atât de visătoare. Hawk nu era un om obişnuit. Va fi întotdeauna un luptător al zilelor noastre, gata oricând de o nouă bătălie.

— Hawk, aş dori… dar vocea ei se stinse. Nu mai era deloc sigură ce îşi dorea.

Ziua următoare, Hawk îşi vizită fratele.

— Steel, tu te pricepi la femei. Spune-mi unde am greşit.

— Peste tot.

— E chiar aşa de grav? Steel râse, apoi se aşeză lângă fratele lui mai mare şi îşi puse braţul pe umărul lui.

— Glumeam. Încercam şi eu să mă răzbun pentru că tu eşti întotdeauna în frunte şi ai mereu dreptate.

— Eu sunt mai mare. E datoria mea.

— Elizabeth e o femeie cu o personalitate puternică. Cred că nu îi e uşor să suporte asta.

— De ce? Eu am dreptate. De ce să nu înţeleagă?

— Pentru că e însărcinată şi probabil foarte înspăimântată.

Hawk se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Recunosc, şi mie îmi e puţin teamă. Ce fac dacă o pierd, Steel?

— N-ai s-o pierzi. Îţi aminteşti? Indienii Chickasaw n-au pierdut nicio luptă din vremea lui. De Soto.

După ce fratele lui plecă, Steel se urcă în maşină şi se duse să o vadă pe Elizabeth McCade. Dacă vizita lui a surprins-o, oricum nu s-a trădat. Îi deschise uşa ca unui oaspete drag.

— Bună ziua. Presupun că ar fi trebuit să dau mai întâi un telefon.

Ea zâmbi.

— Tu şi fratele tău aveţi un stil aparte de a pica pe neaşteptate. Nu cred că ţi-am mulţumit încă pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Văzându-te cum arăţi, e suficient. Elizabeth râse cu râsul ei

muzical. Steel se gândi că începea să-i placă să aibă o cumnată.

— Hawk te-a trimis? îl întrebă ea în timp ce-l însoţea în sufragerie.

— Nu.

— În acest caz, fă-te comod. Aduc nişte ceai.

Steel se aşeză pe un fotoliu. Când Elizabeth plecă în bucătărie, el mângâie involuntar pernele de alături. Deodată tresări.

— Ce naiba? Scoase la iveală un ciucure din piele de căprioară. Arăta ca… părea să fie… Steel începu să râdă. Era într-adevăr un ciucure de piele de pe vesta fratelui său. Hawk părea să se ţină încă bine având în vedere că era mai bătrân ca el. Poate că până la urmă căsătoria va avea loc.

Elizabeth se întoarse cu ceaiul şi Steel returnă discret ciucurele unde îl găsise.

— Asculta, Elizabeth. N-am de gând să te iau pe ocolite. Îl iubeşti pe fratele meu?

— Da.

— Asta îmi ajunge. Steel lăsă ceaşca de ceai deoparte şi continuă. E încăpăţânat ca un catâr, are ceva de dictator în el uneori, dar are un suflet cald şi nobil. N-am crezut că am să trăiesc ziua când o să-l văd îndrăgostit, dar uite că şi asta s-a întâmplat. Te iubeşte, Elizabeth, şi vrea să se însoare cu tine. Cred că nu i-a fost nici lui uşor să privească lucrurile în faţă.

— De ce?

— Nu e un bărbat oarecare; Hawk e întâiul născut. A ascultat poveşti despre tata de când era doar un băieţel. Într-un fel, a hotărât să ducă mai departe această legendă, să fie pentru tribul Chickasaw ceea ce a fost tata… şi chiar mai mult. Steel zâmbi. Nu spun că fratele meu nu a cunoscut multe femei. A fost întotdeauna un pătimaş.

— Dacă nu erai un tânăr atât de drăguţ, m-aş fi simţit jignită.

— Atâta timp cât nu foloseşti pistolul… Râseră amândoi. Steel o găsea fermecătoare. Se gândi că Hawk îşi găsise femeia potrivită.

— Tot ce vreau să spun, Elizabeth, e că nu cred că Hawk va fi un soţ ideal în gospodărie. Dar ştiu că îşi doreşte cu disperare acest copil, şi sper că îi vei acorda o şansă.

— Îţi promit că am să cântăresc cu atenţie înainte de a lua o hotărâre.

— Speram să te duc chiar eu acasă şi să te fac cadou fratelui meu, dar presupun că trebuie să mă mulţumesc cu atât. Steel se ridică şi strânse mâna întinsă de Elizabeth.

— Îl iubesc cu adevărat pe Hawk, zise ea şi n-am să-i iau niciodată dreptul la copilul lui.

— Nici nu ţi-ar da voie. Steel se aplecă şi o sărută pe obraz. La revedere… pentru moment.

Hawk veni în seara aceleiaşi zile. Elizabeth stătea în leagănul de pe veranda din faţa casei când îl văzu îndreptându-se spre ea. Soarele la apus îi lumina din spate silueta călare, făcându-l să pară un zeu tânăr. Elizabeth îşi duse mâna la piept gândindu-se că dacă inimile se pot opri în loc, a ei exact asta făcea.

— Bună, Elizabeth, o salută el ceremonios.

— Hawk… Nu putu rosti altceva, inima părea că i se oprise în gât, făcând-o să respire cu greutate. Îşi puse inconştient mâna pe pântec. Deşi era mult prea devreme pentru aşa ceva, aproape simţi viaţă tresărind acolo, de parcă şi copilul ar fi recunoscut vocea tatălui său.

— E o seară de duminică frumoasă, nu? Vocea lui avea încă o

politeţe distantă. Elizabeth îl privi, înclină uşor din cap. Te superi că vin în vizită?

— În vizită?

— Adică vin să-ţi fac curte, cred că aşa se spune.

— Nu crezi că e cam târziu pentru aşa ceva?

— Nu vreau ca fiul meu să creadă că nu te respect.

— În cazul acesta… nu vrei să descaleci şi să stai aici lângă mine?

Hawk descăleca şi abia atunci Elizabeth văzu buchetul uriaş pe care-l ţinuse ascuns la spate. Îi întinse florile de câmp.

— Pentru tine.

— Mulţumesc. Le apropie de obraz. Niciodată nu i se păruse mai frumos un buchet, nici mai preţios.

— Cresc lângă ranch-ul meu. Îmi amintesc de tine, cu frumuseţea lor sălbatică şi tulpina puternică. Ea râse.

— Crezi că am o tulpină puternică?

— Foarte puternică. Se aşeză lângă ea în leagăn, atât de aproape încât îi simţea coapsa lipită de a lui. Totul părea atât de firesc şi de minunat. Elizabeth ar fi putut să fie din nou o femeie fără trecut, o fecioară ce trăieşte fiorii primei iubiri.

Dar nu se putea. Era însărcinată şi puţin confuză şi neliniştită în ceea ce privea viitorul.

— Îţi mulţumesc pentru flori, Hawk. Sunt minunate. El îi luă mâna. Crezi că se cuvine să facem asta la prima noastră întâlnire? întreabă ea, zâmbind.

— Sunt un tip îndrăzneţ. Cred că oricum nu face niciun rău. Îi sărută mâna, ţinând-o îndelung la buze. Elizabeth fu cutremurată de un

fior.

— Ţi-e frig? Braţul lui îi cuprinse umerii. Poate că n-ar trebui să stai afară în starea ta.

— Nu e politicos să aminteşti despre asta.

— Atunci n-am s-o mai fac. Îi puse capul pe umărul lui, apoi făcu leagănul să se mişte uşor. Mă simt minunat, Elizabeth.

— Îhmm…

— Cred că un bărbat se poate obişnui cu asta.

Erau cuvinte frumoase, pornite din inimă… exact cele pe care ar fi vrut să le audă. Dar Hawk era un artist al convingerii. Trebuia să fie atentă.

Aproape că izbucni în râs. Oare nu asta încercase de prima dată? Nu-şi promisese să fie atentă în noaptea în care intrase în patul lui? Şi uite ce se întâmplase.

— Nu şi tu, Hawk, îi răspunse ea. N-ai să te mulţumeşti niciodată cu o întâlnire pe verandă.

— Dar tu, Elizabeth? Cum ai să-ţi petreci timpul?

— Ce vrei să spui? Se întoarse şi o privi în ochi.

— Ai tras din nou obloanele în jurul tău. Ea pufni supărată şi dădu să se ridice. Nu pleca, Elizabeth. Trebuie să mă asculţi.

— De unde ştii tu că trebuie? îl împinse din drumul ei şi aruncă florile.

— Întotdeauna am ştiut ce-ţi trebuie.

— Numai despre asta era vorba, nu? Credeam că va fi o vizită de curtoazie. Am primit chiar flori. Dar nu. Cu tine totul se transformă în bătălie între sexe.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Hawk o prinse în braţe, iar privirea lui

deveni dură. Chiar aveam de gând să-ţi dau florile şi să mă port fermecător, apoi să încalec pe cal şi să plec. Braţele lui se încolăciră şi strânse fălcile. Dar nu putem să negăm asta. Pasiunea ne stăpâneşte pe amândoi.

— Dar eu am să neg.

— De ce, Elizabeth? De ce vrei asta? Se aplecă atât de mult încât buzele lor aproape se atingeau. Nu înţelegi? înstrăinându-te de mine e tot un fel de a fugi de lume. Renegându-ţi dragostea e ca şi cum ai trăi într-o casă cu obloanele trase. Nu poţi deveni o călugăriţă. Nu vezi că faci să se repete ce s-a întâmplat acum şapte ani?

— Cum îndrăzneşti…

— N-am să te las să faci asta! Gura lui îi cuprinse lacom buzele. Elizabeth încercă să se zbată, dar vraja lui o cuprinse din nou. O căldură fluidă îi dizolvă venele şi braţele ei îl cuprinseră. Buzele lui îi explorau acum trupul, aducând-o aproape de delir. Gemând, îşi înfipse unghiile în spatele lui, încercând parcă să se contopească cu el.

— Nu… Hawk, oh, Doamne, nu.

— Elizabeth, întoarce-te la mine. Eşti a mea; vei fi întotdeauna a mea. Nu încerca să mai negi asta.

— Nu aparţin nici unui bărbat. Cu ultimele resurse de voinţă, îl împinse departe de ea. El se aşeză unde stătuse mai înainte, încruntat şi seducător. Ochii lui o străpungeau până în suflet, cerându-i parcă o explicaţie.

Ea se ridică, protejându-şi pântecul.

— Te rog, pleacă acum. El se ridică şi începu încet să-i mângâie părul. Un curent electric păru să o străbată şi căldura îi cuprinse tot trupul.

— Îmi place nespus părul tău, şopti el. Statură o vreme aşa, simţind

aproape prezenţa unui miracol pe cale de a se naşte. Apoi el se întoarse şi plecă.

Ea îl privi cum încalecă şi se îndepărtează. Crezu o clipă că va pleca fără de altă vorbă. Dar el se întoarse şi-i spuse:

— Vei veni la mine, Elizabeth. Eşti a mea. Apoi calul ţâşni în galop şi se făcu nevăzut, înghiţit de noapte. Elizabeth se lăsă fără putere în leagăn. Florile erau împrăştiate în jurul ei, acolo unde căzuseră. Se aplecă şi le culese, una câte una. Ca orice floare sălbatică, frumuseţea lor pălise deja.

Hawk era ca acest buchet. Frumos şi sălbatic. N-ar supravieţui niciodată dacă ar fi scos din mediul lui natural – muntele şi pădurea făceau parte din el, ca şi firea de conducător înnăscut.

Dar ea? Ar putea rezista oare în mediul lui? Vreme de şapte ani se izolase de lume. În ultima vreme făcuse unele schimbări, căci Hawk apăruse în viaţa ei. Dar nu era esenţial, Hawk trăia permanent în lumina reflectoarelor. Putea ea oare suporta asta? Se va simţi în siguranţă acolo?

Vântul rece o făcu să se înfioare. Intră în casă luând florile de câmp cu ea. Urcă scările şi puse câteva margarete sălbatice între paginile jurnalului. Biletul lăsat de Hawk căzu pe podea. Avea dreptate? Făcea bine când îl respingea? Se repeta oare trecutul? Se dezbrăcă şi se băgă în pat, obosită de atâtea frământări.

Timp de două zile Elizabeth se luptă cu logica celor spuse de Hawk. În acest interval el era ocupat de o regrupare a forţelor pentru un nou asediu asupra încăpăţânării ei. Îl ştia de acum prea bine ca să se mai gândească la faptul că ar putea renunţa la ea.

A treia zi, când se întoarse de la serviciu, Elizabeth găsi o scrisoare.

Timbrul avea ştampila din New Haven, Connecticut. Deşi nu-i văzuse scrisul de multă vreme, şapte ani mai precis, îl recunoscu, tresărind. N-ar fi putut confunda niciodată caracterele gotice, prelungi, ale scrisului său.

Elizabeth luă scrisoarea în bucătărie, se aşeză la masă şi o propti de solniţă. Apoi îşi făcu o ceaşcă de ceai cu lămâie. Ezită timp îndelungat. Mark Laton. O voce venită din trecut. Elizabeth se simţi tentată să o arunce fără s-o citească. Nu era curioasă să afle ce îi scrie Mark Laton.

Întinse mâna după borcanul cu miere şi pântecul ei rotunjit împinse uşor masa. În curând sarcina va deveni vizibilă.

Se gândi la Hawk, la felul în care o privea de fiecare dată când îl refuza, când îl gonea. Deodată, îşi dădu seama: Mark Laton nu era o parte a trecutului. Era cu ea în fiecare clipă, făcând-o să-l respingă pe singurul om pe care îl iubise cu adevărat, pe tatăl copilului ei. Elizabeth deschise încet scrisoarea şi începu să citească.

„Draga mea Elizabeth", începea aceasta. Cât de mult îi semăna să folosească o astfel de introducere, după atâţia ani. Fusese întotdeauna încrezător în influenţa pe care o avea asupra ei. Elizabeth se sili să citească mai departe. „Ştiu că, după atâţia ani, scrisoarea mea te va surprinde, dar simt nevoia să îmi repar greşelile trecutului – dacă asta se mai poate. Draga mea Elizabeth, m-am purtat îngrozitor. Prietenul tău Black Hawk m-a făcut să înţeleg asta".

Hawk, din nou. Luptând mereu, chiar şi pentru ea. Elizabeth zâmbi şi citi mai departe: „Erai tânără şi frumoasă şi inocentă şi te doream atât de mult încât nu m-am mai gândit la consecinţe. Abia acum îmi dau seama de asta. Atunci priveam legătura noastră ca pe o pasiune unică, menită să dureze o veşnicie. Mi te închipuiam într-o căsuţă la malul mării,

aşteptându-mă mereu, în timp ce eu mi-aş fi dus mai departe viaţa de profesor şi de soţ.

Te-am iubit cu adevărat, scumpă Elizabeth. Nu ţi-am spus-o niciodată. Poate încă te mai iubesc. Dar nu de asta ţi-am scris. Ţi-am scris să-ţi spun că-mi pare rău pentru că te-am trădat, pentru că n-am fost lângă tine la greu şi mai mult decât orice pentru că te-am izgonit. Această vinovăţie mă apasă de ani şi ani. Sper să găseşti în inima ta puterea să mă ierţi, pentru că eu nu mă voi ierta niciodată. Al tău pentru totdeauna, Mark Laton".

Elizabeth împături scrisoarea şi o puse la loc în plic. Era ciudat că nu simţea nicio durere, nici furie, nici ură, doar o uşoară tristeţe şi o imensă uşurare.

Se ridică şi aduse un chibrit şi o scrumieră. Apoi dădu foc scrisorii şi veghe până ultimul petic de hârtie fu mistuit de flăcări.

— Adio, Mark. Ultimele vestigii ale trecutului ei erau acum scrum.

Elizabeth rămase privind în gol. Apoi un sentiment uluitor de eliberare o cuprinse. Bucuria izvorî timid, apoi începu să gâlgâie într-un şuvoi.

— Hawk şopti ea. Numele lui răsună în bucătăria goală.

Se întoarse şi privi în jur. Întunericul făcea casa să pară închisă de obloane. Părea pustie şi tăcută. Respingându-l pe Hawk, nu-şi construise un adăpost sigur, ci o altă închisoare. Simţea zidurile căzând unul câte unul, imaginându-se alături de el, înfruntând viaţa, împărţind pericolul şi riscul, dar şi victoria şi pacea. Nu Hawk avea nevoie de o schimbare, ci ea însăşi. Iar acum, în sfârşit, era liberă să o facă. Elizabeth se întoarse şi urcă scările. Nu era nevoie să se grăbească. Ştia exact ce are de făcut şi unde are

de mers.

Când auzi maşina, Hawk era în hambar, îngrijind o iapă şi mânzul ei abia născut. Ca întotdeauna, rămase precaut în întuneric, la pândă. Acum că urma să aibă un copil, nu voia să-l lase fără tată.

O văzu intrând, statura ei mândră conturată în argintiu de lumina lunii, încât părea că lumina iradiază dinăuntru. Părul îi atârna liber pe spate şi foşnea uşor la fiecare pas.

Hawk se stăpâni să nu alerge spre ea. Ultima întâlnire fusese dezastruoasă. Era hotărât să o lase să respire, să îi lase timp de gândire. Nu îndrăznea să dea frâu liber impulsurilor acum.

Când ajunse în centru, Elizabeth se opri nehotărâtă. O rază de lumină îi mângâie faţa. Hawk o dorea până la durere.

— Hawk? îl chemă ea încetişor. Eşti aici?

— Da, Elizabeth. Ieşi din umbră cu paşi uşori. Sunt aici.

— Am trecut pe la cabană. N-a răspuns nimeni.

El stătea nemişcat, aşteptând. Ea făcu încă un pas.

— Am văzut lumină în hambar… şi m-am gândit că eşti aici.

— Da. Iapa mea, Steaua Albă, a fătat un mânz. Lumina slabă a lanternei scoase din întuneric iapa şi mânzul ei cu picioare lungi şi puţin caraghioase. Era negru, cu o stea albă în frunte. Va fi un armăsar frumos. Darul pentru fiul meu.

— Hawk… Elizabeth mai făcu un pas, apoi ezită. Cândva am venit la tine.

— Vara, când copacii erau verzi. Simţămintele lui erau strunite ca o herghelie de cai tineri.

— Am venit în patul tău şi ne-am înălţat împreună până la ceruri.

Se apropie cu mâna pe pântec. Împreună am conceput un miracol.

— Fiul meu. Elizabeth tăcu, lăsând vântul să-i mângâie faţa fierbinte. Apoi zâmbi.

— Ai venit apoi la mine şi ai spus că sunt a ta.

— Da. Elizabeth îi luă mâinile. Apoi le puse pe sânii rotunzi şi grei.

— În noaptea asta am să fiu a ta, iar tu vei fi al meu… pentru totdeauna.

Hawk o ridică în braţe şi o duse în iesle.

— Sunt liberă, Hawk, liberă de trecut, liberă să îmbrăţişez viitorul, indiferent care va fi el.

— Voi avea grijă să fii în siguranţă.

— Nu vreau să mai fiu în siguranţă. Vreau să fiu îndrăzneaţă şi dură. Vreau să fiu alături de tine în toate. Începu să-şi descheie încet bluza. Vreau să fiu a ta, Hawk, femeia ta, soţia ta. Aruncă bluza, apoi fusta căzu dintr-o singură mişcare. Mişcările ei păreau că urmăresc o muzică neauzită, senzuală şi exotică.

Zâmbind, Hawk o privea cum dansează. Elizabeth venise la el, venise să fie a lui. Acum avea tot timpul din lume. Va fi a lui de-a pururi.

Rămase în faţa lui, acoperită de o cămaşă dintr-o mătase atât de fină încât părea că pluteşte. Lăsă să cadă o baretă, dezgolind un sân. El zâmbi şi veni spre ea. Cealaltă baretă urmă acelaşi drum.

Hawk îi răsfiră părul, apoi îi mângâie umerii. Mâinile lui dădură drumul bucăţii de mătase ce ateriza într-un nor mic la picioarele lor.

— Pentru mine ai să-ţi laşi întotdeauna părul desfăcut.

— Pentru tine, şopti ea. El îi atinse uşor trupul, urmărind linia dulce a pântecului.

— Porţi în tine fiul meu.

— Fiul nostru.

— Vor urma şi alţii, Elizabeth. Hawk se aplecă şi o sărută pe gât, apoi limba lui coborî spre sâni, Elizabeth îl îmbrăţişa, trăgându-l mai aproape. Gura lui o cuprinse adânc, până când începu să geamă uşor. Iapa nechează uşor în întuneric, iar mânzul pufni pe nări. Un şoarece trecu în fugă, lăsând o dâră mică de fân. Se lăsară să cadă în cascada aurie şi parfumată, iar luna le trimise o rază ca o binecuvântare. Hawk se ridică uşor într-un cot şi o privi în ochi.

— Eşti prizoniera mea de acum.

— Iar tu eşti al meu, îi răspunse ea mângâindu-l pe obraz. N-am să te las să pleci niciodată.

— N-am să doresc să plec niciodată. O luă în braţe şi o făcu din nou femeia lui.

EPILOG

Elizabeth Hawk stătea la biroul din bibliotecă, unde era de acum casa ei. Lumina zilei de vară inunda încăperea plăcută.

Zâmbi şi continuă să citească corespondenţa. Guvernatorul statului Mississippi dorea să-i mulţumească în mod oficial soţului ei pentru contribuţia sa la conservarea resurselor naturale ale zonei. Elizabeth notă data recepţiei pe calendarul de birou. Mai erau o invitaţie pentru Hawk să ia cuvântul la o conferinţă a forestierilor de pe coasta Golfului, o invitaţie pentru Elizabeth de la Societatea pentru Aer Curat din Tombigbee Bluff şi pentru amândoi pentru o emisiune televizată despre metoda de reciclare.

Elizabeth redacta scrisorile de confirmare, apoi puse restul corespondenţei deoparte, pentru a se consulta cu Hawk. Se ridică şi, strângându-şi halatul în jurul trupului, coborî în bucătărie să pregătească micul dejun.

Cei patru băieţi erau în mijlocul unui mic scandal în legătură cu cine va avea prioritate la sărbătoarea acelei zile. Grant, fiul în vârstă de cincisprezece ani, părea că are cele mai multe şanse.

— Eu sunt cel mai mare, spunea el cu gura plină. Deci primarul mă va chema pe mine primul. Blackie, de şase ani, strânse pumnii şi se uită încruntat la fratele lui într-un fel care semăna atât de izbitor cu Hawk, încât Elizabeth abia se stăpâni să nu râdă.

— Eu am acelaşi nume ca tata, spunea el. Eu voi fi primul.

Michael, de opt ani şi Jonathan, de doisprezece ani, săriră şi ei. Bucătăria răsuna de vocile lor tinere şi puternice, luptându-se pentru, întâietate.

„Exact ca şi tatăl lor!”, gândi Elizabeth, zâmbind.

— Băieţi, îi întrerupse ea, mă duc sus să mă îmbrac pentru festivitate. Terminaţi-vă micul dejun, apoi mergeţi să vă pregătiţi. Nu vreau să întârziem. Este o zi aparte pentru tatăl vostru.

— Cum aşa? se auzi vocea lui Blackie. Mai povesteşte-mi. Elizabeth se aplecă şi îl luă în braţe pe mezin.

— Tatăl vostru e un om foarte deosebit, care a muncit mult pentru ca cetăţenii din oraşul nostru să aibă un loc curat unde să trăiască, aproape de natură. Îi ciufuli părul, zâmbind. Mai demult, când tu erai mic de tot, unii oameni au vrut să vândă parcul şi să construiască o fabrică de pantofi. Hawk s-a luptat mult să salveze parcul.

— Şi tu ai făcut la fel, mamă, adăugă Grant, cu ochii strălucind de mândrie. Amândoi aţi luptat alături.

— Mai spune-mi despre fabrica de pantofi, îi ceru Blackie. Auzise povestea de zeci de ori, dar încă o mai asculta cu gura căscată.

— Hawk şi-a dat seama că oraşul se dezvoltă necontrolat, că fabricile şi uzinele nu respectă un plan de ocrotire a naturii. Hawk împreună cu alţi cetăţeni…

— Între care şi tu, mamă.

— Da, eram şi eu printre ei. Am elaborat un plan care să salveze parcul şi să facă loc în acelaşi timp unei zone industriale, unde s-au construit fabrica de pantofi şi fabrica de mobilă.

— Spune-mi despre zona verde, zise Blackie.

— Îi spunem centura verde. Ne-am luptat să obţinem un acord cu oraşul pentru plantarea de copaci care să protejeze zona locuită de cea industrială.

— Şi fiecare a plantat pomi, bătu Blackie din palme. Şi toate păsările şi animalele au acum casă.

— Da. Toţi au plantat pomi. Iar azi toată lumea va fi în parcul oraşului pentru sărbătoare. Parcul va fi numit Centrul Natural Hawk, iar tatăl vostru va avea o statuie în mijloc.

— Pe cal?

— Da, Blackie, pe cal.

— Îmi place. Pot să mă caţăr pe statuie şi să stau lângă tata în şa?

— Întreabă-l pe tata.

— Mereu ne spui aşa, chicoti Blackie.

— Pentru că Hawk Negru e cel mai înţelept om pe care îl ştiu. Îl mângâie uşor. Acum terminaţi micul dejun. Elizabeth se grăbi să se îmbrace pentru festivitate.

Black Hawk termină galopul de dimineaţă, care era în acelaşi timp şi o inspecţie a fermei, apoi descălecă şi intră în casă. Ochii îi străluceau, ca de fiecare dată când ştia că o va vedea pe Elizabeth.

Trecu prin bucătărie să-i salute pe băieţi, apoi se grăbi pe scări. Simţea parfumul exotic al soţiei sale plutind ca o adiere. Dacă avea noroc, o va prinde când iese din baie, proaspătă şi fremătând de viaţă.

— Elizabeth, o strigă el, deschizând uşa dormitorului. Stătea în faţa măsuţei de toaletă, într-o rochie de mătase, şi îşi strângea părul în coc.

— Te-ai îmbrăcat. Ea râse.

— Pari dezamăgit.

— Chiar sunt. Ochii i se luminară de râs şi porni spre ea. Dar asta se poate schimba.

— Dacă n-aş fi o femeie atât de perversă, ţi-aş aminti că vom

întârzia la o ceremonie.

— Iar eu ţi-aş aminti că sunt oaspetele de onoare şi n-ar îndrăzni să înceapă fără mine. Hawk o prinse în braţe şi îi adulmecă ceafa.

— Ce bine miroşi, a cal şi a fum. El râse.

— Te plângi?

— Niciodată. Îşi puse braţele în jurul lui şi îl trase spre ea. Unde e Sophie?

— E încă afară, călăreşte. Hawk o luă de mână şi o duse la fereastră. Primul lor copil, Sophie Elizabeth Hawk, avea şaisprezece ani şi era plină de vigoarea tinereţii, mânându-şi calul pe păşunile fermei. Era Steaua Neagră, mânzul pe care îl primise de la tatăl său la naştere. Priveşte ce bine îşi poartă calul, ce dreaptă se ţine în şa.

— E curajoasă şi puternică şi mândră ca tatăl ei.

— Şi frumoasă şi inteligentă, ca mama ei. Cu braţele în jurul lui Elizabeth, Hawk îşi mai privi o vreme fata, lăsând mândria să-l copleşească. Fără Sophie n-ar fi putut s-o cucerească niciodată pe femeia de lângă el. Dacă legătura cu Elizabeth McCade nu s-ar fi terminat cu acea sarcină, poate nu şi-ar fi dat seama cât de mult o iubeşte. Şi dacă n-ar fi nimerit atunci în pivniţă…

— Hawk, un bănuţ pentru gândul tău. Hawk se întoarse şi o îmbrăţişă, apoi, cu mişcări line, îi desfăcu părul lung şi îl lăsă liber pe spate. Răsfirându-l, privi cum razele se prind în el ca o podoabă de preţ.

— Mă gândeam la un tunel secret şi la o pivniţă întunecoasă unde o tânără m-a primit cu un pistol Magnum 44.

— Acum aproape şaptesprezece ani.

— Te iubesc acum mai mult decât te iubeam atunci, dacă se poate

asta. Hawk întinse mâna şi desfăcu fermoarul rochiei. O lăsă să alunece uşor pe umeri. Nu te privesc niciodată fără să nu simt că te doresc, nu te văd niciodată fără să nu vreau să te strâng în braţe şi să te fac femeia mea.

— Şi eu simt la fel. Sunt prizoniera ta şi a dragostei tale.

— Vino, frumoasa mea. O ridică în braţe şi se îndreptă spre pat, lăsând în urmă o mulţime de agrafe. Sunt Hawk al tău şi ne vom înălţa împreună până la cer.

— Pentru totdeauna, dragostea mea. Pentru totdeauna.

SFÂRŞIT